

MINH MÃN

Tác giả được yêu thích trên Website truyennghanhay.net

Người đi boan năng

“Khi mặt trời mọc, con linh dương biết nếu nó chạy không nhanh nó sẽ làm mồi cho cọp. Mỗi ngày mặt trời mọc, con cọp cũng biết nếu nó không chạy nhanh bằng linh dương thì nó sẽ chết đói. Tôi không phải linh dương, cũng không phải cọp. Nhưng tôi biết nếu không chạy hết sức, tôi không thể tồn tại”.

Như tiếng dương cầm

Tôi hay có những giấc mơ dài, yên ả, nối tiếp nhau từ ngày này sang ngày khác, gắn kết với nhau bền chặt. Và tôi vẫn dựa vào đó để an ủi mình trong cuộc sống đầy phức tạp của tôi.

Tôi đã từng có một người anh song sinh. Bà ngoại tôi kể, khi chúng tôi ra đời, người làng tránh xa gia đình tôi bởi vì chúng tôi là một cặp song sinh khác giới. Họ nói chúng tôi sẽ gây ra tai họa. Lớn lên tôi nghĩ những suy nghĩ mê tín đó thật buồn cười.

Bố mẹ tôi cũng vậy, họ gạt bỏ hết những lời dọa nạt rằng, nếu không tách chúng tôi ra, hoặc không đi cắt tiều duyên cho chúng tôi thì hai đứa con sẽ chẳng sống nổi. Nhưng tôi và anh cứ thế lớn lên, lớn lên trong những dị nghị, lớn lên trong những mê tín, những

hủ tục của xóm làng. Mọi người ai cũng nói chúng tôi là hai đứa trẻ không bình thường, ít nói, trầm tính, chỉ biết t chôn vùi tuổi thơ vào những nốt nhạc.

Mẹ tôi là một giáo viên dạy piano.

Năm bảy tuổi, anh tôi chết đuối. Chỉ là một tai nạn chẳng ai ngờ tới. Hàng xóm xì xào, chỉ trỏ. Bố tôi im lặng, mặt mày tái nhợt. Mẹ tôi vật vã khóc trước quan tài anh, chẳng cho ai phúng viếng, các bác tôi đến mẹ đều lắ c đầ u: “Các bác đừng vào, con em đang ngủ!”. Thỉnh thoảng mẹ lại cầm dao gọt gọt quả xoài, lấy khăn lau ảnh thờ của anh và dỗ dành: “Dương dạy ăn xoài này, đừng ngủ lâu thế con”.

Khi mọi người dần dần chấp nhận sự thật, cuộc sống lại quay lại quy trình vốn có của nó. Tôi vẫn đi học mỗi ngày. Mẹ tôi bao bọc tôi hơn trước. Hình như mẹ sợ phải mất thêm tôi. Tên Lê Ngọc Dương bị xóa khỏi danh sách lớp. Lúc ấy tôi thấy hụt hẫng đến nỗi khi cô điểm danh đến tên Lê Ngọc Vĩ, tôi im lặng không thể nói được lời nào. Rồi điểm danh cô giáo chẳng gọi tên tôi nữa, cô thường nhìn tôi và gập sổ lại. Tôi lặng lẽ thu mình trong góc lớp học.

Tôi vẫn gặp anh tôi trong những giấc mơ. Chúng tôi vẫn cười khúc khích và chơi cùng nhau những bản nhạc quen thuộc. Sáng tinh dậy, tôi chạy sang phòng anh, lục tung giường rồi ngò i bệt xuống chân chiếc piano của anh mà gào khóc. Chiếc piano to, mặt gỗ lạnh cóng. Bố chạy vào bế tôi ra ngoài. Tôi vùng vẫy, cào tay bố xước dài từng đường. Sau hôm đó mẹ khóa phòng của anh lại và dầ u chìa khóa đi. Khi ấy, tôi mới dần nhận ra sự mất mát quá lớn lao mà mình phải đầ i mặt, tôi đã quen có anh bên cạnh từ khi còn ở trong bụng mẹ. Mẹ tìm mọi cách dạy tôi phải chấp nhận, mãi đến sau này khi lớn thêm một chút, tôi mới tự ép mình suy nghĩ rằng, không có thói quen thì không có điểm yếu.

* * *

Bố tôi bắt đầu uống rượu, uống nhiều hơn bao giờ hết. Lúc đầu tôi thấy bố hay ngồi trong phòng và nhấp từng ngụm rượu trắng. Rồi bố cầm cả chai, ngồi nghe những bản nhạc mà ngày trước mẹ tập cho hai anh em tôi và uống. Dần dần tôi thấy không lạ gì hình ảnh bố khật khưỡng cầm chai rượu đi khắp nhà vào ban đêm. Đến một ngày, bố giật tung cánh cửa xếp nhà vệ sinh, xông vào phòng ngủ đập lên tục vào mặt mẹ. Tôi hoảng chạy đến ôm mẹ gào khóc. Cánh cửa đập vào tay tôi nóng rát. Bố tôi vừa đánh, vừa gằn lên giận dữ: “Trả con cho tao”. Mắt bố đỏ lồi. Mắt tôi nhòe đi.

Khi ấy, tôi chín tuổi.

* * *

Mẹ sinh em gái khi tôi mười tuổi.

Bố bảo mẹ đặt tên em là Dương.

Mẹ lặng lẽ đi khai sinh.

Em gái tôi tên là Dương Cẩm!

Tôi dành hết tình yêu của mình vào đứa em gái bé nhỏ. Mẹ lặng lẽ và ít nói. Bố vẫn uống rượu và đòi con ban đêm. Nhưng tôi đã chấp nhận được những điều ấy. Đối với tôi, điều quan trọng lúc bấy giờ là đang có một sinh linh bé nhỏ cần được tôi yêu thương.

Dương Cẩm có làn da mỏng và xanh xao, rất dễ nhìn thấy từng mạch máu dưới làn da mỏng tang ấy. Mẹ nhờ tôi chăm sóc em ban đêm. Mẹ phải trông bố. Tôi hay nằm sát nôi em và ngủ. Chỉ cần có tiếng động là tôi bật dậy. Đôi khi trong lúc mơ màng. Tôi vẫn thấy

anh đến bên tôi, khẽ vuốt tóc và dỗ: “Ngủ đi, anh trông Chăm cho”. Tôi đã thôi không còn dáo dác tìm anh khi thức dậy nữa.

Dường như có một sợi dây vô hình nào đó nối tôi với em gái mình. Em thường ngủ rất ngon và không quấy nếu được nắm ngón tay tôi khi ngủ. Tôi không còn đau đớn với những gì xảy ra trước mắt. Buổi chiều tôi đi học. Khi về nhà tôi lại chạy lên phòng chơi với em. Đôi mắt em đen láy, trong veo.

Tôi và Dương Chăm cứ thế lớn lên.

* * *

Tiếng chuông điện thoại bàn làm tôi tỉnh giấc. Dương Chăm quấy và đòi sữa. Tôi với đồng hồ. Hơn một giờ đêm. Không hiểu ai gọi vào cái giờ này. Tôi mò mẫm xuống bếp lấy nước nóng. Tôi cảm thấy nóng ran và bở rôi. Đột nhiên tôi bị đẩy bật vào góc hành lang. Choáng váng. Khi tôi kịp định thần lại thì bố đã lao đến giật ngược tóc tôi ra đằng sau, gằn giọng hỏi: “Con tao đâu?”. Mắt bố đỏ lồi. Tôi òa khóc và hét lên: “Anh Dương chết rồi!”. Bố lập tức tát vào mặt tôi liên tục và quát: “Mẹ cha con lạc loài, con trai tao đâu?”. Tôi vẫn cứ gào khóc: “Anh Dương chết rồi!”. Mùi tanh của máu tràn trên mặt tôi. Trong lúc mê man, đau đớn cực độ, tôi nhìn thấy anh đứng lặng im, lúc sau anh gọi tôi: “Vĩ ơi, có muốn gặp anh không?”. Tôi lịm đi.

Mẹ lặng lẽ lau vết thương trên mặt và tra thuốc cho tôi. Tôi nén đau quay sang nhìn em gái mình. Mím cười khi thấy em ngơ ngác trong nôi, bàn tay nhỏ xinh vẫy vẫy tôi nói “a a”. Tôi quay lại nhìn mẹ: “Mẹ ơi, em hai tuổi rồi!”.

Mẹ không nói gì, đi thẳng ra phòng khách. Tôi bế em chạy theo. Dì Mai A đã ngơ ngác ở ghế từ bao giờ. Dì hỏi mẹ: “Có cho con Vĩ đi

cùng không?”. Mẹ gật đầu, bé Dương Cẩm đi gửi.

Dì Mai A dắt tôi đi theo mẹ. Ngôi nhà nhỏ sực mùi nhang cháy. Một dãy dài người xếp hàng ngò ì đợi. Dì kéo tôi ngò ì xuống bên cạnh dì. Một bà béo bả t đầu chằm nhang và lằm rằm khấn. Mẹ tôi lặng lẽ đưa mâm quà bánh và tiền cho bà. Tôi níu tay cô mặc áo tím bên cạnh, hỏi: “Cô ơi sao cô lại ở đây”. Cô nhìn tôi, khuôn mặt toàn những vết rỗ tròn nâu nâu, giọng cô càu càu không nghe rõ. Tôi chẳng kịp hỏi gì, dì cá u tôi một cái đau điếng. Tôi ngò ì im nhìn lên chỗ bà béo. Bà lằm rằm. Tự nhiên bụng bà phình to ra, da nhợt nhạt như người chết trôi. Giọng bà lé ré ở cổ họng: “Có bao nhiêu xoài trên đường sao mẹ không mua? Mua bánh quy cho con làm gì?”. Tay dì tôi tự nhiên lạnh toát, thôi không nắm tay tôi nữa mà chấ p lại khấn liên hô ì. Mẹ tôi khóc, tay cũng vái lạy: “Mẹ xin lỗi!”. Bà béo giọng vẫn léo réo: “Mẹ đừng khóc nữa, con cá u tự mẹ nuôi sao nổi. Con được sống thế là đủ rồi, người ta phải bả t con lại thôi, mẹ đừng đô t tiền cho con nhiề u, đô t quần áo mới cho con”. Tôi bả t đầu sợ và hiểu điề u gì đang xảy ra. Mẹ tôi vẫn khóc và quỳ vật ra chiế u gọi: “Con ơi!”. Bà béo vẫn nói liên hô ì: “Bô bị vong chú Hồ ng chết đườ i gầ n nhà mình hành đấ y. Đợi em Cẩm bảy tuổi thì bô khỏi. Mẹ đi đòi tiền bác Hiế u đi, lằm con với Vĩ đi diễn cho bác, bác vẫn chưa trả đầ u”. Nỗi sợ hãi tràn lên tận cổ làm tôi ngạt thở. Bà béo tự nhiên liế c nhìn tôi, mắ t sáng quắ c, con ngươi nhỏ như mắ t rắ n. Tôi òa lên giấ y giụa, gào khóc đòi về. Dì Mai A vội bé tôi chạy ra ngoài. Mẹ tôi vẫn vật ra chiế u, nước mắ t tràn ra như mưa. Tôi cũng khóc. Tiế ng khóc òa của trẻ con gắ m vào từng ngọn cỏ may trên đường, dính đầ y vào quần dì tôi. Tôi bị tiế ng khóc của chính mình xé toạc ra. Những ngày sau đó, tôi lên cơn sốt cao. Mê man. Sau này khi tỉnh lại, mẹ kể lại cho tôi nghe, đêm nào sốt cao tôi cũng nằ m cười khúc khích, nụ cười đầ m mồ hôi.

* * *

Dương Cầm bị cầm bả sinh, cổ họng chỉ phát ra tiếng ú ớ, môi chỉ mấp máy nói “a a”. Tôi không biết phải làm thế nào cho em gọi tôi được một tiếng. Năn nỉ mẹ tìm thầy thuốc chữa bệnh cho em thế nào cũng không được. Tôi thương em vô cùng, thương mẹ ngày càng hốc hác sau những trận đòn của bố. Mẹ vẫn cam chịu, nhẫn nhục. Dì Mai A thúc mẹ ly dị. Mẹ chỉ cười xòa: “Lấy anh lúc anh khỏe mạnh, giờ bệnh tật thế, nỡ lòng bỏ sao được”. Dì tôi bực tức trút giận lên đầu tôi: “Mẹ mày chỉ đạo đức rơm”.

Khi Dương Cầm biết đi và chạy vững, tôi nhận ra mắt em có vẩn đục về màu sắc. Em chỉ mặc màu trắng, nhất quyết không mặc những chiếc váy màu khác. Bao nhiêu váy màu hồng, màu xanh mẹ mua cho em, dì Mai A phải mang về cho bé Bíp. Bác sĩ cũng không giải thích được. Có lần tôi bắt gặp ông bác đầu bảo mẹ tôi: “Khổ, sinh ra toàn những đứa con không bình thường”. Tôi chẳng thấy buồn bã gì chỉ thấy em mặc màu trắng rất đẹp.

Tôi là người đầu tiên nhận ra Dương Cầm có năng khiếu piano khi em gõ nghịch đàn của tôi. Em rất nhạy cảm với những nốt nhạc, bàn tay nhỏ nhắn lướt rất nhanh trên phím đàn. Tôi dạy em nhận biết nốt, dạy em những hợp âm đơn giản để em có thể đệm cho tôi những bản hòa tấu với violin. Tôi nhanh chóng tìm lại được sự ấm áp trong lòng. Mắt em long lanh và đôi môi chúm chím mỗi khi tôi áp tay vào hai má em thơm em nhẹ nhàng và khen em đàn hay lắm. Mỗi lần như thế, tôi đều thủ thỉ: “Dương Cầm ơi, đến khi nào em được bảy tuổi?”.

Mẹ nhắc tôi, Dương Cầm hay mộng du. Mẹ vẫn thường nghe thấy tiếng piano ban đêm. Tôi không tin vì ban đêm tôi không hề rời em nửa bước.

Một đêm tôi giật mình vì tiếng đập cửa rầm rầm. Tôi quay sang bên cạnh, hoảng hốt không thấy em đâu. Tôi chạy sang phía

phòng anh thì thầy bố đang phá cửa. Trong phòng tiếng piano vọng ra rõ ràng, đâm thẳng vào tai tôi. Tôi nhìn mẹ, tự hỏi: “Sao Dương Cẩm có chìa khóa phòng anh?”. Bố đập cánh cửa nát bét, Dương Cẩm ngơ i im, nhìn ra không chút sợ hãi. Bố tôi lại hỏi: “Con tao đâu?”. Nước mắt tôi nhạt nhòa, tim đau thối. Dương Cẩm vẫn ngơ i, tay buông thõng trên phím đàn nhìn bố tôi. Bố tôi lao vào. Mẹ và tôi hét lên. Nhưng Dương Cẩm vẫn ngơ i im. Bố tôi cầm búa đập tan từng mảng cây đàn piano của anh. Tôi quỳ gục xuống góc phòng đau đớn van xin. Em tôi lặng lẽ đứng dậy bỏ đi, chiếc váy trắng mỏng manh bay nhẹ sau mỗi bước chân.

Đỗ Dương Cẩm ngủ say, tôi sang phòng anh dọn dẹp. Bố đập tan cả cửa sổ, kính vương vãi khắp nơi. Tôi vừa quét dọn vừa khóc. Tôi mong đến ngày em tôi được bảy tuổi biết bao. “Anh ơi, sao em khổ thế này?”. Nước mắt tôi mặn chát. Những giọt nước mắt của từng đêm sợ hãi, những giọt nước mắt nín nhịn kìm lòng qua những nỗi đau, ngực tôi rung lên từng hồi nức nở. Tôi nghe rõ giọng bố: “Con tao đâu?”. Tôi chưa kịp ngoảnh lại, những va đập làm tôi ngã t đi. Cảm giác da thịt bị kéo lê trên đồ ng thủy tinh cũng không đau bằng câu nói: “Trả con cho tao”. Trái tim tôi ngập trong máu và nước mắt. Dương Cẩm chạy vụt qua, tôi gọi em mãi không thưa.

Tôi tỉnh dậy với những vết xước xot vào tận tim, đầu nặng trĩu. Đập vào mắt tôi là quyển lịch bàn được đánh dấu to đùng. Ngày 17 tháng 2, tôi tròn mười sáu tuổi. Không bánh, không hoa, không một lời chúc. Tiếng khóc của mẹ cứ văng vẳng. Tiếng bà ngoại và tiếng dì tôi chửi bới. Tôi lê lê t sang phòng anh. Mắt tôi nhòa đi, thịt da lạnh buốt. Đông người lắ m, tất cả vây quanh chiếc piano nát vụn, thủy tinh và máu còn vương đầy trên sàn, Dương Cẩm nằm dưới đất, mẹ tôi vật vã khóc bên em, chiếc váy trắng loang đầy máu, trên tay em đầy những vết cắ t ngang dọc. Tôi cúi xuống nhạt

chiếc dao lam tôi hay dùng rọc giấy. Tôi hát mẹ sang một bên và ôm chặt em vào lòng. Tim tôi vỡ ra, từng mảnh một, từng mảnh một.

* * *

Chiếc dao chỉ có dấu vân tay của tôi và Dương Cẩm. Tôi đủ lớn để hiểu được những gì người ta nghĩ về mình. Tôi cũng chẳng lên tiếng thanh minh. Cuối cùng thì cảnh sát gập hồ sơ lại. Dương Cẩm tự tử.

Tôi lén trộm lấy chiếc dao, rửa sạch và nhét vào hộp nhựa nhỏ, đeo lên cổ. Tôi yêu bố, yêu mẹ, yêu anh, yêu em gái mình vô cùng. Tôi ước gì mình có thể yêu họ được nhiều hơn nữa.

* * *

Tôi tô màu cho những ngày xám xịt bằng cách dậy sớm chạy bộ. Cảm giác thấy mình khỏe khoắn trong bộ đồ thể thao màu hồng phấn cũng đem lại chút gì đó mới mẻ. Ít ra là tôi đã thôi nằm trùm chăn và lặn ngụp sâu trong những nỗi đau. Đôi khi tôi chạy sang phòng mẹ, định ngỏ ý rủ mẹ chạy cùng, nhưng khi thấy bố mẹ vẫn ngủ ngon, tôi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Niềm yêu đời sau mỗi nỗi đau thật thiết tha. Tôi im lặng và tự thưởng cho mình những cảm xúc mà không hẳn ai cũng có hay đã từng vượt qua. Tôi hít thở thật căng và chôn sâu mọi thứ trong lòng. Chính những điều không vui trong cuộc sống khiến tôi nhận ra nhiều điều ý nghĩa, vậy thì tại sao tôi phải thù ghét những nỗi đau, những tổn thương làm gì. Tôi vẫn yêu, vẫn sống, sống hết phần của anh và Dương Cẩm, sống cho bố mẹ và sống cho chính tôi.

* * *

Ngày 12 tháng 7 năm 2010.

Tôi mua một bó sen trắng, lên xe và đi. Đặt những cành sen trắng lên mộ anh và Dương Cẩm. Tôi để mặc lòng mình trôi dạt theo những cảm xúc lẫn lộn.

Hôm nay, em tôi tròn bảy tuổi!

"Linh! Cậu có biết, tại sao đến giờ cậu vẫn chưa đi được khỏi đây, khỏi cung đường lá bay? Bởi vì bây lâu nay, cậu đã mắc kẹt... trong giấc mơ của tớ!"

Cung đường lá bay

Mở mắt ra là thấy lá rụng.

Mặc dù hôm nay chẳng có chút năng nào ghé vào gọi tôi dậy, tôi cũng thức giấc bởi... một chiếc lá mơ hồ trong suy nghĩ! Chiếc lá

Ấy màu vàng nâu, chẳng hiểu từ đâu, như ngủ quên bên cửa sổ đã trăm năm.

Con đường này hình như đã khác, ti-gôn ửng hờng một chiề`u bên phải, bên kia, một hàng dài cây sữa đứng ngủ vẫn không quên kéo mưa hoa làm hắ`c nô`ng cả một đoạn đường. Gió xào xạc dưới chân. Tôi dường như vẫn còn buồ`n ngủ nên không rõ là mình đi hay bay. Con đường này thực đã khác, không biế`t có phải vì đây là một buổi sáng đông lạnh lạnh, hay bởi vì có những cảm giác ở trong tôi đã không còn?

Như một ô cửa bật mở trong giấ`c mơ làm tôi khẽ giật mình, ngay trước mặt tôi, chỉ cách một bàn tay nắ`m một bàn tay, như một con gió bay ngang qua đậu lại, chưa kịp lắ`y lại đề`u đặn nhịp tim, tôi đã nhận ra một điề`u tôi không chờ đợi. Chuông Gió. Chưa bao giờ khắ`n thiế`t như lúc này. Gió! Làm ơn cuố`n tôi đi...

* * *

1. Chuông Gió

Thực ra cô ấy tên Linh, nhưng tôi thích gọi là Chuông Gió vì khi Linh cười rắ`t giố`ng một chiề`c chuông gió nhỏ, thậm chí ngay cả khi khóc, cũng rắ`t giố`ng!

Tôi và Chuông Gió đi chung một con đường đầ`n trường. Con đường đầ`y ti-gôn, hoa sữa vào mùa thu và tràn ngập đã quỳ vào mùa đông. Tôi không chú ý đầ`n hoa dù chúng rắ`t đẹp. Tôi chỉ thích những con gió rắ`t lạ nơi đây. Chúng có mùi tự do và thích đi hoang. Thỉnh thoảng gió cũng lơ là ghé vào vạt hoa sữa, nhưng hoa thì bay lên còn lá thì rụng xuố`ng.

Cung đường lá bay...

Tôi luôn đi sau Chuông Gió, đủ xa để Chuông Gió không biết mình đang bị theo dõi, đủ gần để tôi có thể thấy những cử chỉ nhỏ và tưởng tượng ra nét mặt cô ấy. Trên con đường này, tôi như đi giữa một thảo nguyên xa xôi, tách biệt hẳn với những đại lộ ồn ã và luôn chật cứng ngoài kia. Nơi đây chỉ có tôi và Chuông Gió.

Ngày đầu tiên đi học khi mới chuyển trường, tôi đã mặc định trong đầu một hình ảnh như đi ra từ cổ tích. Buổi sáng đầu đông, em bé bán bánh dạo đang cố gắng chôn chân lên với chùm hoa ti-gôn hồng rực trước cổng một ngôi nhà rất lớn, được xây theo lối kiến trúc cổ của Pháp. Kì thực thì nó giống như một lâu đài loại trung. Tôi định rằng sẽ bước nhanh đến hái hoa cho em, tránh cho em khỏi bị mắng nếu chủ nhà phát hiện. Nhưng chưa kịp thì một cô gái đã bước ra từ sau cánh cổng, mái tóc dài dập dờn như một màn sương. Thật sự khi ấy tôi liên tưởng tới công chúa ngủ trong rừng, nhưng thay vì đội hoàng tử thì công chúa ra tay nghĩa hiệp cứu em bé bán bánh mì. Đáp lại sự bất ngờ và hoảng sợ của em bé, “chủ nhà” ngất chùm ti-gôn đặt vào bàn tay nhỏ xíu rồi vội chiếc khăn mỏng trên cổ quàng qua vai em. Tôi bất giác mỉm cười như tên ngốc, đứng lặng thinh như chú lính chì mỗi chân. Không thấy khuôn mặt phía trước màn sương ấy, tôi chỉ nghe thấy tiếng cười của hai thiên thần buổi sớm, leng keng, leng keng...

Từ đó, bước sau Chuông Gió và quan sát gió đùa với tóc cô ấy trở thành thói quen thân thuộc hàng ngày, làm cho những bình minh của tôi vừa mơ vừa tỉnh. Không phải tôi không thích hoa mà không nhận ra sự rực rỡ hai bên đường. Khi Chuông Gió đi phía trước, tôi chẳng còn nhìn thấy một màu hoa nào cả. Đó là Chuông Gió của cung đường lá bay.

* * *

Linh là lớp trưởng lớp tôi, chúng tôi học chung lớp. Ở trường cô ấy như một chiếc chuông gió trong bão, hay ít nhất cũng rung chông mặt trước gió cấp mười. Chuông Gió không bao giờ tĩnh lặng. Xoay xở với cả đồ ng chuyện học hành và công việc nhưng lúc nào Chuông Gió cũng cười, leng keng, leng keng. Dĩ nhiên ai cũng yêu quý Chuông Gió, trừ tôi. Dường như ở lớp, tôi trở thành kẻ phá đám lớp trưởng, thờ ơ và không bao giờ tham gia hoạt động của lớp, cô tình quên lịch ngoại khóa. Và điều cuối cùng, luôn là điều khó chấp nhận nhất, nếu không muốn nói là không thể chấp nhận được, tôi hay ngủ trong giờ học. Mặc cho thứ bảy nào cũng được lớp trưởng ra rả bài ca học sinh gương mẫu, nhưng tôi vẫn cứ “vô tình” ngủ quên vào một số giờ nhất định. Là Chuông Gió gõ ngay trên tôi, nhưng không bao giờ quay xuống gọi hay gõ cho tôi một cái để tôi tỉnh ngủ. Tôi chỉ tỉnh táo vào giờ vật lý. Tôi thích những thứ rõ ràng, những định luật, những biểu hiện không dài dòng và biến đổi theo quy luật. Nhưng tại sao tôi thích nghe tiếng “leng keng”?!

Một con người giỏi giang như vậy mà chịu bị một kẻ khó ưa chông đồ i chắc là không dễ chịu gì. Chuông Gió đã tìm được cách phá đám lại tôi. Đúng là những người giàu có thì không bao giờ hết tham vọng.

Cô chủ nhiệm giao cho lớp làm thực hành vật lý ứng dụng, Chuông Gió đã xung phong ngay, thế là tốt rồi, cả lớp được nhờ, chỉ cần tìm thêm một đồ ng sự nữa thôi. Tôi úp mặt xuống bàn. Bỗng nghe loáng thoáng ai nhắc tên tôi. Chuông Gió quay xuống. Lần đầu tiên tôi nhìn trực diện nụ cười ấy:

- Phong! Tớ với cậu sẽ bắt đầu từ ngày mai!

Tôi vò đầu trước “quân lệnh”, đứng dậy:

- Cậu tự làm đi, tôi không thích!

* * *

Và Chuông Gió đến ngay chiều hôm sau. Làm sao cô ấy biết chỗ căn nhà chúng tôi mới đến? Tôi chắc chắn rằng tuy chung đường nhưng tôi chưa lần nào để cô ấy thấy. Mang bộ mặt “tiễn khách” ra mở cổng, tôi cầu nhàu:

- Cậu đến đây làm gì?!

Chuông Gió đẩy cánh cổng chen vào:

- Quân tử nhât ngôn, đã hứa với cô thì phải làm.

- Đây là cậu chứ không phải tôi.

- Nhà cậu có nhiều hoa dã quỳ nhỉ?

Phải rồi, Chuông Gió, cô ấy luôn có cách để leng keng, cười bất kể khi nào thích, làm những gì mình muốn, bao gồm cả việc làm cau có thêm cái bộ mặt (cô) tỏ ra đáng ghét của tôi. Đừng lại gần, đừng chạm vào, tôi chỉ muốn nhìn Chuông Gió từ xa. Vậy mà, Chuông Gió đã bước vào cuộc sống của tôi không chút rụt rè nào.

* * *

- Chưa đến mùa đông thì dã quỳ chưa nở!

Tôi chẳng hiểu mình vừa làm nhảm cái gì nữa. Chuông Gió cười, lại leng keng. Tôi thở dài:

- Bên trong nhỏ lắm, nếu cậu muốn có đủ không khí để thở thì không nên vào.

Chuông Gió chẳng nói gì, đi thẳng vào trong, thật may ba tôi không có nhà. Từ khi gia đình tôi phá sản, tiền và vật chất trở nên quan trọng với tôi hơn bất cứ thứ gì. Dù ba mẹ luôn cãi nhau

trước lúc xảy ra chuyện đó, dù cho họ dường như chẳng hề yêu nhau, tôi vẫn tin nếu không có sự suy sụp về vật chất thì tình trạng có thể đến đâu vẫn cứu vãn được. Những ngày ấy, mẹ khóc mỗi đêm trong tiếng vỡ của cốc chén. Tôi hiểu rượu không giúp người ta lấy lại tiền bạc, nhưng có thể làm đau thêm nhiều chỗ khác để tạm thời quên đi một chỗ đau. Những ngày như thế là tôi tệ, và những ngày sau đó là vô cùng tôi tệ. Mẹ đã rời khỏi sự ràng buộc, rời khỏi thiên chức vì tôi bấy lâu nay để tới những chân trời mới, tự do, ít nước mắt hơn. Mẹ yêu tự do, yêu những cơn gió bất định. Mẹ yêu tôi, nên tên tôi là Tĩnh Phong. Tôi biết dù có ở đâu, mẹ cũng vẫn yêu tôi như vậy. Mẹ nói với tôi: “Mẹ xin lỗi”, tôi chỉ còn nói được đúng một câu: “Mẹ đi cẩn thận” khi ôm bờ vai run rẩy từng hồi của mẹ. Liệu không có những mất mát về vật chất, chúng tôi có phải chia ly? Hay đó chỉ là một lý do giúp giải thoát những cơn gió bị buộc lại bấy lâu nay?

Ba và tôi đã để mất người phụ nữ quan trọng nhất theo cách ấy. Chúng tôi chuyển đến ngôi nhà mới, nhỏ hơn nhiều so với những ngôi nhà mà tôi từng sống, nhưng tôi tìm thấy sự bình yên. Ở đây có rất nhiều hoa dã quỳ, loài hoa mẹ thích nhất. Và tôi, tôi không muốn một xáo trộn nào trong cuộc sống này nữa, như vậy là quá đủ, con lấc đã đứt dây thì không nên nới lại làm gì cả, dao động thêm những quỹ đạo tạt nguy hiểm, để rồi lại rơi thêm lần nữa, xa hơn. Dã quỳ chưa nở. Hàng đêm ba tôi vẫn gục đầu bên ly rượu. Tôi vẫn luôn chờ tiếng cửa phòng ba đóng lại, rồi mới nhắm mắt. Sáng ra sàn nhà lại đầy mảnh vỡ. Ba uống cả nỗi cô đơn!

* * *

Tôi dán mắt xuống sàn nhà để đảm bảo rằng không có mảnh thủy tinh nào cửa vào chân Chuông Gió. Chuông Gió sà đến bên cái lăng kính của tôi trên cửa sổ. Tôi làm nó từ những mảnh vỡ của chai

thủy tinh, chấ p vá, đặt nó về` phía đầ ng đông, tia nắ ng đầ u tiên len lỏi qua những mặt kính sẽ rơi thẳng vào mặt tôi, gọi tôi dậy để tiế p tục đế n trường... ngủ, nế u không tôi chẳng biế t mình sẽ ngủ tới bao giờ.

Một vài mảnh vỡ đủ tạo ra một bắ t đầ u.

- Cậu làm phí cả một tài năng đầ y!

Tôi không ngắ ng lên mà giả vờ chú tâm sắ p xế p lại đầ đặ c trên... mặt bàn! Chuông Gió bắ t đầ u công việc. Cô á y leng keng một hồ i về` nhiệm vụ được giao. Tôi chẳng biế t cô á y nói gì chỉ cảm thấ y cái âm điệu á y rấ t vui nhộn như một bài hát cho trẻ con.

Chúng tôi làm tàu thủy hơi nước. Thực ra không phải chúng tôi, mắ y buổi đầ u, tôi để Chuông Gió đọc thoại một mình, tôi chỉ bò ra bàn, nghe hoặc chúi mũi vào mắ y quyển sách về` vũ trụ, kì thực chẳng có chữ nào vào đầ u cả. Ngày nào căn gác nhỏ của tôi cũng đầ y gió. Leng keng. Đế n lúc thấ y cô á y cứ loay hoay mãi, dự án trì trệ đế n nghiêm trọng, tôi buông thõng một câu:

- Để đầ y đi, từ mai cậu không phải đế n nữa đâu!

- Tớ không phải cái gì cũng giỏi! - Chuông Gió cười, tiế ng cười rấ t vang xa.

2. Những ngày thật khác

Chuông Gió không đế n thật. Nhưng từ hôm á y, tôi “phải” đi học cùng Chuông Gió. Bước ra khỏi đám dẫ quỳ bên đường, tôi đã thấ y Chuông Gió chờ tôi ở đó, chân phải mân mê một viên sỏi nhỏ, tay xoay xoay chiế c lá. Trông cô á y như một cô tiên bé nhỏ hoặc cô bé Heidi của thảo nguyên. Tôi cô` tình đi thật chậm, bước qua Chuông

Gió thì rất nhanh. Nhưng Chuông Gió không để cho tôi có được một giây “bình yên”. Chuông Gió bắt tôi phải mang những gì đã làm đến cho cô ấy xem. Chuông Gió nhận viết báo cáo nhưng chỉ ghi tên tôi. Tôi không đồng ý. Vậy là bản báo cáo ghi tên hai đứa.

Bản báo cáo là một cái kết tạm cho câu chuyện những bước chân theo sau những bước chân.

Tôi không hiểu thứ ma lực gì có thể làm một chiếc chuông rung lên hàng trăm tiếng, lại chẳng tiếng nào giống nhau? Cô nàng lớp trưởng uy quyền dễ mến ở lớp và cô tiên nhỏ trên cung đường lá bay, Chuông Gió mãi mãi là Chuông Gió, khi thì làm từ nước, khi thì giống thủy tinh. Chuông Gió thích Mac Levy, một nhà văn tôi cực kỳ yêu thích. Ông có cái định đề về thời gian, về giá trị mà bất cứ một kẻ ám thị nghiệm thời gian nào cũng đều mơ ước. Chuông Gió thích lego và nhạc Trịnh, hoa dã quỳ. Chẳng một thứ nào liên quan đến nhau. Nhưng có lẽ, cô ấy cũng thích tự do và hàn gá những mảnh ghép rời rạc. Tôi bỗng mừng tượng ra khung cảnh Chuông Gió khóc. Một cô gái như vậy mà khóc trong một chiều mưa, chẳng còn cơn gió nào đi đúng đường cho nổi. Những cái lắc đầu, những cử chỉ giống như trẻ nhỏ và tiếng cười quen thuộc, leng keng, tự lúc nào đã làm tôi thôi không cau có, thỉnh thoảng bật cười:

“Đồ ngốc!”.

Chuông Gió quay sang tôi, cũng cười:

“Cậu cũng là đồ ngốc”.

Tôi chưa một lần dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Mỗi lần như thế mặt tôi nóng ran lên. Tôi lại bước nhanh hơn để đảm bảo Chuông Gió không nhìn thấy nếu máu nóng có lẽ tích tụ quá nhiều trên mặt. Tôi không muốn bị xáo trộn quá nhiều. Tôi có thể không nhìn Chuông Gió, nhưng không làm sao điểu khiển được lòng

mình. Mọi thứ đã rõ i tung lên. Trung khu vô n vẫn im lặng, mờ tồ i giờ nhận nhạo một chút, hé sáng một chút. Hình ảnh ấy vẫn chỉ dịu dàng thôi, không chói mắ t nhưng làm tôi lo sợ. Tự trá n an, tôi là Tĩnh Phong kia mà. Những điề u đẹp nhấ t rồ i cũng sẽ ra đi. Nế u bắ t đầ u thì sẽ có kế t thúc, như con đường này, đi mãi cũng hế t mà thôi. Tô t nhấ t, đừng thay đổi điề u gì cả. Tôi vẫn tưởng chỉ gió lay động, làm đổi chiề u thứ khác, chứ không thể nghĩ đế n gió có thể xoay chiề u vì chuông gió. Tôi có còn là Tĩnh Phong? Tôi không biế t nữa nhưng Chuông Gió vẫn leng keng. Ti-gôn ửng hờ ng. Chúng tôi cứ đi cạnh nhau như thế , Chuông Gió nói, tôi cười, “đồ `ngồ c”.

* * *

Một ngày chớm đông, Chuông Gió nhờ tôi đưa ra phồ . Cô ấy muồ n đan khăn tặng mẹ làm quà sinh nhật. Tôi tự hỏi tại sao cô gái con nhà giàu có như vậy lại thích làm mắ y thứ thủ thừa đan lát, mắ t thời gian. Tôi thường thấ y họ tặng nhau những món quà đắ t tiề n. Chuông Gió yêu mẹ. Dù mẹ cô ấy ít quay đầ u lại khi Chuông Gió chào để đi học. Ngày xưa, tôi học lớp một hay lớp mười, cứ bước ra khỏi nhà là mẹ sẽ dặn dò đủ thứ, đi đứng ra sao, rồ i sẽ dáo dác nhìn đế n khi nào tôi đi khuấ t.

Tôi thực lòng chẳng muồ n dạo phồ làm gì cả, càng không muồ n đi khi đầ ng sau là một cô gái. Không biế t Chuông Gió mà rơi xuồ ng đắ t thì âm thanh sẽ thế nào, tôi không dám nghĩ tiế p. Nế u chẳng phải vì Chuông Gió mới bị trật chân trong giờ thể dục bữa trước, tôi sẽ không chịu chở báu vật đi khỏi hoang đảo.

Ngồ i sau tôi, Chuông Gió ngoan ngoãn như em bé đi nhà trẻ. Qua những đoạn đường đông, Chuông Gió níu lắ y hai vạt áo tôi, không giắ u giế m. Tôi nghe rõ nhịp thở của cô ấy nhanh hơn, dù rắ t nhẹ. Chuông Gió sợ xe cộ và sợ sang đường. Tôi nghe tiế ng của con lắ c gõ trong lò ng ngực, muồ n có sức mạnh siêu nhiên để

nhấc con đường này nghiêng cho xe cộ trôi tuột xuống. Còn mình tôi leo lên, mang theo Chuông Gió như đi chinh phục Everest vậy.

Chọn xong những thứ cần, Chuông Gió ôm chúng vào lòng. Những hạt mưa lất phất rơi xuống tôi và Chuông Gió. Tôi nghe tiếng leng keng, không phải tiếng cười. Chuông Gió đưa ra trước, kéo kéo tay tôi. Thấp thoáng trước mắt tôi, một chiếc chuông gió bằng sứ màu xanh lá.

- Cậu có biết chuông gió tiếng Hán Việt là gì không? Là phong linh!

À, phong linh là chuông gió, Chuông Gió là Phong Linh. Từ Hán Việt. Không biết Chuông Gió chỉ buột miệng nói ra để minh họa thêm cho cái phong linh cô ấy vừa mua hay còn có ý khác. Nhưng tôi bỗng đâm thích cái từ Hán Việt ấy. Thật may là tôi và Chuông Gió đi xe đạp nên tôi không phải “bước thêm hai bước”. Đường tràn ngập gió. Chưa đến mùa đông, nhưng sao trong lòng tôi, đã quỳ đã rục lên một góc. Tôi là Tĩnh Phong?!

Bất chợt chiếc chuông gió màu xanh lá rơi xuống chân tôi, vỡ tan! Tôi ngoái lại, Chuông Gió như ngây dại nhìn sang bên kia đường. Theo ánh nhìn của cô ấy là một người phụ nữ mặc juýp đỏ. Đúng là mẹ Chuông Gió không sai. Sai ở chỗ, ôm eo người phụ nữ xinh đẹp ấy, không phải ba của Chuông Gió. Tôi nghe thấy tiếng nấc phía sau mình. Mười bảy năm, tôi mới chỉ nhìn thấy hai người khóc, một người phụ nữ là mẹ tôi và một cô gái tôi đã từng gặp trong quá khứ. Người thứ ba lại là Chuông Gió - người mà tôi đã từng nghĩ sẽ có bão nếu cô ấy rơi nước mắt. Chân tay tôi bủn rủn không còn chút sức lực nào. Thật ngu ngốc nhưng tôi thực sự sợ khi nhìn thấy một cô gái khóc, dù có phải lỗi của tôi hay không, hơn tất cả, người con gái ấy là Chuông Gió. Đâu óc tôi i tằm chẳng còn thấy gì nữa, tôi đâm

thẳng lên vỉa hè. Chuông gió rơi vỡ. Chuông Gió của tôi rớt cuộc cũng rơi.

Trời sắp tối, còi xe inh ỏi, mưa càng lúc càng nặng hạt. Tôi ngồi nhìn Chuông Gió khóc sau khi đã yên tâm cô ấy không bị thương chỗ nào, ngoại trừ cái chân đau. Nếu Chuông Gió nhỏ hơn một chút nhất định người ta sẽ đưa cô ấy đến nơi thông báo tìm trẻ lạc. Nhưng Chuông Gió là một cô gái với mái tóc như màn sương sau lưng. Lại còn thêm tôi, một thằng ngốc đờ đẫn bên cạnh. Chúng tôi như hai đứa trẻ ngồi nghịch đất giữa đường phố Hà Nội. Khi người ta thấy hai đứa trẻ ngồi bệt cạnh nhau, một đứa đang khóc thì nhất định sẽ cười mà đi qua và không can thiệp, để cho đứa bắt nạt bạn đỡ đứa kia nín. Tôi chẳng tìm được kèo hay lý do gì chính đáng để dỗ Chuông Gió vì chính tôi cũng đang bố i rớt i quá. Chuông Gió khóc như những vòng dây cuộn vào nhau, mỗi cơn gió thổi tới, cả cuộn dây rớt tung và đập, không còn phát ra tiếng leng keng nữa sắc và lạnh, chĩa vào gió. Mưa đập cả khóm dã quỳ mới nở.

Xe hỏng, tôi gửi tạm vào một nhà ven đường. Chuông Gió khóc như một dòng sông, cái áo khoác của tôi đã ướt đẫm, không những không đủ che cho Chuông Gió mà còn làm cô ấy ướt thêm. Tôi cống Chuông Gió trên lưng, giữ thật chặt, nếu không tôi sợ mưa sẽ cuốn trôi cô ấy đi mất. Mưa ngớt rồi nhưng nước vẫn không ngừng chảy từ vai áo tôi làm lạnh cả sống lưng. Tôi chợt nhớ ra câu nói khiến cô gái đầu tiên trong quá khứ tôi bắt gặp đang khóc tự lau nước mắt và mỉm cười.

“Mưa thôi khóc rồi, nên cậu cũng bắt chước đi!”.

Nhưng chẳng hiểu tại sao khi thốt ra với Chuông Gió, nó lại méo mó theo cách khác:

- Mưa thôi khóc rồi, nhưng cậu muốn thì cứ khóc.

- Tớ... xin lỗi!

Từ trước đén giờ, khi nghe hai tiéng xin lỗi, lâ`n nào cũng như cửa vào tim tôi một nhất. Tôi nghe thấ`y tiéng trái tim Chuông Gió đang đập như tiéng nấ`c.

- Chẳng lẽ... tớ nghèo khổ đén mức chỉ còn tié`n thôi sao?

Tôi ngửa mặt lên hứng mưa. Hóa ra Chuông Gió không phải là cô gái hạnh phúc nhấ`t thế` gian như tôi nghĩ. Ba mẹ cô á`y chẳng thương nhau. Và kế`t quả của cuộc hôn nhân không có tình yêu cũng chẳng được quan tâm cho xứng đáng. Ngày ba bữa, Chuông Gió ngồ`i với con mèo. Khi cô á`y đã ngủ thì ba mẹ chưa về`. Chuông Gió chỉ dám nhìn trộm ba vào sáng sớm, không dám làm phié`n người đàn ông thành đạt quá bận rộn. Tôi thấ`y sự hạnh phúc trong mỗi câu chào mẹ của Chuông Gió, nhưng sau đó mắ`t cô á`y lié`c vội đi chỗ khác. Lâu đài á`y thực ra là nhà đá. Bao nhiêu năm tháng số`ng gầ`n như một mình trong đó, Chuông Gió chỉ còn cách tự cười để tự sưởi cho trái tim bé nhỏ chấ`ng chịt về`t thương của mình. Họ kié`m tié`n và để tié`n thay họ yêu thương con gái. Thậm chí cô bé bán diêm còn có một người bà và một người mẹ yêu thương em thật sự. Chuông Gió thực sự nghèo, cô á`y chỉ có tié`n mà thôi. Những nỗi lòng á`y không thể nói với ai. Người ta luôn mặc định những người giỏi giang và hay cười thì chẳng còn gì mà phải sầ`u khổ. Nhưng chẳng ai nhớ rằ`ng cái vỏ con ốc có cứng cũng chỉ là để che đi phầ`n mềm yếu, dễ bị tổn thương bên trong. Khi sự tổn thương á`y không thể nói ra bằ`ng miệng thì sẽ quay trở lại và hành hạ trái tim. Trái tim câm lặng, chịu đau và rờng rờng chảy máu. Ngày hôm á`y, chấ`c hẫng trái tim Chuông Gió bị đánh gục, mặ`n và chua chát, tràn ra, thấ`m vào áo tôi. Những á`m ức lâu nay, những tủi khổ một mình chịu đựng, Chuông Gió nói cho bằ`ng hế`t, với mưa, với gió... Mưa đã tạnh nhưng trên mặt tôi vẫn còn nước. Phải, có tié`n thì vẫn cứ nghèo thôi. Ít ra tôi còn biế`t mẹ tôi chấ`c chấ`n vẫn yêu thương tôi như

vậy, buổi sáng thức giấc thấy trời đổi gió lạnh, lại gọi và nhắc tôi mặc áo ấm. Ba tôi, có thể ông lấy rượu làm bạn, nhưng lý do ông vẫn sống và làm việc là vì tôi. Tôi đã từng thử nháp một ngụm rượu nơi đáy chén, cay đắng lắm chứ chẳng ngon ngọt gì. Tôi vẫn giàu lắm!

Chuông Gió ngủ trên lưng tôi từ lúc nào. Giá như có thể để cô ấy vào trong túi, tôi sẽ đeo lên cổ ở phía trước trái tim mình. Chuông Gió nhỏ bé và đáng thương như thiên thần đi lạc. Trái tim tôi tuy cũng chẳng còn lành lặn nhưng đủ ôm Chuông Gió vào lòng để cô ấy có thể khóc bất cứ lúc nào đau lòng mà không phải cô lèng keng nữa. Trời mưa, chuông gió bất động. Bước đến hàng rào ti-gôn, những chùm hoa còn đọng nước, mẹ Chuông Gió đã đứng đó từ bao giờ. Tôi không muốn trao Chuông Gió cho bà ấy chút nào nhưng tôi đâu có là gì. Người cứu nạn khi mọi thứ đã bị lũ nhàn chìm ư? Bà đỡ lấy Chuông Gió, giờ đã như con mèo ướt, cảm ơn rồi phẩy tay ra hiệu cho tôi về. Tôi lững thững trở về như tương thất trận, bước hụt mãi.

* * *

Hai ngày sau đó, chính tôi là kẻ chờ đợi dưới hàng rào hồng rực, Chuông Gió nghỉ học liền hai ngày. Chốc dầm mưa đã làm cô ấy ốm. Tôi hoang mang khi không còn cơn gió nào ghé qua con đường đầy lá. Lá rơi xuống, chỉ một tiếng lạnh lẽo, không bay đi.

Ngày thứ ba, bước ra từ cánh cổng ti-gôn là mẹ của Chuông Gió. Bà đi thẳng đến chỗ tôi. Tay chân tôi trở nên cực kỳ thừa thãi. Tôi bối rối, nửa muốn hỏi xem Chuông Gió ra sao, nửa muốn bỏ chạy.

- Cháu là bạn thân hay là gì với Linh?

Đến lúc đó, tôi mới nhận ra. Phải, chúng tôi là gì của nhau? Đi cùng nhau trên cùng một con đường từ mùa này sang mùa khác, những nụ cười cùng với ti-gôn, với dã quỳ, chưa từng ai nói với ai, đôi với tứ, cậu là thế này, thế kia. Vậy chúng tôi là gì của nhau???

Bạn thì không hẳn, anh em thì không phải. Yêu?! Tôi chẳng định hình được những gì diễn ra trong tâm trí tôi có phải là tình yêu hay không. Chỉ đơn giản, tôi muốn che chở, bảo vệ cho Chuông Gió, muốn lắng nghe cô ấy nói và cười, muốn là bờ vai để cô ấy khóc, muốn bước sau cô ấy, muốn là gió cô ấy có thể leng keng, chỉ đơn giản là như thế. Liệu tình yêu có giản đơn như thế hay không?!

Có lẽ cái bản mặt ngây ngây của tôi tạo cho người đôi diện cảm giác tôi sẽ chẳng nặn ra được câu trả lời nào cả. Mẹ của Chuông Gió nói những gì tôi không nhớ nữa và cũng không muốn nhớ:

- Trước đây tôi đã nói với con bé về việc sẽ sang Mỹ học, nó đã chấp nhận. Nhưng không hiểu sao, mấy hôm nay khi bàn đến việc chuẩn bị đi thì nó nhất định không chịu nữa. Tôi nghĩ hai đứa nên tách ra một thời gian để Linh có thể dễ dàng chấp nhận rời khỏi đây, tương lai vẫn quan trọng hơn những trạng thái tạm thời. Cháu hiểu chứ?!

Tôi “ạ”, mặc dù chẳng hiểu gì. Tương lai, Chuông Gió sẽ bị đưa đến một nhà đá khác. Khó khăn lắm mới có thể mở lòng với một ai đó, Chuông Gió lại chuẩn bị khóc một mình trong mưa mà không có ai bên cạnh. Tôi muốn đem Chuông Gió chạy trốn, bỏ lại tất cả những quy tắc, những nỗi đau. Nhưng tôi là gì, tôi là gì của Chuông Gió mà mang cô ấy đi?! Gió làm Chuông Gió leng keng nhưng không thể đưa Chuông Gió đến nơi nào không có gió. Tại tôi ừ đi. “Những trạng thái tạm thời” sao làm tôi đau đến choáng váng. Những gì tạm thời thường mạnh mẽ và sắc nhọn đến thế sao?

Những lời tôi không muốn nhớ của mẹ Chuông Gió đã đưa tôi trở về điểm xuất phát.

* * *

ĐIỂM XUẤT PHÁT

I. Phong

Tôi trở lại những chuỗi ngày đi sau Chuông Gió. Cô ấy đứng đợi tôi rất lâu dưới hàng rào ti-gôn, đôi mắt như thôi miên nhìn về phía những khóm dã quỳ nơi bắt đầu con đường. Ai đó nhẩn tâm treo thêm vài quả nặng vào con lắc trật nhịp của tôi làm nó va đập lung tung chẳng còn theo quỹ đạo nào cả. Tôi vỗ bên này, vỗ bên kia. Ở sau đám dã quỳ, qua mắt lá, Chuông Gió nhỏ bé đi rất nhiều, già và xanh xao hơn. Màng sương mỏng mảnh bay nhẹ, hoa sữa rơi trên đôi mi như quét mực tàu. Tôi không nhìn Chuông Gió nhưng hình ảnh cô ấy vẫn luôn ở trong tôi. Tôi muốn chạy thật nhanh đến cánh cổng ấy, cầm lấy bàn tay lạnh lạnh của Chuông Gió để đưa cô ấy đi, để bàn tay ấy có thể được an ủi trong bàn tay tôi. Tôi muốn ôm cô gái bé nhỏ ấy vào lòng, vuốt nhẹ lên mái tóc để xoa dịu những tổn thương, nơi ngực áo, trái tim tôi cũng đang run rẩy. Tôi muốn.....

Nhưng đôi chân tôi, giây phút ấy dường như đã chết vĩnh viễn dưới gốc dã quỳ. Tôi chỉ thấy Chuông Gió quay đi, bước một mình trên cung đường lá bay, đầu nghiêng sang bên phải bằng một cử chỉ quen thuộc. Đi ra khỏi đám dã quỳ, tôi nép sát vào tường rào đầu hoa ti-gôn, hoa rụng xuống cổ, xuống vai. Thật may Chuông Gió không một lần quay đầu lại. Cô ấy vẫn luôn như thế, đi về phía trước, không ngoảnh lại. Tôi là gió, là gió thì phải được tự do. Tôi cũng nên để những yêu thương của mình được tự do. Chuông Gió đi

về phía tương lai của cô ấy, tôi chẳng có quyên gì ngăn cản, chỉ sợ rằng một ngày Chuông Gió bị đau chân không thể tự đi, bị mất mưa, sẽ không có ai công cô ấy về, không còn ai lau đi dòng nước mắt không bao giờ cạn trên khóe mắt cô ấy.

Chuông Gió sẽ ổn thôi, không phải cơn gió này thì sẽ có cơn gió khác khiến cô ấy leng keng!

Vậy còn tôi? Tôi chưa rõ mình sẽ thế nào nếu phía trước kia chỉ là khoảng không trống trải. Cô ấy làm sống lại một nửa con người tôi đã chết. Tôi chẳng làm được gì cho cô ấy, ngay khi Chuông Gió có thể mở cánh cửa nội tâm để tháo bớt nỗi buồn ra ngoài, thì tôi chạy trốn, đóng vai một kẻ hèn nhát. Không có chuông gió, gió sẽ đi đâu cho hết những khoảng không im lặng?

Đến lớp, tôi trở lại với thói quen già như đã bỏ. Nhưng dù gục mặt xuống bàn, tôi cũng không tài nào ngủ được. Trong tất cả những giấc mơ đều nghe tiếng leng keng, leng keng. Chuông Gió đã cột tóc lên, người ta nói khi con gái cột tóc lên thì có điều gì đó đã đổi thay. Chuông Gió, hãy cứ đi. Nơi nào cũng có gió, hãy cứ đi, đừng sợ. Chuông Gió ngồi ở bàn trên tôi, vẫn chỉ cách một bàn tay nhưng sao tôi thấy cái bàn tay ấy có thể đo được nửa vòng trái đất. Tôi gấn lại chiếc chuông gió sứ xanh lá, từng mảnh một. Nó có se và phát ra những âm thanh trầm hơn hẳn. Tôi đặt chiếc chuông ấy vào ngăn bàn Chuông Gió. Mấy hôm nay, mẹ Chuông Gió đưa cô ấy đi học.

Chuông Gió sấp bước trên những con đường mới. Còn tôi vẫn để m từng mũi giày trên cung đường lá bay. Không còn màn sương phía trước. Ti-gôn ngủ gục, tôi ngủ gục. Tôi! Có lẽ nên mãi mãi là Tĩnh Phong?

...

Kìa!

Là Chuông Gió, không sai. Sai ở chỗ, cô ấy đang đứng đơ i diện tôi, chưa một lần ngay cả trong tưởng tượng, tôi thấy mình như lúc này. Chuông Gió như từ cỗ tích bước ra. Những bước chân vô định của tôi gặp cô ấy tại đây, mặt đơ i mặt, mái tóc mỏng manh như một màn sương giữa cung đường lá bay...

2. *Linh*

Ngay từ lần đầu tiên gặp, tôi đã nhận ra cậu ấy. Gió! À không, là lần thứ hai!

Tôi còn nhớ như in buổi sáng mùa thu, chiếc xe đạp trở chúng giữa đường. Mưa! Tôi loay hoay giữa bao nhiêu là lá rụng. Mẹ thì tắt máy, bố cũng chẳng buồn nghe. Tôi phải làm sao? Bài thi không còn trong đầu tôi nữa. Tôi nhớ lại những tháng ngày qua, tôi như sống một mình trên trái đất này. Lạnh lắm! Bố mẹ tôi sống mà chẳng thèm nhìn nhau. Tất nhiên tôi chắc cũng là vô hình. Tôi ngoan ngoãn và giỏi giang, tôi có thể tự lo cho mình. Nhưng không phải lúc nào tôi cũng làm được tất cả. Có những khi bất lực, tôi chơi vơi trong khoảng không, rơi và rơi mãi. Tôi đã thôi không khóc nữa. Tôi chỉ muốn giữ những cảm xúc yêu đương i ấy cho riêng tôi. Và chắc là nụ cười sẽ hong khô tất cả... Bây giờ nụ cười làm đóng băng những vết thương lại. Nhưng lúc ấy, chẳng hiểu sao nước mắt tôi đã chạy vòng quanh. Tôi bất lực trong thế giới toàn người là người, không ai quen biết tôi, không ai cả. Sao tôi lại có thể khóc giữa chốn đông người như vậy? Mặc kệ, đâu có ai quen biết tôi. Nếu có nước trong mắt đó cũng chỉ là nước mưa.

Rồi như từ cỗ tích xuất hiện, Gió đến. Cậu ấy không nhìn tôi, chỉ lặng lẽ đưa cho tôi chiếc khăn tay, thản nhiên như việc đánh răng

rửa mặt vào buổi sáng. Mặc cho tôi ngồ`i bệt trên via hè trồ` má` t nhìn, Gió bắ` t đầ` u sửa xe cho tôi cũng với thái độ thản nhiên như cậu á` y đã từng sửa hàng trăm lầ` n chính chiế` c xe này. Tôi vội vã ghi nhớ tắ` t cả những gì thuộc về` cậu á` y. Lá vàng bay sướt qua vai, mưa dịu dàng đậu lại trên mái tóc rồ` i, khoe má` t cậu á` y luôn buồ` n rầ` u. Xong xuôi, Gió dựng chiế` c xe đạp đứng lên, trước khi đi còn để lại một câu, tôi đã luôn ghi nhớ nó...

“Mưa thôi khóc rồ` i, nên cậu cũng bắ` t chước đi!”.

Tôi đã luôn tự thắ` y bản thân mình ngu ngồ` c vì thậm chí cái tên của cậu á` y tôi cũng không biế` t. Cứ tự hỏi liệu hôm á` y Gió có bị muộn mà phải bỏ thi không? Có lẽ chỉ hôm sau thôi, cậu á` y sẽ chẳng còn nhớ tí gì về` con ngồ` c ngồ` i khóc bên đường. Nhưng mùa thu á` y đã đi vào tim tôi với hình ảnh Gió. Có gì đó trong tôi đã tan ra một chút.

Cổ tích lặp lại, tôi gặp lại Gió vào năm lớp mười một. Chính cậu á` y chứ không phải ai khác. Những ký ức vẫn còn tươi nguyên giờ nở bùng lên như khóm dã quỳ. Cậu á` y không nhớ tôi!

Tôi hay ngồ` i lặng nhìn Gió ngủ, phải kiề` m chề` lắ` m mới không vuố` t mái tóc đã từng lắ` m chắ` m nước mưa của cậu á` y. Gió là Tĩnh Phong, một cơn gió đi hoang kia mà. Tôi thích giang tay lao xuố` ng đố` c để bắ` t những cơn gió thổi ngược. Nhưng Tĩnh Phong, dù cố` gắ` ng, đi ngược hay đi xuôi, tôi cũng không nắ` m bắ` t được cậu á` y bao giờ.

Tôi và Gió đi chung đường. Có lẽ một thời gian dài, Gió không hề` biế` t tôi luôn đi sau cậu á` y khi về` nhà. Gió đi trên những vụn hoa ti-gôn hò` ng. Gió đi về` phía dã quỳ nơi bắ` t đầ` u cung đường lá bay. Gió đi trong giấ` c mơ của tôi!

Tôi đã tìm được sự may mắn hiếm có để đi chung với Gió. Chân cậu ấy rất dài, nếu đi sau, tôi sợ không theo kịp. Gió vẫn tĩnh nhưng cậu ấy đã cười. Thật sự nụ cười ấy là của buổi sáng sớm, nhưng đến đêm, nó vẫn khiến tôi không tài nào ngủ được. Chúng tôi cứ thế, đi cạnh nhau qua mùa lá rụng, qua mùa ti-gôn, qua mùa dã quỳ. Chưa ai từng nói với ai, đôi với tứ, cậu là thế này, thế kia. Nhưng tôi thấy điều đó thực sự chẳng cần thiết nữa. Tôi chỉ cần trên cung đường lá vẫn bay và gió vẫn thổi.

Tôi không hiểu sao cứ mỗi lần nỗi đau của tôi trào ra ngoài không gì ngăn chặn nổi, khi tôi trở thành một đứa trẻ vô dụng thì người ở bên tôi luôn luôn là Gió. Tôi bay trên lưng của Gió, nước mắt ướt đầm hai má. Tôi dựa đầu vào vai cậu ấy thấy tim mình ấm hẳn. Những gì tôi giấu cho riêng mình bấy lâu nay đã gửi vào Gió. Lần này, Gió bảo tôi cứ khóc, đừng bắt chước mưa tạnh làm gì. Tôi khóc, cho cả trái tim trống vắng của Gió, tôi biết Gió chỉ sống với ba, tôi biết cậu ấy cũng nghèo như tôi. Tôi ngủ gục để mặc trái tim mình lang thang trong Gió. Khi tỉnh dậy, tôi mới chợt nhớ ra, chuông gió sứ xanh lá, món quà tôi định tặng Gió, đã rơi vỡ ở nơi nào?

* * *

Mẹ muốn tôi đi chung đến nơi có tình yêu mới của mẹ. Mẹ vẫn lo cho tôi, lo cho tương lai của tôi. Mẹ chỉ không chịu hiểu một số sự việc mà thôi. Tôi chờ Gió, muốn hỏi cậu ấy, tôi có nên đi hay không. Thực lòng đó là điều tôi không bao giờ tôi muốn, nhưng ba cần tôi, mẹ cũng cần tôi, tôi không biết điều đó có đúng không. Ra đi hay ở lại, hả Gió, hả Tĩnh Phong?

Gió chẳng bao giờ đến nữa, tôi đợi một bóng dáng quen thuộc lại gần bên tôi. Tôi quay đi, nhưng kì thực tôi vẫn đợi. Gió đã tìm được

một nơi tự do khác để đi hay Gió đã tĩnh lặng mãi mãi?! Tôi không biết. Tôi biết tôi chưa từng nắm bắt được gió bao giờ.

Những ngày tiếp theo là những ngày tôi cảm thấy mình mất dần từng góc một trong tim. Tôi mong chờ điều gì? Tôi chờ đợi điều gì? Chuông gió sứ màu xanh lá đã đầy se. Tôi đã dựa vào cậu ấy hai lần. Vậy mà, khi Gió lặng lẽ ra đi, tôi không thể nói một lời cảm ơn và vô vàn những điều chưa kịp nói khác. Tại sao lại như vậy? Nhưng tôi chẳng thể tìm thấy câu trả lời nào thỏa đáng. Cỗ tích đôi khi thành hiện thực nếu người ta bước đến và nắm lấy.

Kìa!

Gió, đang ở trước mắt tôi!

3. Cung đường lá bay

- Phong! Nếu tớ đi khỏi đây.....

- ...

- Cậu có giữ tớ lại không?

- ...

- Vậy cậu có thể nhớ...?

- ...

- Không sao đâu, cho dù cậu chẳng để lại gì trong tâm trí, chỉ cần tớ vẫn thấy cậu, dù chúng ta không ở gần nhau...

- ...

- Như vậy, nhé?

- Linh! Cậu có biết, tại sao đến giờ cậu vẫn chưa đi được khỏi cung đường lá bay? Bởi vì bây giờ này, cậu đã mắc kẹt... trong giấc mơ của tớ!

* * *

Chuông Gió hỏi tôi nếu cô ấy ra đi, tôi có giữ lại không. Thực lòng tôi muốn nắm tay cô ấy kéo đi và nói: “Cậu hãy chỉ đi về phía tớ có được không Linh?”. Nhưng tôi không làm được. Một mình Chuông Gió nói, giọng Chuông Gió lạc đi. Tôi sợ trời sẽ mưa. Hạnh phúc tôi để tuột mất một lần, lần thứ hai, tôi sẽ chịu đựng thế nào đây? Tôi có được quyên ngược đường, liệu tôi có thể tha thứ cho chính mình khi trên cung đường lá chẳng còn bay?

Tôi không nhớ mình đã nói gì, chỉ nhớ rằng, Chuông Gió, tiễn lại gần tôi, hơn bao giờ hết, đưa cho tôi một chiếc khăn tay. Tôi sưng người. Chiếc khăn tay, ba năm trước tôi đưa cho một cô gái hồng xe giữa đường để lau nước mắt. Nhưng hôm nay, dưới ti-gôn, trên cung đường lá bay, tôi không cần dùng đến nó nữa. Nước mắt cô gái ấy, lần này rơi trên ngực áo tôi. Một cơn mưa ướt cả trái tim những ngày qua bị bỏng.

Sau lưng tôi, đã quỳ đã nở tự bao giờ.

Mỗi khi cô đơn, nhắm mắt lại, tôi lại nhìn thấy tôi, cô gái nhỏ váy màu cam, lang thang giữa đồng cỏ, trong một chiều hoàng hôn nhàn nhạt.

Trong những giấc mơ, tôi bước hụt. Vấp, rồi lại vấp.

Cúi xuống, chợt nhận ra rằng, một chân tôi đi dép, một đi giày. Tháo cả! Chân trần. Tôi đi . . .

Naki xù xì

1. Huy

Từ khi quen em cũng là lúc tôi bắt đầu những chuỗi ngày lẩn thân!

Tôi nhìn em quần quanh vô thức với những đường xoắn tròn ốc trong lòng.

Em quá quen thuộc, quá thân thương. Em vốn là của tôi. Chỉ cần em cười tôi cũng cười. Yêu em là thế, nhưng tôi để em một mình với những nụ cười vô thưởng vô phạt. Tôi là đồ tồi!

Đến khi nào tôi mới đủ dũng cảm để dám bước chân vào cuộc sống của em? Không biết nữa! Khi nào ngạt chẳng?! Không có định nghĩa nào mang tên “lý do” ở đây.

2. *Naki*

Tôi sống một mình từ khi lên cấp ba sau khi bố mẹ chia tay.

Tôi tên Vi. Bố mẹ gọi yêu tôi là Naki. Bạn bè gọi tôi là Xù Xì. Cũng không biết cái tên Xù Xì bắt nguồn từ đâu và từ bao giờ nhưng nó đã gắn với tôi trong suốt một thời gian dài khi tôi còn đi học.

Chắc hẳn phải có lý do tôi mới mang cái tên Xù Xì đó. Có thể do tóc tôi luôn bù xù, rũ rượi hay do mặt tôi quá gồ ghề. Mà không phải, da tôi mịn mà. Hoặc là tại tôi có cách nói chuyện gai góc và thô ng không. Tôi không biết nữa cũng chưa tìm hiểu tại sao tôi lại được gọi là Xù Xì.

Thế giới riêng của tôi nằm gọn trong một căn phòng trọ nhỏ trên tầng sáu của một căn hộ cho thuê. Từ khung cửa sổ cạnh giường, tôi có thể ngắm nhìn một góc thành phố nơi tôi đang sống. Căn phòng giản dị, một giường, một tủ, một giá sách. Trên

tường không treo gì ngoài một cây violin. Tôi ở một mình. Thỉnh thoảng cô đơn thì ngó i trước gương, tôi và người trong gương cứ cười với nhau, nhắ c nhau từ kỉ niệm này sang nỗi nhớ khác. Những lúc ấy trong lòng tôi, mưa giăng giăng ướt nhoè cả trái tim buồn ngủ. Như một lẽ tự nhiên, tôi và cô gái trong gương biế t về` nhau không câ`n một lời dãi bày nào hế t. Cứ thế` , nhìn nhau, hiểu nhau vì chúng tôi giố ng nhau. Bằ ng những cách thức nào đó, chúng tôi đề`u đã từng ngập trong nước mắ t, đề`u trải qua những điề`u mà nỗi sợ hãi hay thấ t vọng vẫn còn là những từ dễ` chịu. Đề`u có những người mẹ vĩ đại mang đôi mắ t buồn như ngàn xưa trở lại. Đề`u lớn lên bằ ng sức mạnh, cũng chẳng biế t từ đâu, nhưng chúng tôi vẫn số`ng, các giác quan vẫn đầ`y đủ và còn hoạt động.

Vào một buổi sáng sớm khi tôi giật mình tỉnh giấ c, trong đầ`u vẫn lan man một đố`ng suy nghĩ thì một tiế`ng rên rỉ lạ lùng vọng vào tai tôi. Tôi lật chắ n, vùng dậy, với lắ y điện thoại. Điện thoại hế t pin. Tôi bật đèn tìm sạc pin, mở cửa sổ ra nhìn màn đêm đoán xem mắ y giờ. Tiế`ng kêu rên vẫn âm i chảy vào tai tôi. Không biế t chính xác giờ giấ c, tôi đánh liề`u lồi vĩ câ`m ra kéo loạn xạ. Chẳng lâu sau chị phòng bên đập cửa rằ m rằ m.

- Em có biế t bây giờ là mắ y giờ không?
- Dạ không ạ! - Tôi tỏ ra ỏn ẻn.
- Bớ n rườ i sáng. Em không ngủ thì đề` cho người khác ngủ với.
- Vâng ạ!

Tôi đóng cửa lại, nhắ n răng cười, cá t vĩ câ`m vào hộp, câ`m điện thoại lắ y lại giờ, bớ n giờ ba mươi sáng. Tôi đeo giày vào và đi xuố`ng ngõ.

Khó khăn lắm tôi mới bám vào đường ống nước trèo qua bức tường cũ, bản hết áo! Gần năm giờ, trời bắt đầu sáng. Ngó nghiêng một lúc, tôi nhìn thấy con cún đang bị kẹt ở khe cửa, tiếng rên của nó yếu dần. Tôi phì cười vì đã nghe thấy nó kêu cả ngày hôm nay. Tôi nhảy xuống sân và lại gần cửa. Tôi đoán bà cụ chủ nhà không có nhà, nếu không đã không để con chó bị kẹt lâu thế. Bình thường vào giờ này, bà đã dậy đun nước pha trà để bán ban ngày. Tôi lặng lẽ cúi xuống vuốt ve rồi nhẹ nhàng đưa con cún ra ngoài.

Trèo trở ra ngoài đường cũng khó khăn không kém, tay tôi xước xát đau chảy nước mắt. Nhảy phịch xuống mặt đường, tôi ngó xuống thở dốc. Lôi con cún trong áo ra, chắc nó mệt lắm, dụi đầu vào tay tôi. Tôi khẽ cười.

- Cậu đang làm cái trò gì thế?

Tôi giật bản mình, đứng phắt dậy. Tay tôi cứ bản chặt vào bụng con cún. Trước mắt tôi, nếu tôi không nhầm, là Đinh Huy.

- Tớ hỏi cậu đang làm gì?

Huy cứ nhìn tôi chằm chằm. Tôi chẳng hiểu sao mình lại run đé n thế. Không phải vì sợ hãi gì hấn mà là không hiểu sao hấn lại có mặt ở đây, trong tình cảnh này. Tên quái đản!

- Cậu ăn trộm chó à?

Tôi trợn mắt lên nhìn. Không thể diễn tả nỗi cảm giác này, tôi vênh mặt trả lời:

- Thế cậu? Cậu đang làm cái quái quỷ gì ở đây?

- Chạy bộ.

- Gì cơ?

- Tớ đi tập thể dục, nhà tớ giờ đây còn gì.

Lúc này tôi mới nhìn rõ cậu ta, gật gật đầu:

- Cả một bộ quần áo thể thao màu trắng, chạy bộ vào cái lúc trời nhập nhèm này, cậu muốn giết những người đau tim à?

Đình Huy không trả lời, vẫn nhìn tôi tỏ vẻ kì quặc:

- Thế cậu thì sao? Cả một bộ quần áo ngủ màu hồng, trèo tường vào nhà người khác và bê con chó nhà người ta ra. Ăn trộm chó?

Tôi quắc mắt lên:

- Nay ăn nói cẩn thận, nhà tôi không thiếu u chó.

- Thế cuối cùng là cậu đang làm gì?

- Không liên quan đến cậu, cút đi.

Tôi quay lưng đi thẳng, tôi không thừa hơi giải thích với hắn. Lên phòng, tôi mở tủ lấy một ít bánh và rót sữa vào bát cho con cún ăn. Đầu óc tôi mơ hồ. Huy học cùng lớp với tôi nhưng chưa một lần nói chuyện. Tôi vốn chẳng ưa con trai học nhạc và nhất là những tên có tính tình kì quặc như Huy.

Sáng sớm, tôi mở cửa vào lớp. Xui xẻo là lớp chưa có ai, ngoài Huy. Tôi cố gắng vờ như không nhìn thấy, lẳng lặng đi vào chỗ ngồi. Hắn gọi giật cục:

- Ê, trộm chó!

Tôi quay phở t lại, định tiề n đề n cho hắ n một quả đầ m nóng hổi thì có người vào, tôi nghiề n rằng lườm hắ n cho qua chuyện. Thỉnh thoảng hắ n lại quay xuồ ng chỗ tôi, cười khắ khiêu khích.

3. Huy

Em lúc nào cũng lủi thủi một mình. Sự nhút nhát chiề m hữu trái tim thường trực khiề n em không dám mở lòng ra với một ai. Đôi khi tôi muồ n trêu chọc nhưng lại sợ em tổn thương. Em như một chiề c ly thủy tinh, chỉ lỡ tay thôi là rơi vỡ mắ t. Tôi biề t, không đừa trẻ nào bị gia đình bỏ quên lại mạnh mẽ một cách hoàn hảo cả.

Tôi bước vào cuộc số ng của em một cách rắ t tự nhiên, không hề có một điề m báo trước. Gặ p em trong hoàn cảnh dở khóc dở cười. Nhìn em ôm chặt chú chó nhỏ mà tim tôi nhảy tung tung, lòng tôi hoang mang nhiề u cảm xúc. Tôi phát ngôn không hề giồ ng với mình, cô ắ gắ ng xù gai nhọn lên với em, giồ ng cách em luôn xù lông với mọi thứ xung quanh.

Hôm nay tôi tới sớm nhắ t lớp, nhìn thắ y em. Em cười! Nụ cười nhàn nhạt như mọi ngày. Em giắ u đôi mắ t thiề u ngủ vào nụ cười nửa lúm đầ ng tiề n, chạy tắ t bật như thể em là người bạn rộn nhắ t thề gian.

Cơn mưa đêm qua để lại một vài vũng nước trên nề n gạch vuông trước cửa lớp. Đám rêu làm em trượt chân nhưng không ngã. Tay em chới với túm lá y không khí, em nhăn mũi lại cười khắ với mặt đắ t, mắ t nảy lên một tia tươi vui rồ i lại tắ t.

Ba lô to gầ n bắ ng người, em đi như nhảy, một bước đi một bước chạy. Chậm thôi em, ngã thì thương lắ m. Bóng nắ ng nắ m ườn trên chiề c ba lô nặng trĩch, đầ u em lúc lắ c, gậ gậ như đang nhằ m lại

mấy bài hát của Maruko hay Tottochan. Em đang tìm niềm vui cho chỉ một mình em thôi.

Tôi cười! Cô bé lóc chóc, đừng vội em nhé, đi chậm thôi kẻo ngã. Tôi đứng ở đâu nhìn em, tôi không biết nữa. Nhưng tôi biết rằng tôi không dám nhìn khi em quay lại, sợ thấy ánh mắt chỉ với tôi mới là thật, xa lắm!

Cô bé, xin đừng đuổi tôi ra khỏi cuộc sống của em, khi tôi mới bước những bước chân đầu tiên nó vào.

4. *Naki*

Sau khi lang thang trong dãy hành lang nhạc viện. Tôi đến phòng tập. Cô giáo tôi đã ngồi đó từ bao giờ. Cô mỉm cười chào tôi. Tôi cười chào lại. Cô nói tôi một lúc rồi hỏi:

- Cuộc thi tới, em có tham gia không?

- Dạ. Em có!

Cô đứng dậy, cài vào giá nhạc bản nhạc phổ cô vừa chép riêng cho tôi. Tôi nhìn các nốt nhạc một lúc rồi nhẹ nhàng đưa vĩ cầm lên vai.

Phần thưởng cho đêm nhạc hội sắp tới là một suất học bổng du học. Tôi muốn giành lấy nó để đi xa nơi này, nơi cất giữ quá nhiều kỉ niệm buồn mà từ lâu tôi không muốn nhớ đến.

Có những buổi chiều đi ngang qua cuộc đời. Chậm chậm, buồn tẻ. Tôi thích cảm giác đứng một mình ở bên xe buýt, nhìn dòng người qua lại. Cảm giác nhỏ bé, lạc lõng và cô độc đôi khi cũng thú vị.

...

Sáng sớm, tôi đang mơ màng thì chuông reo. Tay tôi mò mẫm, cố mở mắt tìm điện thoại. Số lạ.

- Dậy đi.

- Ai thế? - Tôi lẽ nhè.

- Tôi đang đứng ở trước nhà cậu này, trộm chó.

Tôi ngò ì phắt dậy, tỉnh cả ngủ.

- Ai cho cậu số tôi?

- Tôi đoán mò đấy, giỏi không?

- Đồ điên, gọi làm gì?

- Đi tập thể dục với tôi, nhanh lên!

Tôi cúp máy, nả m xuông trùm chăn. Hấn bị điên chắ c. Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng hấn gọi à m ì ở ngõ. Tôi vụt dậy gọi lại:

- Cậu im môm đi, tôi xuông đây.

Nhìn thấy dáng đi khật khừ của tôi, Huy cười phá lên. Tôi bực tức quát:

- Cậu định làm trò gì? Tôi vừa ngủ được một lúc.

- Thế đêm cậu làm gì?

- Học bài.

- Sao tôi qua không học?

- Tôi phải đi làm.

- Làm gì?
- Làm thêm, ở tiệm bánh ngọt gần trường.
- Sao phải khổ thế?
- Tiền đâu mà sống?
- Bố mẹ cậu đâu?
- Cậu im mồm đi!

Tôi bực tức chạy trước, Huy vừa chạy vừa nhìn tôi và cười. Thịnh thoảng tôi cúi quay sang lườm hấn, hấn càng cười to hơn.

- Con chó thế nào rồi?
- Thế nào là thế nào?
- Ý tớ là cậu chế biến nó thế nào rồi.
- Cậu bị điên à? Tôi không thích ăn thịt chó con.
- À, hóa ra trộm về nuôi lớn để thịt à.
- Đồ khùng, nó bị kẹt, tôi cứu nó.
- Thế chủ nó đâu?
- Không biết.
- Không biết thì tìm hiểu đi.
- Cậu thừa hơi vậy?
- Ờ, nếu là tớ, tớ sẽ làm thế.

...

Tôi uể oải lê t về phòng. Chẳng hay ho gì cái trò chạy bộ này ngoài việc chuẩn bị sẵn tinh thần là ngày mai chân tay tôi sẽ đau nhức khủng khiếp. Con cún cứ quấn dưới chân. Tôi cúi xuống vuốt ve nó, thủ thi: “Chiều trả mày về nhà nhé!”. Con cún cứ lúc lắc đầu kêu ư ư, liếm nhẹ vào tay tôi.

Sau một hồi bấm chuông, không ai ra mở cửa, tôi lại đi men theo tường, bám vào đường ống treo vào nhà bà cụ bán nước. Đặt con cún xuống sân, tôi tò mò nhìn nó chạy nhanh về phía trước, hai chân trước cố đẩy cửa. Thay vì việc treo trở ra, tôi bước lại gần và vào nhà. Tôi nhăn mặt, đưa tay lên bịt mũi vì mùi tanh nồng trong phòng. Con cún chạy vào giữa nhà, sủa văng lên. Tôi đi theo nó rồi sững người lại, sống lưng lạnh toát, mồ hôi rịn ướt trán khi nhìn thấy bà cụ nằm sõng soài dưới nền gạch. Cầm vội điện thoại tìm số Huy, tôi khóc nấc lên vì sợ.

Tôi và Huy đưa bà cụ vào viện cấp cứu. Tên tôi được ghi vào hồ sơ bệnh nhân và nghiêm nhiên tôi có thêm người thân. Nhìn khuôn mặt thất thần của tôi, Huy cười mỉm: “Tớ không bảo cậu trả chó thì bà cụ chết rồi. Chả c cụ đau lòng vì bị trộm chó”. Tôi đã m hấn rồi bỏ vào phòng.

Cuộc sống của tôi trở nên bớt nhàm chán. Sáng chạy bộ, đi học cùng Huy. Chiều tới nhạc viện tập vĩ cầm. Tôi ngủ lại bệnh viện. Bà cụ bị lao phổi. Bà ốm nặng tới mức không nói được, chỉ máy p máy và ra hiệu bằng ánh mắt. Tôi và Huy thay nhau chăm sóc bà. Dọn dẹp nhà cho bà cụ, tôi tìm thấy địa chỉ con trai bà. Tôi nhấn số gọi, không ai nghe máy, nhấn tin thông báo, không nhận được tin trả lời lại. Tôi buồn bã nhấn tin cho Huy: “Bà sống một mình, không có người thân”.

Cô giáo dạy vĩ cầm dành hết tâm sức dạy tôi trước ngày biểu diễn. Tôi tập đàn nhiều đến nỗi hai bả vai mỏi nhừ và các đầu

ngón tay sung tá y lên. Dù vậy tôi vẫn cố gắng hé t mình cho cơ hội sắ p tới.

Chiề u tô i, đóng cửa phòng tập lại, tôi chạy thật nhanh ra công nhạc viện vì biế t Huy đang đợi. Vừa rẽ sang hành lang, tôi bị đẩy bật người vào góc tô i. Những gì còn lại tôi cảm nhận được là những cái tát làm nổ đom đóm mắ t và những lời hăm dọa: “Con nhỏ này, mà nhớ tao không?”. Tá t nhiên là tôi chẳng nhớ gì cả. Khi hắ n ta đẩy ngã tôi xuố ng và dùng gót giày giẫm lên bàn tay trái của tôi thì tôi bắ t đầ u khóc òa lên. Không phải vì đau mà vì nhìn thấ y bàn tay nhắ n dây đàn mà tôi luôn nâng niu lại bị giày xéo như vậy. Huy xuấ t hiện trong lúc tôi hoảng sợ cực độ, như một tia nắ ng cuố i ngày mặt trời dành tặng cho riêng tôi. Cậu á y đập tên côn đồ vào câ u thang rô i kéo tôi chạy đi. Một cảm giác giồ ng như biế t ơn đang len lỏi trong tôi.

- Cậu làm cái quái quỷ gì mà động đê n cả bọn côn đồ vậy?

Tôi nheo mắ t nhìn Huy. Cậu á y không hề quan tâm xem tôi có đau đốn chỗ nào không. Tôi mím môi nhìn, quát trả lại:

- Tôi chẳng làm gì cả. Đâu khiế n cậu xen vào?

- Vậy thì quay lại, để tớ bê cậu lên dâng cho tên côn đồ á y.

Huy lôi tôi xề nh xệch về phía hành lang. Tôi hét lên:

- Tôi đâu khiế n cậu cứu tôi? Tôi đâu có thuê cậu làm vệ sĩ. Cút đi!

Tôi giật mạnh tay, trượt chân và lao người xuố ng câ u thang. Lịm đi.

Tỉnh giấ c, tôi ngồ i dậy và ngó nghiêng xung quanh, giật mình khi nhận ra đây không phải phòng mình.

- Ngã như vậy mà người không xây xước gì, da cậu dày như da voi à y nhỉ!

Tôi tròn mắt nhìn Huy rồi nhìn lại mình. Hoang mang.

- Cậu thay quần áo gì cho tôi thế này?

- Của em gái tớ, nhưng hình như chẳng hợp với cậu gì cả.

- Cậu...? Cậu thay cho tớ á?

- Ờ, thế mới được chiêm ngưỡng cơ thể bé sơ sinh của cậu chứ.

Tôi đứng dậy, với lấy cái vợt tennis và tiến đến chỗ Huy. Huy cười vang trong phòng, chạy loanh quanh tròn tôi. Nếu Huy không giải thích rằng cô giúp việc thay quần áo cho tôi thì chắc chắn tôi đã quật nát cậu ta ra rồi. Ngoài cửa sổ, gió đùa lá bay bay.

Tôi và Huy vào viện. Bà cụ cười khi nhìn thấy chúng tôi. Bà khỏe lên nhiều và sắp được ra viện. Con trai bà sau khi nhận được tin tôi nhắn đã vội vã trở về. Nhìn thấy người ta hạnh phúc, sự ấm áp bất chợt hiện diện trong trái tim tôi, vừa vui vừa tủi.

* * *

Đạo này Huy ít nói hơn trước, hay trầm tư và im lặng mỗi khi chúng tôi cùng nhau đi trên đường. Huy hỏi tôi về những tên côn đồ gây sự với tôi. Đáo qua quá khứ gần, mãi sau tôi mới nhớ ra hẳn, gã đàn ông bị tôi làm mất mặt trước bao nhiêu người ở công viên vì cái mậy đánh đập một chú cún nhỏ. Tôi đâu có sợ ai! Tôi là đá, cứng đến khó tưởng. Đôi khi cứng nhắc, thích tuân theo những quy tắc, những suy nghĩ rập khuôn đúng - sai. Tôi chẳng sợ ai. Hẳn sai, tôi phản ứng lại. Có gì là không thể?

Huy lắc đầu:

- Cậu đừng có xù xì mãi như thế nữa!

- Tại sao?

- Tại vì như thế tớ sẽ không thể ôm cậu được.

Tôi lờm Huy:

- Cậu bị khùng à? Nói chuyện chẳng liên quan gì cả.

Tôi bỏ đi trước, Huy vẫn đi chậm đằng sau, không đuổi theo. Tôi cũng không có ý đợi cậu ấy. Từ khi Huy tới, chạm chân vào cuộc sống của tôi, vấp vào bức tranh chỉ có gam màu xám của tôi những mảng màu mới lạ, khiến trái tim tôi không còn đập những nhịp đập bình thường của nó. Tôi ghét sự thay đổi đó. Tôi không bao giờ dám để người khác yêu thương mình quá mức. Sợ rằng một ngày nào đó tôi không thể yêu thương họ nhiều như họ đã yêu thương tôi. Nếu không thể cho quá nhiều thì tôi không dám nhận. Tôi không muốn để ai khác phải nhìn mình ái ngại, lo lắng, quan tâm. Tôi phải là đá. Cảm xúc của đá hèn nhất. Đúng thế. Nhưng đá là phải cứng!

Từ hôm ấy, tôi cố ý tránh mặt Huy. Có một điều gì đó vừa mới cháy lên trong tôi đã bị dập tắt. Khoảng trống giữa tôi và Huy cứ bị tôi kéo dài ra. Dù có mạnh mẽ đến thế nào, tôi cũng không thể phủ nhận rằng, không có Huy bên cạnh, tôi cứ bước vô định, cứ đi như người mù mất gậy...

5. Huy

Em có biết không em?

Chúng ta như đang đi trên con đường hình chữ Y, cùng đi và rồi rẽ sang hai phía. Người ta nói hãy lật ngược chữ Y lại mà đi. Đơn giản

lắm nhưng đâu có dễ. Cuộc sống đâu phải thứ gì cũng lật ngược lại được, ngay cả sự thật.

Tôi đã lừa dối em và lừa dối chính bản thân mình. Tôi bước vào cuộc sống của em chỉ vì em có khuôn mặt quá giống bạn gái cũ của tôi. Kể từ khi cô ấy mất do tai nạn, tôi đã sống những ngày không cảm giác, cho đến khi nhìn thấy em.

Em không phải cô ấy. Em chỉ mang khuôn mặt của cô ấy. Tính cách của em quá khác và điều đó khiến tôi giật mình nhìn lại. Em như một con nhím nhỏ, gai góc và xù xì. Em giấu kín những tổn thương và nỗi buồn trong lòng mình. Thỉnh thoảng hãy gieo rắc vào gió một chút cho chúng bay bớt đi, để em có thể cười, nụ cười nhạt thôi nhưng vẫn khiến tôi nhẹ lòng hơn là thấy em gai góc.

Rõ ràng em không phải là cô ấy nhưng tôi vẫn dõi theo em. Là tại sao? Vì em? Hay vì cô ấy?

Cho dù là vì ai đi nữa thì tôi vẫn phải đi thôi. Tôi sợ làm em tổn thương khi em biết được sự thật. Mọi thứ em đang phải chịu đựng đã quá đủ rồi.

Chữ Y, nó i hai đầu bằng sợi dây vô hình nào đó. Kéo và thả. Tôi bay vút đi mong sẽ đập vào thứ gì đủ cứng để tỉnh táo, để khi quay trở lại, tôi không làm em đau, cô gái của tôi!

...

6. Naki

Đêm nhạc hội diễn ra vào cuối tháng mười. Tháng mười không phẳng lặng bởi một vài cơn gió báo hiệu cái lạnh sắp tới. Bất kì khung cửa sổ nào cũng có thể chứng kiến cảnh gió đùa lá, những cơn

mưa lá không quá xào xạc nhưng cũng đủ khiến tôi cảm thấy trống vắng hơn.

Tôi chọn cho mình một chiếc váy khuy t vai màu đỏ.

Trong đám đông, tôi cố kiễng chân lên tìm Huy. Cậu ấy không quá nổi bật nhưng tôi vẫn có thể nhận ra nếu Huy có mặt trong dòng người.

Lần này tôi thất bại. Tôi không thể tìm ra Huy. Không biết vì lý do gì. Vì Huy không có mặt ở đây hay vì thời gian xa cách đủ làm cho tôi không nhận diện được cậu ấy nữa. Năm chiếc điện thoại trong tay. Chỉ cần một tin nhắn hoặc một cuộc gọi, chúng tôi có thể tìm thấy nhau. Sao mà quá khó?

Cô giáo dạy violin kéo tôi đến tập trung sau hội trường lớn. Phía dưới, từng hàng người đã bắt đầu ổn định chỗ ngồi. Các dãy đèn lèn lượt tắt chỉ còn lại đèn sân khấu. Tôi ngồi cùng nhóm thi violin và đợi lấy số báo danh. Nhìn ai cũng bồn chồn lo lắng. Tôi quay về phía gương. Cô gái trong gương mỉm cười động viên. Đó là cách tôi luôn làm mỗi khi sợ hãi.

Tôi tìm điện thoại. Tắt máy.

Số báo danh của tôi là 17. Thi cùng một người bên nhóm piano có số báo danh 02. Vậy là sau nhóm thi đầu tiên sẽ đến lượt tôi. Nhìn các thí sinh dự thi có đầy đủ người nhà đến cổ vũ, chăm lo, tôi càng muốn thu lu vào một góc không ai nhìn thấy. Bây lâu nay đã quen có Huy ở bên, thật lòng tôi không hề mong muốn cuộc sống cô đơn ngày trước lại quay trở về.

Tiếng nhạc của bài thi thứ nhất vang lên. Tôi vẫn ngồi trong phòng trang điểm và nhìn vào gương. Cô gái trong gương vẫn cười. Nụ cười dịu dàng phần nào trấn an tâm trạng tôi lúc này.

Tiếng vỗ tay báo hiệu cho tôi biết phần thi thứ nhất đã kết thúc. Tôi đứng dậy tiến về cánh gà. Cây violin nằm ngoan trong tay. Tôi hít sâu để lấy bình tĩnh. Tiếng MC vang lên rõ rệt :

- Xin mời ra sân khấu hai thí sinh Đinh Huy số báo danh 02, và Lê Hoàng Vi số báo danh 17.

Tôi không tin vào tai mình nữa. Tôi sẽ thể hiện bài thi cùng Huy sao? Huy đang đi vào phía giữa sân khấu, nơi để piano. Tôi lập cập bước về phía giá để bản nhạc phổ. Cố gắng hít thật sâu để tay bớt run. Tâm trạng tôi không hề tốt một chút nào. Tim tôi như muốn vỡ tung ra.

Đèn sân khấu tắt bớt, chỉ còn lại ánh sáng nơi tôi và Huy. Chúng tôi chỉ cách nhau chưa đầy hai mét mà như Nam cực và Bắc cực vậy. Huy bắt đầu dạo nhạc. Những thanh âm trong trẻo xuyên thấu tai tôi đủ để tôi bừng tỉnh với thực tại. Tôi vội đặt vĩ cầm lên vai và chú tâm vào bản nhạc. Tiếng vĩ cầm của tôi hòa vào tiếng piano của Huy. Đôi chỗ lệch lạc, đôi phần gập gáp như cảm xúc của cả hai chúng tôi lúc này.

...

Có khi nào tớ nói với cậu...

Chúng mình giống như hai đường cong.

Chỉ giao nhau một lần.

Rồi bất chấp mọi cố gắng phá tan cái giới hạn quái ác của duyên số.

Hai đường cong ấy cũng chẳng thể nhập lại với nhau.

Nhưng thà như vậy còn tốt hơn.

Bởi tớ không muốn chúng mình là những đường thẳng.

Vì nếu thế.

Khi chia tay,

Tớ chẳng thể quay đầu nhìn cậu!

Huy có số điểm cao thứ nhì trong tổng số thí sinh và chắc chắn cậu ấy sẽ giành được học bổng. Còn tôi thì không! Điều làm tôi đau nhất không phải vì tôi thất bại trong cuộc thi mà vì tôi nhận ra tôi sắp phải rời xa Huy.

Tôi chen trong dòng người đông đúc tại các hành lang xung quanh hội trường. Nước mắt chảy dài trên má, nhòe nhoẹt mascara. Tôi chạy trốn mới cảm xúc hỗn độn mà mình đang sở hữu. Tôi liệu có còn là đá nữa không?

- Vì...!

Huy đuổi kịp tôi khi tôi đã chạy xuống sân trường. Dưới tán bảng lãng, cậu ấy ôm chặt tôi trong lòng mặc tôi ra sức giãy giụa. Nước mắt tôi tràn ra ngực áo Huy. Ấm nóng. Tôi khóc! Chẳng thể giả bộ mạnh mẽ mà cười an ủi mình nữa. Biết đâu sau này, tôi không còn được ôm cậu ấy khóc như thế này. Tôi nép vào Huy, tìm nơi cậu ấy thật nhiều bình yên, cho trước kia, hiện tại và cả sau này.

- Cậu sẽ đi phải không? - Tôi ngược khuôn mặt lem nhem nước mắt lên hỏi Huy.

- Ừ.

Tôi gục vào ngực cậu ấy khóc òa lên. Tôi thất vọng ở tất cả mọi nơi. Trái tim tôi đập loạn xạ. Huy sẽ đi đâu? Tôi còn chưa kịp nói với cậu ấy rằng cậu ấy quan trọng với tôi thế nào, ở bên cậu ấy cuộc

sống của tôi ám áp ra làm sao. Kể cả tình cảm của tôi dành cho cậu ấy thế nào, tôi cũng chưa cho cậu ấy biết. Sao cậu ấy lại rời xa tôi vào lúc này?

- Nhưng mà - Huy vẫn ôm chặt tôi, ngập ngừng - Tôi sẽ quay trở về với cậu, nhím xù ạ!

Tôi lặng một chút rồi òa lên khóc to hơn. Tiếng khóc trong trẻo hơn cả những thanh âm piano Huy vẫn thường chơi, vang vọng vào khoảng không đen đặc. Dưới tán bả`ng lãng, Huy vẫn đứng ôm tôi. Tôi vẫn khóc. Khóc cho hết kỉ niệm này để`n nỗi nhớ khác, khóc cho hết những tổn thương chôn giấ`u trong lòng bấy lâu nay. Nước mắt rửa trôi lớp vỏ xù xì mà tôi gồ`ng mình tạo dựng. Rồi ngày mai, ngày mai sẽ khác.

Chỉ cần Huy trở về`. Tôi nhất định sẽ đợi!

Đá bỏ vào làm cà phê trong ly tràn ra ngoài nhưng bên trong thì mát. Đôi khi hoà tan một chút, đôi khi sóng sánh, tràn một chút lại mang lại sự bình yên. Tôi không biết sẽ đi theo đường nào để tìm lại những thứ đã đánh mất. Nhưng ít nhất hôm nay tôi đã hiểu, đôi khi vỡ lại là long lanh, tung toé để rồi vun vén.

Trong những giấc mơ, tôi bước hụt. Vấp, rồi lại vấp. Cúi xuống, chợt nhận ra rã`ng, một chân tôi đi dép, một đi giày. Tháo tất cả ra! Chân trần. Tôi đi...

Ở đâu đó trên thế giới này, vẫn có những điều kì diệu mang tên duyên số ...

Linh hồn lưu lạc

Lát cắt 1: Câu chuyện về cô gái hoa lưu ly

1. Myo

Tôi là ai?

Và tôi đến từ đâu?

...

Anh gọi tôi là cô gái hoa lưu ly.

Anh là người tìm thấy tôi khi tôi đang ngủ gục giữa cánh đồng hoa lưu ly. Những cánh hoa mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam. Đôi mắt anh cũng màu xanh lam. Đó là điều đầu tiên tôi nhìn thấy khi tỉnh dậy giữa cánh đồng hoa lưu ly đầy nắng.

- Anh là ai? - Tôi hỏi.

Anh nheo mắt lại, nhìn tôi một cách tò mò.

- Đây là đâu? - Tôi hỏi.

Anh vẫn nhìn tôi, tò mò, chờ đợi.

- Sao tôi lại ở đây? - Tôi hỏi câu thứ ba.

Anh bật cười, nói một cách chậm rãi bằng tiếng Anh: “Em nói được tiếng Anh không?”.

Tôi gật đầu, trả lời bằng tiếng Anh: “Nếu anh nói chậm!”.

Anh hỏi tôi rất nhiều nhưng tôi không thể hiểu hết được. Anh có mái tóc màu hung, da trắng, mắt xanh. Tôi để ý đến điều đó khi nghe được anh thốt lên: “Tóc đen, da vàng!”. Tôi nhìn lại mình rồi trả lời: “Vâng, em là người Việt Nam!”. Anh nhìn tôi chăm chú và hỏi rất chậm từng từ một: “Vậy tại sao em lại ở đây?”.

Tại sao tôi lại ở đây - giữa những cánh hoa lưu ly mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam? Bên cạnh anh - chàng trai có mái tóc màu hung, da trắng và đôi mắt màu xanh lam. Tất cả cứ nhòe dần. Tôi lịm đi trước khi tìm được câu trả lời.

Tôi là ai? Và đây là đâu?

Anh bảo tôi, đây là vùng đất của những dải mây trắng dài. Tôi đã từng đọc qua điều này trong sách. Vùng đất của dải mây trắng

dài. Là New Zealand! Anh nhìn tôi: “Em cũng hiểu biết đây chứ”.

Anh đặt tên cho tôi là Myo, viết tắt từ tên Myosotis alpestris - một loại lưu ly rừng.

Tôi không biết tên anh. Tôi hỏi phải gọi anh là gì.

Anh trả lời: “Tùy em!”.

Tôi suy nghĩ: “Nick nhé?”.

Anh hỏi nhãn mặt: “Nghe như đặt tên cho chó ý nhỉ?”.

Tôi phì cười.

Nick sống trong một căn nhà nhỏ trên núi. Đứng ở cửa, tôi có thể nhìn thấy một con đường nhỏ chạy qua nhà anh, xuyên qua những cánh đồng hoa lưu ly rồi dần dần thu hẹp lại cho tới khi chỉ còn là một con đường mòn dẫn đến chân núi. Đây là nơi lý tưởng cho tôi vì tôi rất thích gió và mặt trời. Căn nhà của Nick hứng trọn những cơn gió thổi từ bốn phía, thơm mùi cỏ và nắng.

Nick sửa soạn cho tôi căn phòng nhỏ trên gác. Anh đưa cho tôi vài bộ quần áo và nhắc nhở: “Cái này của em gái anh, anh cho em mượn tạm trong thời gian em ở đây đến khi em nhớ ra mình là ai và quay về”. Nick ra khỏi phòng rồi bất chợt quay trở lại trong vòng năm giây: “Nhớ nhanh lên đấy, em gái anh sẽ về đây sống vào đầu mùa thu, và anh cũng không vui vẻ gì khi bị người lạ làm phiền”.

Tôi vào phòng tắm, thích thú ngắm những giá đựng đồ bằ ng gỗ đóng trên tường. Tôi lục tìm loại sữa tắm hợp với mình nhưng hầu hết đều là đồ tắm nam. Và tất nhiên mùi sữa tắm nam làm tôi khó chịu. Tôi chỉ xả qua người bằ ng nước rồi mặc chiếc váy màu hồng nhạt.

Nhìn qua gương, tôi lặng im ngắm nghía mình. Khuôn mặt nhỏ, gầy, xanh xao. Mái tóc màu đen, dài quá vai, một vài lọn tóc chòn vòn bên má. Có lẽ em gái Nick chỉ cao bằng tôi vì tôi mặc chiếc váy màu hồng rất vừa vặn. Tôi quay ra hỏi Nick khi anh đang chuẩn bị bữa tối: “Em gái anh bao nhiêu tuổi?”. Nick hỏi lại: “Thế em bao nhiêu tuổi?”. Tôi chần chừ một lúc, lục tìm trong trí nhớ những gì còn sót lại, trả lời: “Hình như hai mươi!”. Nick đặt đĩa trứng ốp la lên bàn ăn và nhìn tôi chằm chọc:

- Hai mươi tuổi mà mặc vừa bộ đồ của trẻ con tám tuổi? Anh đang nghi ngờ về trí nhớ của em. Nhìn em cũng chẳng có gì giống một cô gái hai mươi tuổi.

- Thế một cô gái hai mươi tuổi thì phải thế nào mới giống?

- Chẳng biết là thế nào, nhưng ít nhất là không như em.

- Như em là sao?

- Em tự soi gương đi, không thấy mình quá bé nhỏ à, thậm chí còn chưa cao đến ngực anh.

Nick đi đến bên tôi, xoay tôi về phía gương. Đột nhiên, tôi thấy mặt anh tái đi, sững sờ. Còn tôi thì nhìn vào gương, thích thú. Đúng là tôi chỉ cao đến ngực Nick. Anh cao hơn tôi hai cái đầu. Tôi cứ cười khúc khích cho đến khi Nick gọi: “Myo!”. Tôi giật mình quay sang. Nick không nhìn vào gương, mà nhìn chằm chằm vào tôi. Hai tay anh đặt lên vai tôi, run bần. Nhìn vào mắt anh, tôi cảm nhận thấy có sự sợ hãi đang lan rộng ra xung quanh, xâm chiếm cả cơ thể tôi, lạnh toát. Tôi nhìn Nick lo lắng: “Có chuyện gì vậy anh?”. Đôi mắt Nick dịu dần, anh cười và kéo tôi ra bàn ăn, đưa cho tôi phần ăn mà anh đã chuẩn bị. Tôi và Nick không nói gì thêm. Cả hai đều cảm thấy chẳng có gì để nói vào lúc này. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì? Hay tôi đã làm gì sai? Nhưng mặc kệ. Có lẽ tôi vốn vô

tâm, không để ý đến những gì quá khó hiểu. Điều an ủi nhất đối với tôi lúc đó là món trứng ốp-la rất ngon!

Thời gian trôi qua, tôi vẫn chẳng nhớ ra mình là ai cho dù tôi đã cố gắng lục soát từng mảnh ký ức để tìm lại mình. Nick chăm sóc tôi như chăm sóc một đứa em gái bé bỏng. Anh ra khỏi nhà sau khi sửa soạn cho tôi bữa sáng, bữa trưa và trở về nhà trước bữa tối. Anh luôn mỉm cười khi thấy tôi thích thú nghịch đồ vật hay điện thoại của anh. Dường như sự xuất hiện của tôi không làm cuộc sống của anh bị đảo lộn. Anh chấp nhận sự xuất hiện của tôi một cách bình thản, không phàn nàn, không khó chịu.

Nick vừa là họa sỹ vừa là nhiếp ảnh gia. Có ngày anh không đi đâu, chỉ ngồi ở trước cửa nhà với khung tranh và bảng màu. Tôi lặng im ngồi cạnh rồi giúp anh nấu bữa trưa hay cọ rửa bảng pha màu. Có lần tôi đang nghịch bảng màu, Nick đi đến, vuốt gọn tóc tôi lên rồi buộc lại bằng dây thun. Tôi ngược lên nhìn anh. Anh cười: “Thế này gọn gàng hơn. Em cứ để tóc lòa xòa khiến anh liên tưởng đến sư tử”. Tôi nhăn mặt. Sư tử ư?

Đôi khi, lang thang cùng Nick trên cánh đồng hoa lưu ly, tôi tự hỏi rằng, có phải đây là một câu chuyện cổ tích? Nick có thật sự tồn tại? Những cánh hoa lưu ly có thật sự tồn tại? Và tôi có thật sự tồn tại? Hay tất cả chỉ là ảo ảnh bập bênh, dễ tan mất như bong bóng xà phòng. Một sự kì diệu vô hình nào đó đã vấy những gam màu lạ vào cuộc đời tôi. Lâu dần, tôi chấp nhận tạm bỏ rơi quá khứ và tận hưởng một cuộc sống mới. Cuộc sống dễ chịu ở đây khiến tôi dễ quên đi mọi thứ. Tôi thích sự yên bình giữa những cánh đồng hoa lưu ly, giữa những cơn gió nhẹ nhàng thổi khiến tóc tôi chờn vờn trên má, giữa ánh nắng mặt trời rực rỡ trải dài trước mắt và giữa sự chăm sóc nhẹ nhàng của Nick. Sự bình yên ấy khiến tôi không muốn nhớ lại, không muốn tìm về cuộc sống thực sự là của tôi.

Tôi là cô gái hoa lưu ly!

Những cánh hoa lưu ly mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam.

Trước nhà Nick, thung lũng sáng rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời. Phía sau là những đỉnh núi cao và vực thẳm. Ngoài tiếng gió thì thoảng khiên cây cối tựa mình rằng rắ c thì không có một tiếng động nào phá vỡ sự yên lặng xung quanh.

Tôi sợ mình đang sống trong một giấc mơ mà không có lối ra. Nick gợi ý tôi đủ mọi cách để tôi có thể trở về nơi tôi đã biến mất nhưng chẳng có cách nào khả quan. Tôi không có chứng minh thư, không giấy tờ, không hộ chiếu. Tôi nhờ Nick chụp giúp tôi một bức ảnh, Nick chần chừ, chụp cho tôi một cách miễn cưỡng. Rồi anh cũng chẳng đưa bức ảnh đó cho tôi. Khi tôi hỏi, anh nói bị hỏng phim. Tôi cảm thấy Nick luôn giấu giếm tôi một điều bí mật nào đó. Nhất là khi anh không cho phép tôi ra ngoài lúc có người đi ngang qua hay người đưa thư tới. Một khoảng cách vô hình giữa tôi và Nick cứ bị nói rộng ra, xa mãi. Thi thoảng, tôi cảm thấy cô đơn giữa những cánh đồng hoa lưu ly, giữa những cơn gió nhẹ nhàng thổi khiên tóc tôi chờn vờn trên má, giữa ánh nắng mặt trời rực rỡ trải dài trước mắt và giữa những điều bí mật của Nick.

Hơn một lần tôi tự hỏi chính bản thân mình. Đến khi nào tôi mới đủ dũng cảm quyết định quay về Việt Nam để tìm về quá khứ của tôi, tìm về cuộc sống mười chín năm trước, tìm lại khoảng thời gian bí mật mà tạm thời tôi chưa thể nhớ ra. Và tìm lại một cái tên! Tôi không thể là cô gái hoa lưu ly mãi được. Tôi không phải là Myo của riêng mình Nick. Một tôi khác đang chờ đợi tôi trở về.

Quá ích kỷ khi cứ nép mình vào câu chuyện cổ tích này.

Tôi không phải cô gái hoa lưu ly!

Một ngày, khi Nick đang ngồ i trước cửa với bảng màu và khung tranh còn tôi ngồ i bên cạnh thì bà ngoại Nick tới. Nhìn Nick có vẻ hoảng hốt và hơi bối rố i. Bà ngoại tiế n gầ n đế n trước mặt chúng tôi, tươi cười. Tôi đứng dậy chào bà. Nhưng dường như bà không hề để ý tới người con gái nhỏ bé đang đứng cạnh cháu bà. Bà nắ m lắ y tay Nick hỏi han ân câ n. Còn tôi thì im lặng nhìn Nick luồ ng cuồ ng nói chuyện với bà. Tôi đứng im chờ đợi. Đột nhiên, vào lúc ấy, ánh mặt trời nóng đế n mức làm cho tôi cảm thắ y như đang bị thiêu đố t. Tôi quay trở vào nhà. Tôi hoảng hốt khi thắ y bàn tay mình không thể chạm vào cánh cửa. Tôi như thắ y tay mình dầ n dầ n trong suồ t, xuyên qua mọi thứ, không thể nắ m bắ t được bắ t cứ vật gì. Mắ t tôi nhòe đi, quay lại nhìn Nick câ u cứu.

- Trời ơi, Nick! Giúp em!

Nick không để ý tới tôi, anh cúi xuồ ng dọn dẹp các lọ màu vẽ dưới chân. Bà ngoại Nick tiế n về phía tôi. Tôi hoảng sợ nói: “Bà ơi, bà có thể giúp cháu mở cửa được không? Cháu không thể mở cửa được”. Bà không dừng lại, vẫn tiế n thẳng về phía tôi. Khi tôi vẫn chưa định thầ n được thì đã thắ y mình ngã vật về phía trước. Chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này?!. Bà ngoại vừa đi xuyên qua người tôi. Cơ thể tôi như vừa bị xé toạc ra, đau đốn. Tôi không hề hiện hữu. Không ai có thể nhìn thắ y tôi ngoài Nick. Trong nhà, bà ngoại vẫn vui vẻ sắ p xế p đồ đạc lên bàn ăn không hề biế t chuyện gì vừa xảy ra. Tôi nhìn bàn tay tôi, nhìn xuồ ng mặt đầ t.

Tại sao từ trước tới giờ tôi không nhận ra rằ ng khi đứng dưới ánh nắ ng, tôi không hề, không hề có bóng.

Những lọ màu trên tay Nick rơi xuồ ng sân, lăn lóc khắ p nơi, quét thành những vệt lem luồ c. Tôi ngược đôi mắ t đầ m nước lên nhìn Nick. Điề u bí mật mà Nick giấ u tôi bấy lâu nay giờ đang nô i nhau lăn dài trên gò má tôi. Tôi nức nở, gượng mình đứng dậy, dùng

hết sức lực còn lại chạy ra khỏi nhà. Nick không chạy theo tôi. Anh vẫn đứng trước cửa, giữa khung tranh, bảng màu và những lọ màu lăn lóc dưới sân.

Tôi như thấy mình hòa tan vào gió, vào những cánh hoa lưu ly mỏng tang màu xanh lam, vào ánh mặt trời rực rỡ đang chiếu xuyên qua thân thể tôi.

Tôi không phải là cô gái hoa lưu ly.

- Myo!

... Myo! Em tỉnh chưa?

Tôi tỉnh dậy trong vòng tay của Nick giữa cánh đồng hoa lưu ly nơi Nick lần đầu tiên tìm thấy tôi, nơi tôi tỉnh dậy và bước vào một thế giới trong giấc mơ, nơi khiến tôi lười nhác tìm về quá khứ, nơi tôi ích kỉ bỏ mặc ký ức của mình. Tôi gục vào lòng Nick, òa khóc.

- Nick! Không ai nhìn thấy em, không ai nhìn thấy em!

- Myo, đừng khóc!

- Em là ai, Nick? Em là ai?

- Myo, đừng khóc nữa. Ngày mai, anh sẽ đưa em về nhà!

Nick lau những dòng nước mắt đang nhòe nhoẹt trên gương mặt tôi rồi nhẹ nhàng nâng tôi dậy, cõng tôi về nhà anh.

Chúng tôi đi chậm rãi trên con đường nhỏ chạy qua nhà anh, xuyên qua những cánh đồng hoa lưu ly dần dần thu hẹp lại cho tới khi chỉ còn là một con đường mòn dẫn đến chân núi. Giữa cánh đồng hoa lưu ly màu xanh lam, giữa những làn gió thổi từ bốn phía,

thơm mùi cỏ và nắng. Tôi mệt mỏi gục đầu vào lưng Nick, cố vòng tay ôm trọn lấy anh. Bởi có một điều gì đó nhắc nhở tôi rằng, tôi sẽ phải xa anh, ngay ngày mai!

* * *

Lát cắt 2: Câu chuyện của chàng trai có đôi mắt màu xanh

2. *Nick*

Em là ai?

Và em đến từ đâu ?

...

Tôi gọi em là cô gái hoa lưu ly.

Tôi tìm thấy em khi tôi đi ngang qua cánh đồng hoa lưu ly để xuống thị trấn. Em đang ngủ gục giữa cánh đồng bên những cánh hoa mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam. Em ngủ yên giữa nắng.

Em nói một thứ ngôn ngữ rất lạ.

Tôi nheo mắt lại, nhìn em một cách tò mò.

Em vẫn tiếp tục nói.

Tôi nhìn em, tò mò, chờ đợi.

Em nói câu thứ ba.

Tôi bật cười, nói một cách chậm rãi bằng tiếng Anh: “Em nói được tiếng Anh không?”.

Em gật đầu, trả lời bằng tiếng Anh: “Nếu anh nói chậm!”.

Tôi hỏi em rất nhiều nhưng em không thể dịch hết được. Em có mái tóc màu đen, mềm mại buông xuống vai và làn da của người châu Á. Khi tôi bảo em có mái tóc màu đen không giống tôi. Em nhìn lại mình, rồi trả lời: “Vâng, em là người Việt Nam!”. Tôi nhìn em chăm chú và hỏi rất chậm từng từ một: “Vậy tại sao em lại ở đây?”.

Tại sao em lại ở đây? Giữa những cánh hoa lưu ly mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam. Đôi mắt em bắt đầu có dấu hiệu hoảng sợ. Và rồi, em ngất đi.

Tôi là một họa sĩ sống trong một căn nhà nhỏ trên vùng núi phía Bắc New Zealand. Đứng ở cửa nhà tôi có thể nhìn thấy một con đường nhỏ chạy xuyên qua những cánh đồng hoa lưu ly rồi dần dần thu hẹp lại cho tới khi chỉ còn là một con đường mòn dẫn đến chân núi. Đây là nơi lý tưởng cho tôi vì tôi rất thích gió và ánh mặt trời. Căn nhà của tôi hứng trọn những cơn gió thổi từ bốn phía, thơm mùi cỏ và nắng.

Tôi chào đón người khách lạ của mình một cách bình thản. Đôi khi, tôi cũng thích trong những bức tranh của mình có một gam màu lạ.

Tôi đặt tên cho em là Myo, viết tắt từ tên *Myosotis alpestris* - một loại lưu ly rừng.

Myo hỏi phải gọi tôi là gì. Tôi trả lời: “Tùy em!”. Em suy nghĩ: “Nick nhé?”. Tôi hơi nhăn mặt: “Nghe như đặt tên cho chó ý nhỉ?”. Em phá lên cười.

Tôi sửa soạn cho Myo căn phòng nhỏ trên gác. Đưa cho em vài bộ quần áo và nhắc nhở: “Cái này của em gái anh, anh cho em mượn tạm trong thời gian em ở đây, đến khi em nhớ ra mình là ai và quay về”. Tôi ra khỏi phòng rồi bất chợt quay trở lại trong vòng năm giây: “Nhớ nhanh lên đây, em gái anh sẽ về đây sống vào đầu mùa thu và anh cũng không vui vẻ gì khi bị người lạ làm phiền”.

Tôi chuẩn bị bữa tối cho người khách đặc biệt của tôi bằng món trứng ốp la. Trông em cũng chẳng có vẻ gì là đói. Em chọn chiếc váy màu hồng nhạt, lặng im ngắm mình trong gương. Khuôn mặt nhỏ, gầy, xanh xao, mái tóc màu đen, dài quá vai, một vài lọn tóc chờn vờn bên má. Có lẽ Myo chỉ cao bằng em gái tôi vì em mặc chiếc váy màu hồng rất vừa vặn. Em quay ra hỏi tôi: “Em gái anh bao nhiêu tuổi?”. Tôi hỏi lại: “Thế em bao nhiêu tuổi?”. Myo chần chừ một lúc, trả lời: “Hình như hai mươi!”. Tôi đặt đĩa trứng ốp la lên bàn ăn, nhìn em chằm chọc:

- Hai mươi tuổi mặc vừa bộ đồ của trẻ con tám tuổi?! Anh đang nghi ngờ về trí nhớ của em. Nhìn em cũng chẳng có gì giống một cô gái hai mươi tuổi.

- Thế một cô gái hai mươi tuổi thì phải thế nào mới giống?

- Chẳng biết là thế nào nhưng ít nhất là không như em.

- Như em là sao?

- Em tự soi gương đi, không thấy mình quá bé nhỏ à! Thậm chí còn chưa cao đến ngực anh.

Tôi đi đến chỗ Myo đang đứng, xoay em về phía gương. Đột nhiên, người tôi lạnh toát, sững sờ. Myo, cô gái bé nhỏ tôi tìm thấy trên cánh đồng hoa lưu ly, cô gái ấy đang đứng cạnh tôi, đang nhìn

tôi thích thú, còn tôi nhìn vào gương, cô´ trấ´n tĩnh mình. Trong gương chỉ có tôi đứng đó, một mình.

Myo vẫn cứ cười khúc khích cho đế´n khi tôi gọi: “Myo!”. Em giật mình quay sang. Tôi nhìn chắ`m chắ`m vào mắ`t em. Hai tay tôi đặt lên vai em, run bắ`n. Nhìn vào mắ`t em, tôi cảm thắ`y sự sợ hãi của em, sự sợ hãi đang lan rộng ra xung quanh, xâm chiế`m cả cơ thể tôi, lạnh toát. Em nhìn tôi lo lắ`ng: “Có chuyện gì vậy anh?”.

Tôi cô´ gắ`ng bình tĩnh và kéo em ra bàn ăn, đưa cho em phầ`n ăn mà tôi đã chuẩn bị. Tôi và Myo không nói gì thêm. Cả hai đê`u cảm thắ`y chẳng có gì để nói vào lúc này. Tôi không biế`t nói gì cũng chẳng biế`t hỏi em điê`u gì nữa. Trong lòng tôi hoang mang thật sự và tôi câ`n thời gian để hiểu được những gì đang xảy ra xung quanh mình.

Ngày qua ngày, Myo thường kể cho tôi nghe những gì em còn nhớ được. Tôi nhìn thắ`y ở Myo một điê`u gì đó rấ`t khó diễn tả thành lời nói... Giữa tôi và em như có một sự kắ`t nố`i vô hình. Dường như sự xuấ`t hiện của em không làm cuộc số`ng của tôi bị đảo lộn mặc dù tôi biế`t em không phải là một người bình thường như tôi. Tôi chấ`p nhận em, bình thắ`n, không phàn nàn, không khó chịu.

Tôi vẫn số`ng cuộc số`ng của tôi, ngô`i hàng giò trước cửa nhà với khung tranh và bảng màu. Myo lặng im ngô`i cạnh rô`i giúp tôi nắ`u bữa trưa hay cọ rửa bảng pha màu. Thi thoảng, tôi có nhìn trộm em, nhìn những lọn tóc mê`m chờn vờn trên má. Có lâ`n em đang nghịch bảng màu, tôi đi đế´n, vuô`t gọn tóc em lên rô`i buộc lại bắ`ng dây thun. Em ngược lên nhìn tôi. Tôi cười. Tôi thích nhìn trọn gương mặt em khi không bị tóc che khuấ`t.

Đôi khi, lang thang cùng Myo trên cánh đờ`ng hoa lưu ly, tôi tự hỏi rắ`ng, có phải đây là một câu chuyện cổ tích? Myo có thật sự tồ`n

tại? Những cánh hoa lưu ly có thật sự tồn tại? Và sự gặp gỡ giữa tôi và em có thật sự tồn tại?

Một sự kì diệu vô hình nào đó đã vẩy những gam màu lạ vào bức tranh cuộc đời tôi. Tôi lo lắng, hoang sợ. Nhưng dần dần, tôi bỏ mặc mọi lo lắng và làm quen với một cuộc sống mới có Myo bên cạnh. Tôi thích sự yên bình giữa những cánh đồng hoa lưu ly, giữa những cơn gió nhẹ nhàng thổi khiến tóc Myo chờn vờn trên má, giữa ánh nắng mặt trời rực rỡ trải dài trước mắt và giữa những niềm vui mà Myo đem đến cho tôi. Sự bình yên ấy khiến tôi không muốn Myo nhớ lại, không muốn em tìm về cuộc sống thực sự là của em.

Em là cô gái hoa lưu ly của tôi!

Những cánh hoa lưu ly mỏng tang, nhỏ xíu, màu xanh lam.

Myo thích dậy sớm đứng trước cửa nhà đón ánh nắng. Trước mặt em, thung lũng sáng rực rỡ dưới mặt trời. Phía sau là những đỉnh núi cao và vực thẳm. Ngoài tiếng gió thi thoảng khiến cây cối tựa mình rã rạc, không có một tiếng động nào phá vỡ sự yên lặng xung quanh ngôi nhà mà tôi và Myo đang sống.

Tôi sợ mình đang sống trong một giấc mơ mà không có lối ra. Đôi lúc tôi cũng gợi ý cho Myo đủ mọi cách để em có thể nhớ một chút gì đó về nơi em đã biến mất và trở về, nhưng chẳng có cách nào khả quan khi Myo không chứng minh thư, không giấy tờ, không hộ chiếu. Có lần, em nhờ tôi chụp giúp em một bức ảnh, tôi chần chừ, chụp một cách miễn cưỡng. Rồi tôi cũng chẳng đưa bức ảnh đó cho em. Khi em hỏi, tôi nói bị hỏng phim. Làm sao tôi đưa cho em được, tôi không biết giải thích thế nào khi em không hề hiện hữu trong ảnh. Myo bắt đầu nghi ngờ tôi. Một khoảng cách vô hình giữa tôi và Myo cứ bị nới rộng ra, xa mãi. Thi thoảng, tôi cảm thấy cô đơn

giữa những cánh đồng hoa lưu ly, giữa những cơn gió nhẹ nhàng thổi khiến tóc em chồn vờn trên má, giữa ánh mặt trời rực rỡ trải dài trước mắt, và giữa những điều bí mật mà tôi đang giấu giếm.

Tôi biết, một ngày nào đó Myo sẽ nhớ ra mọi thứ, sẽ quay trở về tìm lại quá khứ bí mật mà tạm thời em chưa thể nhớ ra. Em không thể là cô gái hoa lưu ly mãi được. Em không phải là Myo của riêng mình tôi. Một Myo khác đang chờ đợi em trở về.

Quá ích kỷ khi cứ nhốt Myo vào câu chuyện cổ tích này.

Một ngày, khi tôi và Myo đang ngồi trước cửa với bảng màu và khung tranh thì bà ngoại tới. Tôi bất ngờ và hơi bối rối. Bà ngoại tiến gần đến trước mặt chúng tôi, tươi cười. Myo đứng dậy chào bà nhưng dường như bà không hề để ý tới người con gái nhỏ bé đang đứng cạnh tôi. Bà nắm tay tôi hỏi han ân cần. Myo im lặng nhìn tôi nói chuyện với bà một cách luống cuống. Em đứng im, chờ đợi. Đột nhiên, em quay bước vào nhà. Tôi thấy em hoảng hốt đứng trước cánh cửa và không thể mở nó ra. Tôi như thấy Myo dần dần trong suốt. Mắt em nhòa đi, quay lại nhìn tôi, cầu cứu.

- Trời ơi, Nick! Giúp em!

Trước mặt bà, tôi không thể để ý tới Myo, tôi cúi xuống dọn dẹp các lọ màu vẽ dưới chân. Bà ngoại tiến về phía Myo. Em hoảng sợ và nói luống cuống: “Bà ơi, bà có thể giúp cháu mở cửa được không? Cháu không thể mở được”. Bà không dừng lại, vẫn tiến thẳng đến phía em đứng. Khi tôi chưa định thần được thì đã thấy Myo ngã vật về phía trước. Bà ngoại vừa đi xuyên qua người Myo. Lúc này, Myo đã nhận ra không ai có thể nhìn thấy em, ngoài tôi. Trong nhà, bà ngoại vẫn vui vẻ sắp xếp đồ đạc lên bàn ăn, không hề biết chuyện gì vừa xảy ra. Tôi đứng im nhìn Myo.

Những lọ màu trên tay tôi rơi xuống lăn lóc khắp nơi, quệt thành những vệt lem luốc. Myo ngược đôi mắt đắm nước lên nhìn tôi. Điều bí mật mà tôi giấu em bấy lâu nay giờ đang nổi nhau lăn dài trên gò má em. Em nức nở, gương mình đứng dậy, dùng hết sức lực còn lại, chạy ra khỏi nhà. Tôi không chạy theo mà vẫn đứng trước cửa, giữa khung tranh, bảng màu và những lọ màu lăn lóc dưới sân.

Sau khi sắp xếp lại mọi thứ, tôi tìm đến nhà một bà pháp sư ở chân núi bên kia. Tôi đã hiểu được mình sẽ phải làm gì.

Cổ tích rồi cũng sẽ đến lúc phải kết thúc!

- Myo!

... Myo! Em tỉnh chưa?

Em tỉnh dậy giữa cánh đồng hoa lưu ly. Nơi tôi lần đầu tiên tìm thấy em, nơi em tỉnh dậy và bước vào một thế giới trong giấc mơ. Em gục vào lòng tôi, òa khóc.

- Nick! Không ai nhìn thấy em, không ai nhìn thấy em!

- Myo, đừng khóc!

- Em là ai, Nick? Em là ai?

- Myo, đừng khóc nữa. Ngày mai, anh sẽ đưa em về nhà!

Tôi lau những dòng nước mắt đang nhòe nhoẹt trên gương mặt Myo rồi nhẹ nhàng nâng em dậy, cõng em về.

Chúng tôi đi chậm rãi trên con đường nhỏ chạy xuyên qua những cánh đồng hoa lưu ly rồi dần dần thu hẹp lại cho tới khi chỉ còn là một con đường mòn dẫn đến chân núi. Giữa cánh đồng hoa lưu

ly màu xanh lam, giữa những làn gió thổi từ bốn phía, thom mùi cỏ và nắng. Myo mệt mỏi gục đầu vào lưng tôi, vòng tay ôm tôi. Có một điều gì đó nhắc nhở tôi rằng, tôi sẽ phải xa em, ngay ngày mai!

...

Ngôi nhà gỗ của bà Eagle nằm phía bên kia dãy núi. Tôi tới thăm bà khi trời chập choạng tối. Nắm chặt tay Myo, tôi không nỡ để mặc em lạc trong những ưu tư và lo sợ. Ánh mắt em chùng xuống nhìn vào khoảng không vô định.

Bà Eagle mở cửa cho tôi vào, niềm nở:

- Chàng trai! Ta đợi cháu khá lâu rồi đây. Đưa bạn vào nhà đi.

Ngôi nhà trang trí đơn giản với bộ bàn ghế gỗ, một chiếc ti vi cũ, đài, bếp và bàn ăn ở một góc nhỏ trong nhà.

- Bà ơi, làm cách nào để đưa cô gái này về lại nơi cô ấy đến?

Bà Eagle nhìn Myo thật kỹ trong lúc em đang dúi dúi sợ hãi vì thấy ngoài tôi ra còn có người khác nhìn thấy em.

- Đừng lo, trái tim cô ấy chắc tự tìm được đường trở về. Chỉ cần có người đủ tâm lực che chở cho cô ấy suốt quãng đường thôi.

Người đủ tâm lực che chở ư? Là tôi sao?

- Về chuẩn bị đi chàng trai. Chúc cả hai có những giây phút vui vẻ khi còn tồn tại trong nhau!

Tồn tại trong nhau?

...

3. Trở về

Tôi đặt vé máy bay đến Việt Nam ngay ngày hôm sau.

Giữa sân bay, tôi cố gắng nắm chặt tay Myo để khỏi bị lạc. Ở nơi đông người, cơ thể em hầu như trong suốt đến nỗi tôi không thể nhìn thấy. Điều duy nhất tôi có thể cảm nhận được rằng em đang ở bên tôi là bàn tay nhỏ bé của em luôn nắm gọn trong bàn tay tôi, lạnh toát.

Tôi và Myo, cả hai đều im lặng, chìm sâu vào giấc ngủ trên con đường trở về nơi em đã biến mất.

Chưa bao giờ tôi nghĩ rằng mình sẽ tới Việt Nam để đưa một linh hồn bé nhỏ về nhà!

Myo không mệt. Em dắt tôi chạy trên những con đường Hà Nội lát những viên gạch nhỏ hình thoi, dưới tán cây xanh. Tôi lặng yên nắm tay em, nhìn em cười đùa, hít thở thật sâu mùi vị quen thuộc mà cơ thể em đã rất nhớ nó trong thời gian qua. Myo hào hứng bao nhiêu, tôi lại trầm lắng bấy nhiêu. Myo dường như đã nhớ lại tất cả, ngay từ giây phút đầu tiên em đặt chân xuống sân bay. Tôi chẳng biết phải nói gì chỉ biết đi, nhìn ngắm và hít thở cuộc sống của Myo.

- Myo! Em là ai?

Myo quay sang nhìn tôi, cười. Em không trả lời, vẫn tiếp tục chạy nhảy, hít thở.

Myo! Em là ai mà đến bên tôi và khiến trái tim của tôi trở nên bất lực như thế này?

Myo dǎ t tōi đē n phòng bệnh. Tōi giật mình nhìn vào phòng hồ i sức thấ y em đang nắ m trong đó với ô ng thở và máy điện tim. Tay Myo buông thõng. Em đứng lặ g đi nhìn cơ thể xanh xao trước mặt mình. Trong phòng, mẹ em đang lặ g lẽ dùng khăn ướt lau cánh tay cho em, buồ n bã.

- Myo! Đēm nay, em hãy nắ m xuồ ng giường bệnh này, ngay bên cạnh thân xác em và ngủ một giấ c thật ngon nhé! Ngày mai, tấ t cả sẽ trở lại bình thường. Còn bây giờ, anh phải đi!

Myo quay sang, nước mắ t em chảy tràn khuôn mặt gắ y và nhỏ nhắ n.

- Nick! Anh không đợi em tỉnh lại à?

- Chúng ta gặp nhau trong một giấ c mơ nhuộm màu duyên số . Bởi vì thế k hi tỉnh dậy, em sẽ không còn nhớ anh là ai nữa. Anh không muồ n em nhìn anh như một người xa lạ. Em hiểu không?

Tōi cũng phải trở về . Myo không thuộc về cuộc số ng của tōi và tōi cũng không thuộc về cuộc số ng của em. Có chắ ng chỉ là chút ảo ảnh kỳ diệu của tạo hóa, linh hồ n em sau một vụ tai nạn đã lạc đē n bên tōi. Tōi chầ m chậm bước đi trên những con đường Hà Nội lát những viên gạch nhỏ hình thoi dưới tán cây xanh. Tōi cô gắ ng hít thở thật sâu mùi vị của cuộc số ng mà Myo tồ n tại. Ngày mai, khi ánh nắ ng mặt trời bắ t đầ u xuấ t hiện, Myo sẽ tỉnh lại. Còn tōi trong em sẽ hoàn toàn biế n mấ t.

Tōi trở về với con đường nhỏ chạy xuyên qua những cánh đờ ng hoa lưu ly, những cánh hoa lưu ly mỏng tang, màu xanh lam, giữa những làn gió thổi từ bốn phía, thơm mùi cỏ và nắ ng.

Myo, em có biế t rắ ng, loài hoa lưu ly rừng tōi đặt cho em còn có một tên gọi khác: *Myosotis alpestris* - Xin đừng quên tōi.

4. *Một tháng sau. New Zealand, 2.17 am.*

Reeng...

- Alo!

- [im lặng]

- Alo, tôi nghe!

- Nick?

- [im lặng]

- Nick? Phải anh không?

- [im lặng]

- Nick! Em là Myo. Em là Myo đây! Em tỉnh rồi! Em rất ổn!

(...)

(Ở đâu đó trên thế giới này, vẫn có những điều kì diệu mang tên duyên số).

Ba tôi làm trong một xưởng đúc máy. Ngày nào ba tôi cũng đi làm từ sáng tới tối mịt. Khi về nhà, chỉ còn hàm răng là trắng nhưng đôi mắt sáng ngời khi nhìn tôi. Tôi thường cầm bàn tay xơ xác phồng rộp của ba, áp vào má, thấy đau, có lẽ bàn tay ấy đã bỏng nhiều đến nỗi không còn biết đau nữa. Tôi bắt đầu trông nha đam, mỗi tối đều xoa lên tay ba thứ keo man mát. Ba tôi bảo không cần biết đau, nhưng tôi mặc kệ. Tôi thấy đôi mắt ba long lanh khi đó, thế là đủ. Lúc ấy tôi mới là đứa trẻ cấp một.

Câu chuyện về Tiểu Nha Đam

“Tin khẩn cấp, cơn bão số 8...”.

Tin bão bùng nổ trong tai nghe. Mùa thu sắp đi ngủ rồi. Tôi quay ra cửa kính xe buýt nhìn những vệt chéo mưa đang gạch xóa cảnh vật bên ngoài, cười, lắc đầu, không phải mưa làm nhòe nhoẹt những thứ bên ngoài khung cửa kính mà làm mắt tôi mờ đi thôi.

Chậu nha đam tôi ôm cứng trong lòng có vài giọt nước len lỏi. Bình thường tôi đã trợn trừng mắt hoặc nhảy dựng lên xem tại sao mưa ngoài cửa kính có thể chui vào bên trong xe. Nhưng tôi vội vàng lấy khăn tay lau đi lau lại nhánh nha đam, lau mãi, càng thêm ướt, nước ở đâu ra nhiều vậy? Lau không được, tôi che bàn tay lên chậu cây nhỏ, đầu ngón tay nhỏ giọt.

Phải rồi, tôi sẽ nói dối cậu ấy là tại mưa, mưa làm ướt nha đam, một lát nữa thôi, một lát nữa, tôi phải nhanh chóng thở thật sâu. “And I know oh oh oh oh... that's not a dream, and I saw oh oh oh oh...”.

Ôm chậu nha đam, tôi chỉ còn một tay để giật tai nghe ra, không kịp, một vài mảnh vỡ của bản ghi-ta như đi lạc ấy đã kịp chạm vào, nha đam có gai, nhưng cũng không đau đến vậy.

Tôi phải mang nha đam đến cho người tôi cần, tôi phải mang nha đam đến cho người cần tôi?

* * *

Không rõ từ lúc nào, tôi phải lòng nha đam, thứ cây nhỏ nhắn cao không quá hai gang tay. Không phải tôi là tín đồ làm đẹp vì mỗi vài năm sau khi yêu loài cây ấy, tôi mới biết có một bí quyết sắc đẹp mang tên lô hội - nha đam. Tôi yêu đơn giản vì nha đam làm dịu nỗi đau cho người tôi yêu thương. Ba tôi làm trong một xưởng đúc máy. Ngày nào ba tôi cũng đi làm từ sáng tới tối mịt. Khi về nhà, chỉ còn hàm răng là trắng nhưng đôi mắt sáng ngời khi nhìn tôi. Tôi thường cầm bàn tay xơ xác phồng rộp của ba, áp vào má, thấy đau. Có lẽ bàn tay ấy đã bóng nhiều đến nỗi không còn biết đau nữa. Tôi bắt đầu trồng nha đam, mỗi tối đều xoa lên tay ba thứ keo man mát. Ba tôi bảo không cần thiết đâu nhưng tôi mặc kệ, tôi

thấy đôi mắt ba long lanh, thế là đủ. Lúc ấy tôi mới là đứa trẻ cắp một.

Tất cả tài sản của tôi là những chậu nha đam đã ra đi trong một chiều mưa gió. Nha đam đi với mẹ, nha đam theo mẹ tôi. Mẹ bị ung thư phổi. Trong giấc mơ của tôi có một người đã ra đi và không bao giờ trở lại. Suốt mấy ngày đám tang mẹ, mưa ngập lụt khoảng sân mẹ vẫn hay ngổn chải tóc. Nha đam không chịu được ngập nước, tôi không còn nhớ là phải cất những tình yêu bé nhỏ ấy đi. Nước ngập đến nỗi những chiếc gai cũng rách toạc ra.

Ba xúc ba lô cho tôi, bàn tay xơ xác đưa tay tôi cho người họ hàng.

“Cố gắng lên con gái, hãy giữ lấy mơ ước của con!”.

Vào thành phố học trung học, đó là cách duy nhất có thể giúp tôi phải trở thành bác sĩ, nhất định tôi phải trở thành bác sĩ. Nhưng sao nhìn bàn tay hình thù đáng thương của ba, tôi lại như đứa bé mẫu giáo không muốn bước vào lớp một, muốn máu đòi trở lại vườn trẻ. Bàn tay ấy đẩy tôi đi rồi vẫy vẫy đằng xa. Tôi ngó hẩn đầu ra khỏi xe, bàn tay ba tôi đang che lấy mắt giống như trò trốn tìm thuở tôi còn nhỏ. Tôi vùi mặt vào ba lô, có lẽ ba đã phải cố kìm lòng từ rất lâu vì tôi luôn muốn thấy ba cười.

Nha đam chẳng còn, ba sẽ sống với ai?

Cuộc sống trong lòng thành phố luôn không dễ dàng, nhất là đối với một kẻ cô độc. Đến một ngày có hiệu lệnh, tôi không giải thích gì khi người họ hàng đuổi tôi ra khỏi nhà. Tôi chỉ nhận ra rằng với nhiều người thì tiền bạc quan trọng hơn một ai đó. Rồi họ lại tìm đến xin lỗi và bảo tôi quay trở lại nhưng tôi đã quên chuyện đó từ bao giờ. Từ khi rời xa nơi tôi hằng yêu dấu, tôi học cách thân thiện với cuộc sống, quên đi những gì khiến tôi phiền muộn,

sống như không ai có thể ngăn cản. Không còn bàn tay ba bên cạnh để gục mặt vào khi có thể, tôi phải tự làm sao đó để tất cả không được tràn ra ngoài. Mọi sự cố gắng đã dồn để thay đổi ý thức, có lẽ không còn thừa cho việc khác nữa, nên mỉm cười mỗi ngày với tôi thật không dễ dàng gì. Tôi tìm được một nơi ở cho riêng mình, rất nhỏ, nhưng đủ để thoải mái làm những gì mình thích, nhớ về những người tôi yêu. Tôi lại trở nên nha đam. Đi học. Đi làm thêm. Những lúc tưởng như không thể đứng dậy được, tôi lại gọi điện để nghe giọng nói của ba - mối liên hệ duy nhất của tôi với cuộc sống này. Nhắm mắt nghĩ đến một ngày cuối tuần, tôi cắt những lá nha đam trở về với ba, xoa lên đôi bàn tay xơ xác.

Đứng lên nào!

I. Tiểu Nha Đam

Hung và tôi học cùng lớp. Sẽ chẳng có gì liên quan nếu cậu ấy không chạy bàn ở Aloe Vera giống tôi.

Ở lớp, tôi và Hung như hai thí dụ trực quan cho hai kiểu người trái cực trong một tập thể. Hung học giỏi, nổi tiếng, thể thao giỏi, nhìn cũng được. Thực ra thì tôi không muốn thừa nhận rằng cậu ấy trông thật cuốn hút nhưng bởi vì tôi chẳng quan tâm, nhất là với những người gầy mác hot boy này họ thường khiến tôi có ác cảm. Còn tôi, nói đơn giản thì gầy như là một cái bao bì không bao giờ mở, tôi chỉ thấy việc học là quan trọng, tôi luôn cố gắng để vị trí về học tập cao hơn và cao hơn nữa, còn lại, tôi chẳng quan tâm. Thậm chí trong mắt một số bạn, tôi giống như một con bệnh hay con mọt. Có lẽ tôi có gai. Nha đam cũng có gai.

Hung lúc nào cũng thế, cố tình (tôi cho là vậy) làm người khác chao đảo bằng nụ cười như nắng mùa thu. Ngày đầu tiên gặp tôi ở

Aloe Vera, nụ cười xã giao ấy được tôi đáp trả bằng một cái gật đầu không mấy thiện chí. Tôi biết mình vô lý, nhưng tôi cũng biết có rất nhiều nụ cười chỉ là để làm bìa, vậy thôi. Tôi tự hỏi tại sao “hot boy” như cậu ta không ở nhà chải chuốt đi mà lại phải đi làm thêm?! Vớ vẩn quá, tôi lắc đầu thật mạnh. Tôi và Hưng làm cùng ca, không mấy thoải mái, nhưng mặc kệ, tôi chẳng quan tâm.

Tôi không biết gọi Aloe Vera là cái gì, bởi quán kinh doanh đồ uống và bánh ngọt nhưng bài trí nội ngoại thất chẳng khác gì một cửa hàng cây cảnh, toàn là nha đam. Trong menu ngoài bánh papparoti và mấy món cà phê sữa thì cũng toàn nha đam: trà nha đam, sữa chua nha đam, thạch nha đam, bánh bông lan nha đam... Có lẽ chủ quán bị cuồng lô hội. Không thèm nhìn đơn xin việc của tôi, anh chỉ hỏi tôi biết chăm sóc nha đam không. Và tôi được nhận. Mỗi ca chừng hai tiếng và chỉ có hai phục vụ bàn. Không lẽ anh chủ quán cuồng nha đam còn chị chủ quán thì cuồng con số hai? Hai anh chị chủ quán quả thật chẳng giống ai. Tôi thấy tay họ đeo nhẫn giống nhau ở ngón áp út. Anh thì lùn, đầu nhăn thín, hai tay đầy hình xăm. Chị xinh và cao, gần ba mươi rồi nhưng vẫn nhí nhảnh như trẻ con. Hai người không mấy khi nói với nhau khi làm việc, chỉ thi thoảng chị đặt cốc cái khay lên bàn, thường là khi đã vắng khách, thở hắt: “Đã ngấy ời, tở chán!”. Thế rồi anh chị ôm eo nhau ra cửa, đội mũ bảo hiểm, đi chơi, quăng chìa khóa lại cho Hưng. Có lẽ có mối liên quan nào đó tạo sự tin tưởng giữa anh chị và cậu ấy? Gần cuối ngày, nhưng nụ cười của cậu ấy vẫn không kém tươi đi chút nào.

- Anh chị vui nhé!

Hai người, một thấp, một cao, trông rất buồn cười! Tôi tự nhủ tình yêu thật là kì lạ. Hưng lau dọn và tôi lo phần nha đam. Có lẽ đã có vài người thú vị liên kết vào cuộc sống của tôi. Còn Hưng, tôi có quan tâm không nhỉ??!

Hung luôn tìm cách bắt chuyện với tôi. Tôi thấy vẻ thất vọng và lúng túng của cậu ấy khi tôi trả lời những câu hỏi kiểu nhát gừng hay chỉ ừ hử trong cổ họng cho qua chuyện. “Hot boy lạnh lùng” đi đâu rồi? Nhưng cậu ấy chỉ cười. Thật khó ưa! Tôi biết rằng không phải cứ ai nói chuyện cùng là có thể tin tưởng được, tôi chỉ có một mình, muốn tự bảo vệ thì tất cả chỉ nên dừng ở mức thoáng qua thôi. Chắc tôi đã làm cậu ấy cảm thấy bị coi thường nên ở lớp, chúng tôi vẫn là hai cực khác nhau, quay về hai hướng. Nhưng tôi không thể tỏ ra không có gì khi cậu ấy nhúng tay vào phần việc của tôi. Đôi khi lỡ xe buýt, tôi đến muộn, tất cả các cậu nha đam đã được tưới cẩn thận, vừa đủ, dù bên trong đông khách. Vào một số ngày ngẫu nhiên, khi tôi vịn vẹo cổ sau quầy và cảm tưởng như xương chân rời ra không đứng lên nổi thì Hung đã cất đi phân nửa số nha đam bên ngoài cửa kính. Nha đam không chịu được ngập nước, chỉ cần một cơn mưa to và dài là sẽ chết héo. Đáng lẽ phải tỏ ra biết ơn nhưng tôi chỉ cầu nhau:

- Cảm ơn, nhưng lần sau việc của tôi hãy để tôi làm.

Hung lại cười. Đáng ghét! Cậu ta chỉ biết cười thôi sao?

Tôi và Hung về cùng một chuyến xe buýt. Tôi ngồi ghế đầu, Hung ở cuối. Tôi xuống trước nhưng luôn đứng chờ cho đến khi chiếc xe đi khuất mới rẽ về nhà. Tôi thích một mình.

* * *

Một chiều quán rất đông khách, tôi luôn tay luôn chân đi như chạy.

Vỡ. Có tiếng Hung xin lỗi. Rõ ràng tôi thấy gã thanh niên ấy đang nói chuyện rồi đột nhiên vung tay ra, đập vào Hung đang từ đằng sau đi lại. Tách cà phê vừa pha, một nửa đổ vào tay bô bàn,

một nửa chày xuống đôi giày đã tìen của anh ta. Hưng cúi gập người xin lỗi. Tôi cứ tưởng “hot boy” không có chức năng này. Giọng gã kia đã lên tận quăng tám. Anh chủ quán đi ra, chỉ nói ngắn gọn:

- Anh cần bao nhiêu?

Cô gái đi cùng “thượng đế” xem chừng xấu hổ, bả tay anh này ra về. Anh chủ quán vỗ vỗ vai Hưng và ra hiệu cho tôi vào bên trong với cậu ấy. Tôi cắt mấy lá nha đam, tách lớp vỏ xanh, đắp phần keo trong vắ t lên vết bỏng của Hưng. Lâu lắm rồi tôi mới làm việc này. Cầm bàn tay cậu ấy, nhớ những ngày còn nhỏ, bàn tay xơ xác của ba tôi, tôi thấy cổ họng nghẹn lại.

- Lăn sau cậu đi đứng cho đàng hoàng, đừng thấy trai đẹp là đứng sát vào!

Hưng gãi đầu, bị tôi nói xỏ mà cũng chỉ biế t cười:

- Cảm ơn cậu, Tiểu Nha Đam.

- Cái gì? Sao lại gọi bắ ng cái tên Tàu thế?

- Không phải. Tại vì... cậu giồ ng nha đam, mà cậu cũng yêu nha đam nữa.

Tôi hơi giật mình:

- Sao biế t tôi yêu nha đam?

- Vì khi cậu chăm sóc cho nha đam nhìn cậu khác lắ m. Mà tháng nào cậu cũng ôm một chậu nha đam về, hình như cậu chỉ vui vẻ khi ở cạnh nha đam thôi.

Tôi chề t sững. Mỗi tháng, ngoài tiề n lương, chị chủ quán đề u bảo tôi mang một chậu nha đam nhỏ về. Tôi cũng không hiểu tại

sao. Chị dọa không lấy sẽ đuổi việc nên tôi chỉ biết sung sướng tuân theo. Nhưng tại sao Hưng lại biết việc này?!? Câu cuối cùng của tôi khiến Hưng đỏ mặt. Cái vẻ mặt đáng yêu đến nỗi khiến tôi không thể không nhìn cậu ấy.

- Cậu không lo làm việc mà đi theo dõi tôi vậy à?

Hưng lại cười.

Tôi cũng cười.

Tôi là Tiểu Nha Đam ư!?

2. *Nha Đam ngập nước*

Có những việc người ta không thể nhớ là từ khi nào, hay giải thích được tại sao lại như vậy. Bởi vậy mới nói người ta không bao giờ có thể hiểu nổi bản thân mình.

Một lần trong giờ lịch sử, cô giáo hỏi loài cây gì trong kháng chiến chống Pháp nhân dân ta đã phải trồng thay cho lúa để rồi dẫn đến nạn đói. Cô gọi Hưng đến mấy lần mà cậu ấy vẫn đang mơ màng. Lần cuối, giật mình rồi Hưng bật dậy như một cái lò xo:

“Dạ, nha đam!”.

Cả lớp cười àm ĩ. Cậu bạn bàn dưới giật giật áo Hưng: “Sáng nay mày ăn nhâm bánh bao thiu à?”, rồi cũng cười ngặt nghẽo. Hưng lại gãi đầu cật lực, mặt cậu ấy đỏ lử lên. Tôi không hiểu sự đảo lộn nào đã khiến cậu ấy có thể nhâm đay với nha đam như thế. Tôi thấy mình cũng đang cười, là cười cơ đấy, tự nhiên nhất và tôi chợt nhận ra rằng tôi bỗng có thói quen nhìn sang chỗ Hưng ngơ ĩ bất cứ khi nào có thể. Tôi phát hiện ra tôi đã không thể không liếc sang nụ cười “đáng ghét” ấy ít nhất vài lần một ngày. Mặc dù tôi

vẫn giữ thái độ “sát thủ” cô hữu, nhưng bên trong tôi, trái tim đã không ngủ yên nữa, giống như nha đam, chỉ một lá nhỏ có thể mọc thành nhiều, rất nhiều cây nha đam khác. Tôi không hiểu, phải làm sao để tôi có thể không cần tưới nước như nha đam chịu được hạn.

Mùa thu có nhiều bão hơn, mưa cũng ngẫu hứng, một mình tôi không kịp cắt dây nha đam ngoài cửa Aloe Vera, và tôi không có gì ngăn Hưng làm chung công việc ấy nếu không muốn bị mất ngủ.

Chiều thứ sáu, hai anh chị đi chơi sớm hơn thường lệ, chỉ còn tôi và Hưng ở lại quán. Chúng tôi vẫn không nói gì nhiều với nhau ngoài mấy chuyện bưng trà và pha sữa. Nói đúng hơn, tôi vẫn không trả lời cậu ấy được một câu khá hơn câu “Ừ!”. Hình như tôi chính là kẻ đáng ghét mới phải. Trời đột nhiên tối sầm, lá xào xạc ngoài đường. Hưng bỏ cây chổi lau nhà để ra mang nha đam vào giúp tôi. Mưa to. Chúng tôi không kịp về nhà. Trời đã tối lại mất điện. Không còn cách nào khác, Hưng đốt nến. Cả hai chúng tôi ngồi bệt xuống sàn, nghe radio, tựa vào chân ghế nhìn ra ngoài cửa kính. Trên con đường mưa, đèn xe đang khua loạn xạ, có quá nhiều thứ rắc rối trong cuộc sống này. Chớp thỉnh thoảng lại lóe lên sáng trắng. Tôi đã từng rất sợ, nhưng kể từ khi ở một mình, những thứ như vậy bắt buộc phải trở thành nhỏ nhất.

- Cậu có sợ ở một mình khi bão không? - Hưng hỏi.

- Ừm, không!

- Tớ... sợ!

Tôi tròn trừng mắt quay sang. Có lẽ cộng thêm với ánh nến nhấp nhòe nên nhìn tôi giống như một con gấu mèo chính hiệu. Hưng phì cười:

- Đấy là lúc trước. Chẳng hiểu sao, hồ i nhỏ tớ luôn chui xuống gầm bàn khi bão. Nhưng cậu không sợ, chẳng phải nếu tiếp tục sợ nữa thì tớ không phải đàn ông sao!

Tôi không thấy buồn cười, tự hỏi tại sao cậu ấy lại quá đổi thành thật với tôi như vậy.

- Sao lại nói với tớ?

- Tớ tin cậu, vậy thôi.

- Tin?

- Thật khó để tìm được một người thực sự không quan tâm những thứ bên ngoài.

- Cậu không thấy khó chịu vì tớ sao?

- Cậu lúc nào cũng cộc cằn. Cậu cứ gõng mình lên để sống, hẳn có lý do. Nhưng cậu vẫn chỉ là một cô gái bé nhỏ như khi ôm lấy những chậu nha đam, khi nghe điện thoại của bố. Tiểu Nha Đam, cậu vẫn chỉ là nha đam, chịu được hạn, có gai nhưng có lẽ bên trong không phải vậy.

Tôi lặng người đi, cảm giác hơi khó chịu khi có người bắt thóp được mình. Như có một mạch ngầm ở đâu đó đã bung ra. Có nhiều hơn một người hiểu khi tôi không thể cất lên thành tiếng những câu chuyện của mình. Bài tập chống tràn tôi sử dụng bấy lâu nay đang sắp bị vô hiệu. Tôi vội nhắm mắt lại, thấy mí mắt mình nặng trĩu. Hưng lúi húi lấy gì đó ở góc tủ. Cậu ấy phui phui mặt hộp ghi-ta, lặng lẽ chơi, chẳng nói thêm gì nữa. Bản ghi-ta như đi lạc. Lời bài hát chảy theo tiếng mưa:

And I know oh oh oh oh oh oh...

That's not a dream, and I saw oh oh oh oh oh oh oh.

I know. Bài tình ca quái đản, hát mà như rơi.

Tôi tựa đầu vào cửa kính, rơi theo tiếng hát. Những gì đã qua, những tôi của ngày xưa và bây giờ, những khoảng trời cô độc, những người đã ra đi và không bao giờ trở lại rơi ướt đầm nha đam.

- Cậu làm nha đam ngập nước rồi kìa!

Như đứa trẻ ăn vụng bị bắt quả tang, tôi vội lấy khăn tay lau đi lau lại nhánh nha đam. Chẳng thể khô. Nước ở đâu mà ướt mãi? Mưa đâu thể chui qua cửa kính? Có bàn tay ai đó ngăn lại dòng thời gian trên mắt tôi, ánh sáng chói quá chẳng thể mở mắt được. Tôi chỉ nghe loáng thoáng giọng nói hoảng hốt, khác hẳn với khi nãy.

I know...

* * *

Tôi tỉnh dậy vào giữa buổi sáng, cái giờ mà tôi không dám tưởng tượng cho một học sinh gương mẫu. Mặt lạnh toát vì chiếc khăn có lẽ là chườm đá trên trán. Tôi thấy trên bàn nồi cháo nhỏ vẫn còn hơi ấm, bên cạnh là đồng hồ cảm và tờ giấy ghi chú màu vàng với dòng chữ gầy, cứng như que củi: “Ồm nên nghỉ học! Chân đau thì hãy nghỉ rồi bước tiếp, Nha Đam không chịu hạn mãi được. À mà đừng có hỏi làm thế nào tớ đưa cậu về nhà. Ăn cháo đi kéo nguội!”. Tôi bật cười với mệnh lệnh ngớ tào, cháo làm tôi nhớ mẹ, ngoài cửa sổ nắng đã nhảy nhót, trời không còn mưa. Thôi rồi, ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?!

Buổi chiều tôi vẫn tới Aloe Vera. Hôm nay quán không bán, anh chủ quán vừa thấy tôi đã xua như xua gà:

- Cô còn đén nữa hả? Làm tôi phải đóng cửa để lau dọn sản phẩm của cô cả ngày hôm nay đây. Làm việc đến chảy máu mũi rồi lăn đùng ra, chả hiểu cô là con người hay con hà mã? Mệt thì phải nói với tôi chứ? Định để vợ chồng tôi đi tù vì bóc lột trẻ vị thành niên hả? Có về mà nghỉ mấy ngày không tôi đuổi dài hạn bây giờ.

Trong lúc tôi vẫn còn ú ớ, chị chủ quán cười toe, đưa cho Hưng túi thạch nha đam:

- Hưng đưa nhóc về cho chị, bắt ăn hết chỗ này nghe không?

Chiều thu thừa gió, chúng tôi ngồi trước bậc thềm đã đầy những chậu nha đam, xúc thạch trong túi ăn giống trẻ con vẫn ăn kem mút ngoài cổng.

- Cảm ơn, Hưng!

- Đúng là cuống nha đam rồi. Tự làm thạch nha đam cho tớ ăn thay lời cảm ơn nhé!

Tôi không nhìn sang cậu ấy, sợ có gì đó trong mình bối rồi không kiểm soát được.

- Tớ chỉ biết trị bỏng thôi!

- Cậu giỏi thật, nhưng ngộ c. Mà giữa rừng cây thế này, cậu cũng giống công chúa đây nhỉ!

- ... ???

- Thì công chúa ngủ trong trại tị nạn.

Tôi dấm vào vai Hưng. Hai đứa cười át cả tiếng lá bay. "I know" lại vang lên từ một chiếc radio nào đó. Từ khi nào tôi lại có thể cười như không nhìn thấy ai?! Vì lẽ gì mà tôi lại xanh tươi, như đã từng?!

2. Liên kết có gai

Thêm một liên kết quan trọng với cuộc sống, tôi có thêm rất nhiều ánh mắt ghen tị. Tôi đã bỏ qua nhưng có quá nhiều thứ rắc rối trong cuộc sống này! Bằng cách nào đó, số tiền quỹ lớp của cô bạn phó bí thư ngồi cạnh tôi bỗng không cánh mà bay. Lại một lần nữa, tôi đóng vai kẻ bị tình nghi vì vẻ bề ngoài “nguy hiểm”. Tôi chẳng lên tiếng thanh minh nhiều vì đã quá mệt mỏi với những lời xì xào, những lòng tin hạn hẹp. Tôi chỉ khẳng định tôi không làm nhưng có lẽ thiếu số không có giá trị khi lên tiếng. Quyết định khám xét cặp vẫn được giáo viên đồng ý. Tôi nắm chặt hai bàn tay lại, cổ họng cứng đờ dù tôi đã tập chịu đựng rất nhiều để trở nên lì lợm. Tuy nhiên sự tổn thương lòng tự trọng cũng có giới hạn của nó. Cố gắng không để giọt nước tràn ly, tôi cắn môi bật máu.

Lại là Hưng với vẻ mặt đầy tức giận. Chưa bao giờ tôi thấy cậu ấy như vậy.

- Là em, thưa cô!

Không phải chỉ một người sưng sờ. Gần trăm con người quay lại mở xẻ người vừa đứng dậy và tôi. Tất cả đều ngỡ ngàng. Cuộc họp kín tạm ngừng vài phút. Tôi kéo Hưng ra ngoài.

- Tại sao cậu lại làm thế? Đừng có ngốc thế được không? Cậu đâu có liên quan gì mà làm vậy?

- Vậy cậu không ngốc sao? Tại sao không chứng minh rằng không phải cậu. Tại sao cậu luôn im lặng như vậy hả?

- Cậu đừng nghĩ rằng cậu hiểu tớ mà xen vào cuộc sống của tớ. Cậu định làm đổ bể hình tượng chỉ vì một con ngốc như tớ hay sao?

- Chẳng có hình tượng nào hết. Tại vì tớ không muốn cậu mãi ngốc nghếch như thế, không muốn thấy cậu đau lòng mà chẳng thể nói ra, không muốn cậu cứ âm thầm chịu đựng một mình như thế nữa. Tớ trở thành kẻ ngốc có sao đâu? Là vì tớ sợ cậu sẽ lại khóc một mình, sợ cậu sẽ biếu mất, là vì “tớ cần cậu”, có được không?

Lần đầu tiên, Hưng bỏ đi trước. Tôi chết trân! Có điều gì không đúng. Tôi vì lòng tự trọng bị nghi ngờ đã cho mình cái quyết làm tổn thương cậu ấy. Tiếng gõ lên trong lớp học, cô bạn phó bí thư tìm thầy ba tờ xanh ngắt trong cuốn nháp của chính mình.

* * *

Tôi trở về với ba những ngày cuối tuần, trở về với nơi vẫn bình yên dù mưa hay bão và không muốn nhớ gì cả. Tôi khóc òa như bắt đền ba tôi. Bàn tay xác xơ lại vuốt lên tóc, dí dí cái trán:

- Kì cục quá con gái ạ!

Tôi áp cả hai bàn tay ba vào má:

- Con nhớ ba quá đấy mà!

Hiên nhà tôi đã đấy nha đam. Ba bảo:

- Nhớ con, ba mới trông thôi!

Ba nắm chặt tay tôi khi tôi xoa lên tay ba thứ keo mát dịu như thuở bé:

- Con gái à, nếu một ngày có một bàn tay nào lau nước mắt cho con thì đừng làm mất nhé!

Ba vẫn là người hiểu tôi nhất khi tôi không thể nói ra bằng lời những câu chuyện của mình. Ba đưa tôi chầu nha đam một nhành

hoa màu nâu đỏ. Đến giờ tôi mới biết, nha đam có thể ra hoa.

Quay lại thành phố, nơi đầu tiên tôi đến là Aloe Vera. Tôi phải xin lỗi Hưng, tôi phải xin lỗi vì tất cả những gì đã qua, chưa bao giờ tôi lắng nghe và hiểu cậu ấy, như cậu ấy đã đối với tôi. Mỗi người có một cuộc sống khác nhau, ai cũng có một vài nỗi khổ tâm nhất định. Tôi đâu có căn cứ gì để kết luận rằng cậu ấy hạnh phúc hơn tôi, để cho rằng cậu ấy phải là người chịu đựng sự nóng nảy, cục cằn vô lý của tôi. Hoặc chỉ đơn giản tôi sẽ nói rằng không phải chỉ mình cậu ấy cằn tôi.

Số nha đam ngoài cửa kính đã mất đi một khoảng lớn. Anh chủ quán tỉnh bơ:

- Hôm nọ bọn bọm nhậu nó phá!

Tôi thấy giận anh ghê gớm. Tại sao lại để mất hơn nửa số nha đam trong chỉ mấy ngày tôi vắng mặt như vậy. Nhưng còn có thứ khác đáng quan tâm hơn cả nha đam. Nhân viên mới. Tôi không thấy Hưng.

- Tôi tưởng cô chỉ lo cho mấy cây nha đam thôi? Cái bọn này cuồng nha đam hơn cả tôi rồi. Thằng nhóc đầu gà ấy chả hiểu nghĩ gì, thấy chúng nó đánh nhau ngoài cửa vỡ mấy chậu cây lại chạy ra bảo vệ cây? Suýt nữa thì chết. Tôi còn chả tiếc thì thôi. Không hiểu nổi!

Tôi không nghe anh nói hết câu được nữa.

* * *

Trời lại mưa, ôm chậu nha đam có hoa nõi trong xe buýt mà tôi không biết làm sao cho khỏi ướt. Nha đam không chịu được ngập nước. Chị nói vài câu trong tai nghe. Tôi chỉ nhớ được tên bệnh viện,

ngón tay run bần bật bấm loạn xạ các phím, radio, tin bão, “I know”. Một mớ hỗn độn.

Là Hưng ngộ c nghệ ch, cậu â y chỉ nghĩ đê n nha đăm mà chẳng câ n biê t mình ra sao. Hay là tôi ngộ c nghệ ch đã không biê t trân trọng những gì mình có? Tại sao tôi lại cứ làm đau người khác, tại sao tôi chỉ biê t tin vào chính mình mà không một lâ n quay đầ u nhìn lại??? Những lí thuyê t cứng nhắ c tôi tự tạo đã làm vỡ rắ t nhiê u thứ.

Tôi ngò i hàng cuô i nơi Hưng vẫn luôn ở đó, nơi có thể nhìn thẳng lên ghê đầ u quen thuộc của tôi. Một mảnh giấ y ghi chú màu vàng rắ t nhỏ, góc dưới cùng sau chiê c ghê â y. Tôi cứ đứng mãi ở đó cho đê n khi bác tài giục má y lâ n:

- Xuô ng đi cháu ơi, bê n cuô i rô i!

Tôi làm ướ t luôn cả mảnh giấ y ghi chú màu vàng nhật đượ c ở góc ghê xe buýt có ghi dòng chữ:

“Tiểu Nha Đăm, tớ luôn nhìn thắ y cậu”.

Tôi không dám chạy, sợ rơi má t nha đăm. Tôi cũng không dám đi. Thành ra, tôi vừa đi vừa chạy. Hưng đã nói cậu â y không muô n tôi phải khóc nhưng mưa cứ gắ m gào. Có người sợ một mình trong bão.

Màu trá ng và mùi của bệnh viện làm tôi sợ mặc dù tôi đã ở đây triê n miên những ngày tháng cuô i cùng của mẹ. Tôi sợ những giấ c mơ ra đi và không bao giờ trở lại. Tôi không kịp chào chị, lao thẳng vào phòng. Bác sĩ đang làm việc nên tôi bị đuô i ra, chỉ kịp thắ y khuôn mặt thường xuyên trong trí nhớ băng bó nhọt nhạt, nụ cười đã không còn nữa. Cái bộ dạng chưa từng hiện lên trong giấ c mơ, tôi ôm lắ y chị khóc ướ t áo chị. Chị thở dài, dỗ tôi bắ ng giọng trẻ con.

Chị là một người chị họ, thân với gia đình Hưng từ nhỏ. Ba mẹ cậu ấy đã ly dị từ khi cậu ấy học cấp hai, đều đi ra nước ngoài, mỗi người một ngả. Hưng nhất quyết ở lại Việt Nam, sống một mình. Hàng tháng ba mẹ cậu ấy gửi tiền đều đặn, rất nhiều, nhưng Hưng tuyệt nhiên không dùng đến số tiền ấy.

- Hòìi bé chị với Hưng rất hay được mẹ nó nấu chè nha đam cho ăn nên Hưng mê nha đam lắm. Thầy nhóc cũng thích nha đam như vậy, nó mới bảo chị cho nhóc mang nha đam về trường. Nhưng chị không ngờ chỉ vì nha đam mà nó lại liều lĩnh và đại dốt đến thế. Rõ khổ! À, nhóc xem cái này đi!

Chị đi mua nước cho tôi, chắc thầy tôi cũng sắp cạn kiệt rồi. Đã từ rất lâu, tôi cố gắng và tập dượt, lúc nào cũng thần nhiên, lúc nào cũng khô khô c. Nhưng hôm nay không thứ gì tôi cầm trên tay là còn khô. Một xấp ảnh trong cuốn sổ nhỏ, những tấm hình bằ ng lòng bàn tay, mặt trước là tôi. Mặt sau:

23/7. Tiểu Nha Đam ngộ ìi một mình.

1/8. Tiểu Nha Đam cho nha đam uống nước.

3/8. Tiểu Nha Đam nhớ bố .

16/8. Tiểu Nha Đam chờ nắng dưới khung kính.

...

Mờ hé t rồi, tôi chẳng còn đọc nổi. Ôm tập ảnh vào tim cho khỏi ướt, tôi thầy xót vào tận trong lòng. Làm cách nào để trời tạnh mưa? Làm cách nào?

* * *

- Này sâu ngủ, trưa rồi đây y!

Tôi giật mình, cô trợn mắt nhìn lên, thấy nụ cười trong giấc mơ như nắng mùa thu.

- Cậu ở đâu ra mà mắt như gấu trúc thế này? Đừng có nói là cậu ngủ cả đêm trong tư thế bonsai ở cái ghế này đây nhé Tiểu Nha Đam!

Tôi muốn đâm Hung, nhưng cậu ấy cứ cười. Nụ cười của cậu ấy từ lâu đã làm tôi chỉ biết ngơ ì im để lắng nghe có gì đang loạn xạ trong mình. Hung với tay lau nơi khóe mắt tôi, bàn tay đầy vết xước, mặt tôi nóng có lẽ còn hơn mặt trời bên ngoài cửa sổ. Tôi gạt ra.

- Đồ ngốc không thuốc gì chữa nổi! Cậu cứ khỏi đi rồi tớ sẽ cho một trận.

- Bác sĩ tương lai mà hành hung bệnh nhân thế à?

- Tớ ghét cậu. Cậu theo dõi tớ nhưng cậu chẳng biết gì cả.

- ... ???

- Tớ..., tớ cũng luôn nhìn thấy cậu!

Tôi và Hung, cả hai đều im lặng hồi lâu.

- Cậu hành hạ thế nào mà nha đam mọc cả hoa kìa! - Hung nhẹ nhàng chỉ về hướng cửa sổ.

Tôi nhìn chậu nha đam trên tủ cá nhân. Sau một đêm mưa gió, nhành hoa dường như đã cao hơn một chút.

3. Đoạn kết ở nơi có đầy nha đam

Ba lên thăm tôi. Những ngày vui vẻ như được xếp lịch từ rất lâu. Tôi lại cười như thể không ai nhìn thấy. Ba nẫu chè nha đam, tôi

thì làm thạch. Căn phòng nhỏ đầy nắng và gió.

Hung đẩy cửa, lí nhí chào ba tôi. Cậu ấy lại gái đầu một cách khổ sở, hành động đặc biệt dễ thương đã được lưu vào một cuốn album nhỏ chỉ tôi mới biết.

- Chào chàng trai! Rất vui được biết cháu. Cháu có thể gọi bác là bác Hưng!

Hung tròn mắt quay sang tôi. Tôi và ba thì cười phá lên.

“Bác Hưng”, Hưng, và tôi - Tiểu Nha Đam cùng nhau ngò i ngoài bậc thềm ngập tràn nha đam. Cười như nha đam những ngày có nắng.

Nha đam có gai, nhưng bên trong mát như gió mùa thu. Nha đam thích nắng, dĩ nhiên, của mùa thu.

*Nỗi đau dù lớn, nhưng không lớn tới mức chi ết n ắ ng thời gian!
Mọi thứ, rồi i cuối cùng cũng sẽ phôi pha thôi. Chúng ta, ai cũng
phải trưởng thành.*

Hơn cả một câu chuyện tình yêu

1. My. Chuyến đi hai ngày một đêm

Ba mẹ quyết định chia tay khi tôi đang chuẩn bị cho lễ tốt nghiệp.

Và tất nhiên, tôi rất buồn.

Tôi không thể nói ra ngoài thành lời, không thể nói với ai. Tôi cố gắng giữ nỗi đau trong lòng và buộc nó phải yên lặng. Thỉnh thoảng nó vẫn trỗi lên trong tim khiến tôi không thể thở một cách đều đặn như bình thường.

Ba mẹ có lý do riêng và có quyết định làm vậy. Tôi vốn đã là sai lầm trong cuộc đời họ rồi. Và tôi không muốn làm gì để níu kéo. Bởi tôi sợ sai lầm lại kéo thêm sai lầm nhiều hơn nữa.

- Tạm quên lễ tốt nghiệp, đi cùng Vân nhé! Chỉ hai ngày thôi!

- Nhưng Vân định đưa My đi đâu?

- Đà Nẵng!

- ?

- Vân sẽ cùng My ngồi xem cầu sông Hàn chuyển động!

Tôi bị chứng say tàu xe nặng vì thế mà chuyến đi này dường như hơi quá sức đối với tôi. Tôi nôn suốt và vô cùng mệt.

Tàu về đêm bớt ồn ào hơn. Tôi gác vào vai Vân, nhìn ra cửa sổ, nhìn những ánh đèn nhấp nháy trượt qua mắt trong vài tích tắc. Phiên Vân của tôi đã ngủ. Tay cậu ấy vẫn nắm lấy tay tôi rất chặt như sợ rằng chỉ hơi buông ra thôi là tôi sẽ biến mất. Mồ hôi từ lòng bàn tay tôi đã khiến cả hai đều nóng bừng. Tôi không còn sức để cự quậy, nên cứ để mặc tay mình bị nắm chặt như thế và để mặc đầu mình gác vào vai Vân. Ôi Phiên Vân, cậu ấy cao 1m73, và chỉ nặng hơn 55 kg chút xíu. Dựa vào vai Vân như dựa vào một mảnh

gỗ, không êm ái, không dễ chịu chỉ có một cảm xúc duy nhất có thể gọi tên được. Đó là, bình yên!

Vân dắt tôi đi trên cầu sông Hàn. Vào mùa lạnh, không mấy ai có hứng thú đi chơi đêm và đứng bên bờ đợi ngắm cảnh cầu chuyển động trên trục để đổi hướng. Vân ít nói. Hầu như chỉ khi có việc cầu nắ m, cậu ấy mới nói với tôi một vài lời, nhắ c nhớ một vài thứ. Còn lại, Vân im lặng, để mặc cho tôi trôi dạt trong những dòng cảm xúc không đầ u không cuố i.

Chúng tôi tới giữa cầu và tìm chỗ khuấ t để ngồ i, đảm bảo cho bộ phận an ninh khó nhìn thấ y bóng người trong khi cây cầu bắ t đầ u đổi hướng cầu cho tàu thuyề n qua lại từ một giờ đế n ba giờ sáng.

Vân vẫn nắ m chặt tay tôi như nắ m quả bong bóng bơm oxi. Tôi khề cười:

- Bỏ tay ra nào. My có bay đi má t đâu!

Vân nắ m chặt tay tôi hơn, nhìn sông Hàn đang từ từ chảy, cười tủm tỉm. Nụ cười này, tôi luôn muố n vô ắ y, ăn ngầ u nghiế n, để ngoài tôi, cậu ấy không thể cười với một ai khác nữa. Tôi cố ắ ng giả ã ng bàn tay mình ra, đưa bàn tay phải lên, giả vờ cắu gắ t:

- Vân bỏ ra ngay, không My tát!

- Không bỏ.

- Bỏ ra cho nó thờ, nắ m gì ghề vậy?

- Phải giữ, để còn bắ m dây đàn vĩ cầ m cho Vân nghe chứ.

Tôi nghiêng mặt nhìn Vân cười. Vân cũng cười. Tim tôi luôn đập mạnh khi nhìn thấ y Vân cười như thế ắ . Tôi vội ắ y tay che nửa

khuôn mặt Vân.

- Cầm Vân cười, không My tát.
- My giang hồ` thế`, chả giông lúc khóc nhè gì.
- Lúc khóc nhè làm sao?
- Nước mắt nước mũi tèm lem, bản khiếp, xâu xí không thể tả.

Tôi hét lên.

Vân vội bịt miệng tôi lại, hoảng hồ` t:

- My không trật tự người ta ra tô`ng cỏ hai đứa mình cho xem.
- Sao Vân bảo chú Vân làm ở trạm bên bờ bên kia mà.
- Ủ` ừ, nhưng với điề`u kiện chúng mình phải im lặng, bí mật.

Tôi dựa vào thành câ`u, nhìn lên trời. Bâ`u trời tô`i đen như cái màu tô`i tắm đang hiện hữu trong lòng tôi. Chỉ khoảng nửa tiế`ng nữa là đế`n một giờ sáng, phâ`n giữa của cây câ`u này, tức là chỗ chúng tôi đang ngô`i sẽ quay chín mươi độ quanh trục và nằ`m dọc theo dòng chảy của sông, mở đường cho tàu lớn đi qua.

Vân đưa tôi tới đây làm gì, tôi cũng không biế`t nữa. Chỉ biế`t rằ`ng tôi thằ`m cảm ơn Vân vì cậu â`y luôn ở bên tôi khi tôi câ`n.

- My ngô`i ngoan ở đây nhé. Ngô`i hai tiế`ng, chắ`c khát lắ`m, Vân đi mua nước uố`ng.

- Nhưng mà...
- Vân sẽ về` ngay, đợi Vân!

2. *Phiên Vân và cô gái vĩ cầm*

Lần đầu tiên tôi gặp My đúng ngày sinh nhật tuổi hai mươi của tôi, khi tôi đi cùng một người bạn đến nhạc viện Hà Nội xem cuộc thi năng khiếu u violin. Tôi ấn tượng với cô gái nhỏ nhắn mặc đầm đỏ lung trăn, đứng vị trí chính trên sân khấu cùng dàn nhạc chơi bản Swan Lake. Không phải quá tài năng, âm thanh không quá mượt nhưng đủ để lưu lại trong lòng tôi chút ít cảm xúc.

Khi nghe kết quả, My trượt. Cô ấy thiếu điểm để đạt được suất học bổng đào tạo ở nước ngoài. Tôi hơi hụt hẫng cho một người mà tôi không quen.

Tôi bất ngờ chạm mặt My ở hành lang bên trái hội trường lớn. Liếc qua thẻ sinh viên, My hai mươi hai tuổi rồi, hơn tôi hai tuổi. Tôi nhìn khuôn mặt My và phì cười. Nước mắt cô ấy làm mascara lem nhem đầy má. Tôi đưa cho My khăn giấy. My ngược lên nhìn tôi, ngạc nhiên, tò mò, bối rối và hơi nghi hoặc. Tôi cười:

- Chị lau đi, em không lấy tiền khăn giấy.

My giật lấy khăn giấy, lau lại má, lườm tôi:

- Nhìn tôi nhăn nheo thế cơ à?

- Ồ, không ạ! À, cũng hơi hơi.

My phì cười. Nụ cười đẹp đến nỗi tôi muốn cất vào hộp, đeo bên người để ngoài tôi ra My không cười với ai khác nữa.

- Vậy xưng tên đi, My nhé.

- À, ừ, Vân!

- Tên đầy đủ?

- Phiên Vân! Phạm Phiên Vân.

Cô gái mặc đầm đỏ lung trăn, tay cầm violin màu gỗ bóng, mặt lem nhem mascara. Không quá xinh. Không quá giỏi giang. Không quá thông minh. Giản dị. Hiên. Lạnh băng trước những lời trêu chọc và luôn mỉm cười với người mình yêu! Tôi hạnh phúc lắm khi được là người đàn ông duy nhất sở hữu nụ cười ấy.

Tại sao tôi lại quen My, người con gái duy nhất khiến trái tim tôi không thể giữ yên những nhịp đập bình thường của nó???

Tại sao?!

Cầu sông Hàn mùa này vắng người thăm. Mùa đông sắp hết. Chẳng mấy chốc nữa là đêm, sẽ có rất nhiều khách tới đây chỉ để một lần được nhìn cảnh cầu quay. Tôi đưa My tới đây không chỉ để ngắm cầu, không chỉ để nhìn sông. Tôi chỉ muốn ngồi bên My vào thời khắc cầu chuyển động, để cho người con gái tôi yêu hiểu rằng, dù thế giới có chuyển động, đổi thay thì tôi vẫn luôn ở bên cô ấy, trái tim tôi vẫn vậy, tâm trí tôi vẫn vậy, vẫn chỉ dành riêng cho một người thôi.

- Hết ba mươi lăm ngàn em nhé!

Tôi cầm nước, bánh ngọt và trả tiền. Chết tiệt. Ví tôi để quên trong túi xách của My. Tôi lục túi quần trước, cả điện thoại cũng để quên trong túi xách nốt. Tôi ngượng ngịu gửi trả lại đồ và quay ra phía đường lớn. Từ đây chạy về khách sạn mất mười lăm phút. Phải về lấy tiền. Tôi chạy đi trước khi kịp suy nghĩ tiếp.

Đêm lạnh quá, tôi vừa chạy vừa thở, chỉ lo không kịp quay lại với My. Đột nhiên chân tôi vấp phải vật gì đó, người tôi lao về phía trước, ngã sượt xuống lề đường, đau điếng.

Tôi lơ m cô m bò dấy, phủ bụi trên người và xoa xoa đầu gổ i. Hoảng hồn khi nhận ra vật tôi vừa vấp phải là thân thể một người đàn ông. Quần áo nhàu nhĩ rách nát, tóc dài quá vai và bết lại, mặt bụi bặm. Tôi lắc tay xuống mũi. Vẫn thờ. Phải làm gì bây giờ? Trông ông rất yếu và cần trợ giúp. Tôi không có điện thoại gọi cấp cứu. Và cứ thế này, tôi sẽ không quay lại cầu với My trước lúc trục cầu chuyển động.

Tay tôi vẫn thường run bập khi hoảng hồn t và lúng túng. Và giờ thì nó đang diễn ra đúng như thế. Run bấn, không chỉ tay mà cả người. Đường phố về đêm rất vắng. Nếu tôi chạy đi gọi một người dân đến giúp, chắc tôi bị mắ ng. Phải làm gì lúc ấy tôi cũng không biết nữa. Tôi chợt nhớ đến khuôn mặt lem nhem mascara của My. Vợ cúi xuống nói vợ: “Ông ơi, con xin lỗi! Mong trời tha thứ cho con!”, rồi chạy đi. Lúc này My đang cần tôi lắm.

Khi thật! Tôi đang làm cái gì thế này. Tôi không chạy về khách sạn mà rẽ sang bảng thông báo của trạm an ninh. Ngón tay trở của tôi lắc tìm. Đúng rồi, số của Trung tâm Bảo trợ xã hội. Nó ở gần đây. Chiều nay, tôi tình cờ nhìn thấy nó trên đường đi. Tôi với tay lôi ổ ng điện thoại trong trạm ra, ấn số của họ.

Lúc này, chắc chắn My đang rất cần tôi!

3. My. Cuộc gọi trên cầu sông Hàn

Có những nỗi buồn chẳng thể gọi thành tên. Nó cứ lơ lửng trước mặt, chẳng gần, chẳng xa, không hiện hữu, không vô hình. Nó đủ khiến nước mắt tôi chảy dài trên gò má. Tôi giật mình tỉnh lại khi cảm thấy cầu rung chuyển. Tôi vội đứng dậy, lục điện thoại. Đúng một giờ sáng. Phiên Vân chưa trở lại. Tôi ấn số Vân. Chuông điện thoại reo rất gần. Điện thoại Vân để trong túi xách tôi đang đeo.

Tôi, một giờ sáng, một mình trên cầ u sông Hàn và không thể đi vào bờ. Tôi khóc. Đáng lẽ Vân phải quay lại bên tôi vào lúc cầ u đổi chiề u. Tôi phải làm gì bây giờ. Cầ u vẫn cứ xoay, còn tôi thì ngồ i bệt xuố ng thành cầ u. Khóc!

Thế giới cứ chuyển động còn tôi vẫn lặng yên bất lực. Khuôn mặt tôi lem nhem nước mắ t. Tôi hiểu rằ ng tôi sẽ phải ngồ i ở đây một mình cho đế n ba giờ sáng lúc cầ u quay trở lại vị trí ban đầ u.

Hai tiế ng đờ ng hồ , chỉ mình tôi ngồ i bệt trên cầ u sông Hàn khi cầ u đã quay đổi hướng. Tôi vẫn khóc, càng lúc càng nức nở. Tôi dễ khóc, dễ xúc động, nhưng chưa bao giờ tôi trải qua cảm giác như lúc này. Ở một nơi xa lạ, một mình. Tôi nhớ đế n ba mẹ, nhớ về quá khứ. Ký ức như những viên kẹo ngọt mỗi khi nghĩ đế n. Tôi cầ m điện thoại, á n số .

- Alo! Đêm rồ i, con có việc gì?

- Ba ơi!

- Ừ, ba nghe!

- ...

- My, con hai mươi hai tuổi rồ i, lau nước mắ t đi và bình tĩnh nói chuyện với ba.

- Ba ơi, ba bỏ mẹ con con thật à?

- (...)

Có những sự im lặng mà có lẽ mãi mãi tôi cũng không thể định nghĩa và giải thích được nó. Tôi vẫn khóc, nước mắ t cứ chảy xuố ng cổ áo và điện thoại. Tiế ng thở của ba vẫn đê u đê u, ba không trả lời và tôi hiểu, hiểu tá t cả những gì sẽ xảy ra sắ p tới.

- My à, ngủ đi con. Đừng khóc nè.

- Ba ngủ đi, con chào ba!

- À, chúc mừng sinh nhật con!

- Con cảm ơn!

Cảm ơn ba vì ít ra ba đã nhớ ngày con ra đời!

- My, My ơi!

Tôi đứng dậy và nhìn thầy Phiên Vân bên bờ. Cậu ấy cố gắng đứng chỗ sáng và ra hiệu bằng tay cho tôi.

- My ơi, đừng khóc. Vân ở đây.

Tôi đứng im, trước mắt tôi khung cảnh cứ nhạt nhòa

- Đợi Vân, chỉ một giờ nữa thôi. My hãy đợi Vân, chỉ một giờ nữa thôi...

Chỉ một giờ nữa cậu sẽ quay trở lại vị trí cũ. Mọi thứ thay đổi rồi sẽ lại quay trở lại lúc ban đầu. Trong tôi giờ đây không còn bóng dáng của một nỗi buồn không vô hình, không hiện hữu nữa. Tôi thấy mình nhẹ nhàng. Gió đêm thổi những lọn tóc tôi chờn vờn trên má. Tôi đứng đó nhìn Phiên Vân. Cậu ấy cũng đứng nhìn tôi. Chúng tôi chỉ cách xa nhau một dòng nước. Những ánh đèn trên cậu hắt xuống tạo thành những vệt sáng chảy dài vô tận.

4. Chiếc ôm trên cầu sông Hàn

Tôi quay trở về cậu khi cậu đã quay được một nửa. Có lẽ My sẽ hoảng sợ và gọi cho tôi. Tôi đi theo hướng quay của cậu. Tìm chỗ gần với My nhất.

My đứng phía xa, bình thản nhìn tôi. Có lẽ cô ấy đang cười. Không trách móc. Chúng tôi chỉ cách nhau một dòng nước. Ở phía trước, ánh đèn chiếu xuống khiến bóng My trải dài. Gió thổi nhẹ làm tóc cô ấy tung bay. Tôi không khóc. Tôi là con trai. Tôi không dễ khóc. Nhưng có cái gì đó đang ứ đọng trong mắt tôi, trên má của tôi.

Chúng tôi cứ đứng nhìn nhau mãi như thế.

Gần bốn giờ sáng, tôi đứng trên bờ đón My. My đợi cho cáu dừng chuyển động hẳn mới chạy về phía tôi. My chạy rất nhanh, dường như cô ấy đang chạy trốn nỗi sợ hãi đang đuổi theo đằng sau. Tôi chỉ chậm chậm bước tới phía trước. Tôi muốn đón lấy cô ấy một cách nhẹ nhàng, dịu dàng như cái cách mà cô ấy luôn quan tâm, yêu thương tôi.

Tôi dang rộng tay để My ùa vào lòng tôi. Nức nở. Cô ấy luôn òa khóc như một đứa trẻ. Còn tôi chỉ biết im lặng. Tôi giữ chặt cô ấy trong ngực. Tim tôi đập loạn nhịp và không thể kiểm soát được. Tôi xuống hôn lên mái tóc của My. Chỉ im lặng thôi, bởi tôi không thể làm gì hơn được nữa.

Cầu sông Hàn mùa đông, se lạnh.

Những màu sắc của đèn đường hắt xuống nước, chảy dài ra vô tận.

Tôi vẫn đang quỳ xuống bên cáu, ôm cô gái mà tôi yêu thương vào lòng.

Cô gái tôi yêu thương, cô ấy đang khóc trong vòng tay tôi.

Chưa có cảnh tượng nào đẹp đến thế!

Có những nỗi đau vẫn sẽ mãi chỉ là nỗi đau một khi ta không thoát khỏi nó. Nhưng nhờ có nó, ta thấy mình trưởng thành hơn.

Những ngày của Gió

Có những nỗi đau vẫn sẽ mãi chỉ là nỗi đau một khi ta không thoát khỏi nó. Nhưng nhờ có nó, ta thấy mình trưởng thành hơn.

Lặng lẽ xếp lại những ngày buồn!

I. Pha lê vỡ

Tôi mò mẫm tìm điện thoại giữa đống thủy tinh vỡ, ấn số Hùng. Vừa áp điện thoại vào tai, tôi vừa tưởng tượng ra vẻ mặt bức tức của cậu ấy khi phải nghe điện thoại vào lúc bốn giờ sáng như thế này. Vừa nghe tiếng lè nhè: “Gì thế bạn hiên?”, tôi òa khóc. Tôi tưởng tượng rõ ràng hình ảnh Hùng bật hẳn người dậy, dụi mắt cho

tỉnh ngủ, hỏi tôi cuống quýt: “Đang ở đâu? Nói nhanh”. Tôi lau vệt máu trên mặt mình, chỉ kịp nói một câu: “Nhà tớ, cứu tớ với!”.

Tôi đứng nháp nháy đèn pin ở cửa sổ phòng mình để báo hiệu, Hùng lẳng lặng bám vào đường ống dẫn nước trèo lên tầng hai, tháo kìm cắt sắt to dùng đeo ở sau lưng, lần lượt cắt khung cửa sổ, bế tôi ra ngoài. Hùng dắt tay tôi đi bộ ra cột đèn đường. Lặng lẽ lau chùi, băng bó cho tôi, chẳng hỏi gì. Tôi cũng chẳng nói gì. Chúng tôi ngò i im một lúc lâu cho đến khi tôi đứng dậy.

- Đi thôi!

- Đi đâu? - Hùng đưa tay lên miệng ngáp.

- Về Hà Nội.

- Nàng ơi, với cái váy ngủ của nàng và cái quần đùi của ta à?

- Thế chàng muốn ta cởi trần nữa hả?

- Bây giờ đi luôn? - Hùng vẫn ngáp.

- Thế năm ngủ một giấc đi, ta đi bộ trước.

Hùng đứng dậy, đi về chỗ xe máy, mở cốp, rút cho tôi cái áo sơ mi trắng còn cậu ấy khoác thêm bộ võ phục. Tôi khó khăn lắm mới trèo được lên xe. Hùng lấy đai võ, vòng sau lưng tôi, buộc tôi và người cậu ấy lại với nhau.

- Yên tâm mà ngủ, không rơi đâu!

Tôi gật đầu trả lời, chẳng còn chút sức lực nào, gục vào vai Hùng, nước mắt rơi như mưa. Hùng kéo hai tay tôi ôm lấy cậu ấy rồi phi đi. Lúc Hùng đi chậm, quay lại hỏi tôi: “Sao lại thế này?”. Một

lúc sau tôi mới trả lời, nhanh chóng: “Bớ tớ đánh”. Xe cứ phóng đi bỏ mặc đường sau màn đêm đen hun hút.

* * *

Sau buổi tập, tôi chui vào đường sau giàn trống, ngó thu lu ở đó và bắt đầu khóc!

Tôi luôn coi ba mẹ mình như một chiếc cốc pha lê tuyệt đẹp. Tôi những mong giữ mãi được chiếc cốc pha lê ấy, nhưng thực ra nó đã rạn nứt từ lâu lắm rồi. Tôi cố gắng giữ sự giả dối ấy làm gì? Những gì đã vỡ vụn không bao giờ lành lặn được nữa.

Tôi là ai? Tôi đang làm gì ở đây? Cô độc, rỗng túi và bệnh tật ở cái nơi người ta thích sự khoa trương và hào nhoáng này?

Chị Hải Vân tìm thầy tôi trong bộ dạng thâm trầm ấy khi chị cúi xuống rút phích cắm cây guitar điện. Chị ngạc nhiên một lúc rồi bỏ vào ngó cùng tôi. Tôi không muốn chia sẻ chỗ này với chị chút nào nhưng cũng ngó lúi vào. Chị hỏi tôi: “Sao hôm nay không trèo lên sân thượng?”. Tôi không trả lời. Tự nhiên tôi nhớ đến bài học của thầy giáo ngày hôm qua và nhớ mãi câu thầy nói với tôi: “Em nhớ nhé Mẫn, từ bây giờ cho đến lúc chết em hãy nhớ lấy câu chuyện của thầy. Ở đời nếu không làm sư tử thì chỉ có thể làm cáo thôi”. Tôi quay sang lải nhải với chị Vân: “Chị ơi em không muốn làm sư tử cũng chẳng muốn làm cáo!”. Chị cười và hỏi lại: “Thế em muốn làm con lừa hả?”.

Tôi không biết! Tôi không thể như sư tử dẫm đạp lên người khác để thỏa mãn lòng vị kỷ, tôi cũng không hề muốn nhả nhục luôn cúi như cáo. Tôi chẳng muốn làm gì cả. Tôi vòng tay ôm lấy chị Vân. Chị là cô giáo dạy violin mà tôi yêu quý và tin tưởng nhất.

2. Cướp

Không hiểu sao, tôi cứ mãi rơi vào tâm trạng chán nản và bẽ tắ c, không thể rút chân ra được.

Những lời an ủi trở nên vô nghĩa. Những cuốn sách dạy đòi trở nên phù phiếm. Tình yêu trở nên xa lạ. Tình bạn trở ng vắ ng. Ước mơ xa vời. Các mô i quan hệ lỏng lẻo.

Tôi đi lang thang trong từng dãy hành lang nhạc viện.

Tôi thích nhìn những đôi mắ t ẩn sâu dưới hàng mi chải mascara.

...

Hàng ngày, lê t đé n trường, lê t về nhà. Ngờ ngạc. Những bài học cứ trượt qua tai. Tôi càng nhận ra rắ ng, không chỗ đứng nào là của mình. Tôi chẳng thể nói điề u ấ y với ai cả. Tôi chơi với và vô cùng mệt mỏi khi trở n sâu trong vỏ ốc. Đầ u óc tôi lúc này như một cái bánh mì bị moi hé t ruột, nham nhở, rỗng tuế ch, không trọng lượng.

* * *

Tôi lững thững rẽ vào ngõ về phòng trọ thì bị một gã chặn lại. Hắ n dí dao vào sườn tôi, giọng líu ríu: “Đưa điện thoại đây”. Tôi lẳng lặng rút điện thoại ra đưa cho hắ n. Hắ n cao nhưng xắ u trai, mặt rỗ và nhiề u mụn. Tôi cô nài nỉ: “Anh ơi cho em xin cái sim”. Tôi chẳng ngờ hắ n tháo nắ p điện thoại đưa sim lại cho tôi thật. Tôi lại nắ n nỉ tiế p: “Cho em xin cả thẻ nhớ nữa nhá!”. Hắ n lắ c đầ u, cười khẩy: “Không, thẻ nhớ hơn một trăm nghìn đầ y”. Rồ i hắ n hỏi: “Còn tiề n không?”. Tôi lục túi, còn mười bảy nghìn, tôi đưa nô t cho hắ n: “Đây! Em móc túi từ sáng đé n giờ được từng này”. Hắ n cười phá lên, câ m tiề n, rút điện thoại của hắ n đưa cho tôi, đé

ngợi: “Cho anh xin số!” . Tôi choáng, cầm điện thoại soạn một tin nhắn: “Anh cướp đây!”, rồi gửi vào số tôi. Hấn cho tôi đi, còn dặn thêm: “Từ lâu sau đừng đại mà đi một mình đêm khuya thế này nhé”.

Về tới phòng, tôi lục cái điện thoại cũ trong ngăn kéo, lắp sim vào và bật nguồn. Tin nhắn đầu tiên: “Anh cướp đây!”. Tôi phì cười, lưu số lại: Anh Cướp. Tin nhắn thứ hai. Hùng nhắn tin dặn tôi đọc mail. Tin nhắn thứ ba chị Vân hỏi tôi về nhà chưa. Tôi nằm vật xuống giường, đợi mãi chẳng có tin nhắn nào của bố mẹ. Tôi mặc kệ và ngủ.

3. *Lính cứu hỏa và Hoàng tử:*

Tôi mở mail ra và đọc mail của Hùng:

“Mở mắt ra bóng tôi ngập tràn

thức dậy trong vô thức, em

sợ hãi

hoang mang

em quãn quai, đau đớn

những kí ức xa xưa chợt ùa về

tiếng dương cầm sâu thẳm trong đêm

tiếng giày nện vào sàn nhà khô khôc

tiếng búa đing

tiếng gõ vỡ

em giãỵ giũa

bỏ chạy.

Một bàn tay vô hình nhấ'c em khỏi mặt đấ't

con gió lạnh gào rú như tiế'ng của những vong hô`n oan khuấ't

trái tim em lạnh buồ't

nước mắ't em rơi

những hạt pha lê nhỏ xíu

lấ'p lánh

vỡ tan

lan tỏa

sáng bừng

một bàn tay

ấ'm nóng

nhẹ nhàng nắ'm lấ'y tay em.

...

bừng tỉnh giấ'c

trái tim em thỏn thức

trên tay em

chiế'c vòng có hình cỏ bô'n lá ...”

Tặng nàng!

Tôi ngồ`i dựa vào ghê´, nhìn màn hình. Tôi nhớ lại khoảng thời gian đã qua, không nhớ đã quen Hùng được chính xác là bao lâu. Chỉ nhớ ngày còn học cấp ba, tôi và Hùng gặp nhau trong một vở kịch ngoại khóa văn học. Trong vở kịch ấy, Hùng đã nói với tôi một câu mà tôi nhớ nhất: “Ta yêu nàng!”. Lúc ấy tôi thấy thật củ chuối. Mãi sau này, tôi mới bắt đầu chú ý đến câu ấy, là lần câu ấy đưa cho tôi một túi khăn giấy khi tôi đang khóc ở ghê´ đá và nói giật cục: “Lau nước mắt đi, xấu u kinh!”.

Tôi có nhiều bạn nhưng không thân thiết với ai ngoài Hùng. Khi vui, tôi nhắn tin cho cậu ấy, khi buồn, tôi nhắn tin cho cậu ấy dù chỉ là vài câu cụt ngủn. Hùng thường không nhắn tin lại, nhưng sau buổi học, Hùng đứng chờ tôi ở cổng nhạc viện và đưa tôi lang thang đâu đó. Tôi lưu tên cậu ấy trong danh bạ là Hoàng tử. Cậu ấy gọi tôi là Gió! Một cơn gió lạnh và hay chồn vờn trên vai người khác khiến người ta cảm thấy đau!

Đang soạn tin mail trả lời thì chị Vân gọi tôi đến phòng tập có việc gặp. Tôi tắt máy, thay quần áo và đi nhanh hết mức có thể. Chị Vân kéo tôi vào phòng thay đồ, vứt cho tôi bộ váy màu đỏ, nói nhanh: “Thay xong ra trang điểm ngay, hôm nay em đệm dương cầm cho chị, Uyên tai nạn, không đến được”. Chị chẳng thèm nghe tôi réo lên phản đối đã quay ra chỗ anh Hải Minh dặn: “Không cần đeo mi giả cho Mẫn đâu, chỉ cần chải mascara thôi”, rồi chị chạy biến luôn. Tôi vừa thay đồ vừa giận chị Vân vừa lo cho Uyên. Buổi biểu diễn này Uyên chờ đợi và kì công tập bao lâu nay. Tôi thấy mình có lỗi. Anh Hải Minh vừa trang điểm cho tôi vừa khen đôi mắt tôi. Tôi nhìn vào gương, đúng là tôi có đôi mắt to rất đẹp.

Chị Vân dắt tôi ra sảnh sau sân khấu, vén màn cho tôi nhìn xuống dưới. Tôi bắt đầu thấy run. Hội trường lớn và nhiều

người. Chị Vân sửa lại tóc, nháy mắt: “Sao hả nàng! Sợ à? Cứ sợ thế khi nào mới lớn được. Hít sâu thở đều, nhanh lên!”. Tôi vẫn hít thở bình thường, chẳng có gì phải sợ cả. Điện thoại tôi rung. SMS của dì tôi: “Mai con về nhé, bố mẹ phải đưa con đến tòa án”. Tôi tắt máy ngay lập tức, cố gắng không khóc để mascara không bị nhòe.

Nếu cảm thấy không thể bên nhau được nữa thì tự xa nhau thôi. Cố gắng chia tay một cách rành rọt chỉ làm đau cả hai. Tôi không thể hiểu nổi bố mẹ mình nữa. Trong giờ phút này tôi càng cảm thấy mình cô độc, lạc lõng và nhỏ bé.

Chị Vân đưa cho tôi bản nhạc phổ, bắt tôi nhớ thật nhanh. Tôi nhìn qua, chỉ là vài hợp âm đơn giản lặp đi lặp lại. Tôi mỉm cười chị Vân hiểu tôi sẽ làm tốt.

Tài năng của tôi đủ làm cho buổi biểu diễn thành công.

Trong khi mọi người xúm lại chụp ảnh, tôi lặng lẽ đi về phòng tập, chui xuống đằng sau giàn trống và khóc. Tôi cứ khóc như thế cho đến khi chị Vân tìm thấy. Chị lấy dùi trống gõ âm âm và bắt tôi đứng dậy. Tôi uể oải bò ra sàn nhà, thủ thỉ: “Ngón áp út của em đau quá”. Chị Vân rút dùi trống lên giá, kéo tôi đứng dậy rồi lôi xe nh xích về hướng nhà vệ sinh, vừa đi chị vừa quát:

- Sao hả? Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với em? Sao lúc nào cũng trốn sau cái giàn trống khóc lóc? Nó có tội tình gì với em? Lela như thế thì cởi váy ra, lờ rách thì chị đến kiểu gì?... Sao? Vẫn khóc à? Định ăn vạ chị hả? Điên!

Chị vừa quát vừa vốc nước lên lau mặt cho tôi. Khuôn mặt nhỏ nhem mascara. Khi nhìn thấy khuôn mặt ướt nước của mình trong gương, tôi quay sang nhìn chị Vân, cười nhăn răng. Chị cốc tôi một cái đầu điên ng. Tôi lau mặt, bảo chị:

- Bô' mẹ em ly dị rồ' i!

Chị Vân cởi cúc váy cho tôi rồ' i nói liê' n một mạch:

- Thì sao? Đấ' y là lý do mấ' y hôm nay em thê' thắm thê' này à? Bô' mẹ chị mấ' t từ năm chị mười một tuổi, chị tự lập và số' ng tồ' t đê' n tận bây giờ. Em cũng mười chín rồ' i, tự lo cho cuộc số' ng riêng của em, bô' mẹ có con đường riêng của họ, chỉ câ' n họ luôn yêu em là đủ.

Tôi phụng phịu:

- Nhưng họ không yêu em!

Chị Vân cô' c cho tôi thêm một cái nữa đau điế' ng, quát:

- Chả có bô' mẹ nào không yêu con!

Tôi chải lại tóc và bước ra ngoài. Chị Vân gợi ý tôi đi tập yoga để thăng bắ' ng cảm xúc của mình. Lấ' y điện thoại ra xin lại số' của chị, tôi lặng lẽ lưu. Fireman - Lính cứu hỏa.

4. Sự ra đi của Hoàng tử

Tôi xin làm thêm tại một tiệm bánh ngọt. Ông chủ còn trẻ, đẹp trai. Nhưng tôi vô cùng ác cảm vì câu nói đầ' u tiên sau khi nhận hồ' sơ của tôi: “Ngọc Minh? Tên đẹp mà sao người xấ' u dị???”. Tôi trợn mắ' t, cong môi để phả'n đố' i.

Tôi da trắ' ng, tóc ngắ' n, mắ' t long lanh, cao 1m54, nặng 44 kg, ngoại hình không đê' n nổi tồ' i. Xấ' u dị là sao?

Tôi lao đầ' u vào công việc để quên đi mọi thứ. Cuộc số' ng vẫn thê' . Tôi học cách chăm chú' cho bản thân hơn, không để vương bận vào buồ' n phiề' n. Ngày trước tôi có thói quen hành hạ mái tóc của

mình, mỗi khi buõn bực tôi lại lôi kéo ra và cắt. Kết quả là bây giờ tôi sở hữu một mái tóc ngắn cũn cỡn, xiên xẹo lung tung. Mọi người tiểc hùi hụi tóc dài. Tôi thì thấ y tóc ngắn cũng cá tính.

Tôi đã qua rồ i cái tuổi thấ t vọng về ai đó, nhưng đôi khi nước mắt vẫn chảy trong vô thức, không thể ngăn đượ. Cây vĩ câ m cứ trượt trên tay tôi khiể n tôi không thể bắ t kịp nhịp piano. Chị Vân vẫn quát mắ ng tôi và tôi vẫn thường nhe răng ra cười.

Lang thang nhiề u, hít thở nhiề u, phôi tôi chứa chậ căng mùi Hà Nội. Tôi không sinh ra tại đây, không lớn lên tại đây. Nhưng tôi vẫn yêu mảnh đấ t này. Mùi rác thối, mùi đấ t ẩm khi mưa, mùi nước của những dòng sông chệ t, mùi bơ của những hàng quán, tiể ng còi xe, tiể ng người, tiể ng chợ...

Tôi mò mẫm khắ p nơi để tìm mua tặng Hùng một giỏ hoa khô, nhỏ nhỏ thôi. Vô tình gặp Linh khi đang chen chúc ở Hòe Nhài. Linh học cùng lớp Hùng, bạn á y hơn hở khoe với tôi, thì ra Hùng đã thi đượ học bổng du học. Trở về phòng trọ nằ m vật ra giường. Với lấ y điện thoại nhắ n bừa một cái tin: “Hoàng tử của em sắ p đi rồ i!” gửi cho Anh Cướp. Tin nhắ n trả lời chưa đế n năm giây: “Anh đang bận, em cứ đau khổ đi nhé!”.

- Bạn cướp?

- Ừ!

- C3 của em lưu lạc nơi nào rồ i?

- Bán rồ i.

- Biể t, nhưng bán ở đâu?

- Làm gì?

- Em đi mua lại.
- Thích đến thế à?
- Quà sinh nhật của mẹ.

Không trả lời.

* * *

Phải làm gì khi những người luôn nói yêu thương tôi nhất lại rời xa tôi vào đúng khoảnh khắc mà tôi cần họ ở bên?

Hùng đợi tôi ở cổng trường. Tôi cười, không chào và lên xe. Tôi nghĩ mình cứ đi lòng vòng trên phố cỏ mãi cũng được.

- Gọi cho bố mẹ chưa?
- À, chưa!
- Thế nàng định đoạn tuyệt luôn à?
- À, ừ...
- Ta mà làm nàng buồn nàng có đoạn tuyệt ta luôn không?

Tôi đưa tay lên ngực. Tim tôi đang đập loạn nhịp, muốn đập m Hùng một trận. Nước mắt tôi được thể trào ra. Hùng vòng tay ra sau tìm tay tôi, nắm chắc, thủ thủ một mình, tôi vẫn nghe được không thiếu một chữ: “Giữ lấy bàn tay này để còn viết thư cho tớ nữa bạn hiên”.

Tôi giật tay lại lau nước mắt.

5. Những chuỗi tháng ngày tiếp theo...

Tôi ngáp ngáp n ngáp dài bước ra cửa thì đập ngay phải một hộp giầy nhỏ, mở ra thấy em C3 yêu quý màu hồng của mình năm ngoan trong đó kèm theo mảnh giầy: “Giữ cho chắc, cướp được lần nữa nhất định không trả”. Huraaaaaaaaaaaaaaaaa. Tôi lôi điện thoại ra sửa lại tên trong danh bạ: Anh Cướp Nhân Đạo. Còn chưa kịp nhấn tin cảm ơn, tôi đã nhận được tin nhắn: “Em ơi, bỏ kiểu nhảy nhón loi chơi ấy đi”. Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh!

Tôi nhét thẻ ATM vào kiểm tra. Trong thẻ của tôi là một số tiền không lớn, khoảng hai năm làm thêm. Tôi bật cười. Bố mẹ đẻ n bù cho mình theo cách này à?! Rồi búng tay. Chẳng phải mình nên cảm ơn bố mẹ vì đã coi mình là người lớn sao?! Lần mò nhấn cho bố một cái tin. “Con yêu bố”. Nhấn cho mẹ một tin tương tự. Bố mẹ gọi lại nói chuyện với tôi nửa ngày. Tôi cũng không buồn khi biết mẹ có người khác còn bố sẽ sống với em trai tôi.

Yêu thương đôi khi là buông tay nhau ra để bàn tay ấy nắm một bàn tay khác vừa vụn, ấm áp hơn.

Tôi vẫn đi làm thêm tại tiệm bánh ngọt cùng với anh chàng bảo tôi xấu xí. Thực ra anh ta cũng xấu xí không kém. Cười thật nhiều và sống như thể không ai ngăn cản được. Tôi gửi tâm tư và một khoảng lặng vào những nốt nhạc, du dương, nhẹ nhàng. Chị Vân ra nước ngoài sống và cô giáo khác thay chị quản lý lớp tôi. Vậy là lính cứu hỏa của tôi cũng đi mất. Nhưng tôi đã thôi năm gục bên giàn trống mà khóc nhè nữa. Cuộc sống còn nhiều điều đáng làm hơn.

Tôi cài ảnh Hùng vào ví và đặt khung ảnh của chúng tôi trên mặt đàn dương cầm. Chờ đợi một ai đó có phải một việc quá khó khăn? Đôi khi, chờ đợi một ai đó thật hạnh phúc và ấm áp, ấm áp khi trái tim lạnh cóng đã y vết thương, ấm áp trong trái tim bấy lâu nay

chi đầy sự sợ hãi và cô độc. Và ấm áp, khi người mình chờ đợi chính là người mình luôn yêu thương nhất.

Em có biế t không em? Chúng ta như đang đi trên con đường hình chữ Y, cùng đi và rồ i rẽ sang hai phía. Người ta nói hãy lật ngược chữ Y lại mà đi. Đơn giản lắ m nhưng đâu có dễ. Cuộc số ng đâu phải thứ gì cũng lật ngược lại đượ c, ngay cả sự thật.

Em có đờ i mùa đờ ng

I. I%

Mùa đông đã lặng lẽ về từ bao giờ. Lúc nào cũng thế, chẳng lên tiếng, tôi chỉ thấy như có ai đó khẽ khàng đi bên tôi trên những con đường lấm tẩm bụi. Lạnh. Bầu trời điềm đạm như ông Bụt. Gió rì rầm ở đâu đó, khẽ khàng có lẽ không muốn cho tôi nghe.

- Chị Mẫn quên mang nước này!

Bi lon ton chạy lại phía tôi. Trông em lấm cùn hết một cục bông nhỏ đáng yêu. Tôi đón lấy bình nước sâm từ em, hôn chụt chụt vào má rồi dẫn em quay lại. Em vẫy vẫy, bàn tay nhỏ xinh như chiếc lá.

Hôm qua ba lại không về. Sáng nay nhìn sắc mặt dì không tốt lắm. Tôi chỉ nhón lấy một miếng bánh mì trước khi chào dì rồi đi. Tôi cứ ngỡ ngẩn ngấm bầu trời ảm đạm, những đám mây tưởng như sắp rơi xuống mà không thể rơi nổi. Không biết đêm qua ba ngủ ở đâu, trời lạnh rồi, khéo lại bị cảm mất.

Có những nghịch lý mà người ta gọi đó là “cuộc sống” nhưng tôi chẳng thể ngờ nó lại xảy ra với chính gia đình nhỏ của mình. Có nhiều câu chuyện về người mẹ thứ hai, về mẹ ghẻ con chồng, tôi may mắn không phải trở thành nhân vật trong những câu chuyện khốc nghiệt đó, dù đúng là tôi có một người dì sau khi mẹ tôi ra đi, cũng lặng lẽ và lạnh như mùa đông, khi mà tôi mới chỉ nhận thức được mùa đông là phải mặc thêm vài cái áo.

Dì đối với tôi rất tốt, chăm sóc và chưa một lần mắng mỏ, thế mà tôi lại chỉ ước một lần thôi cũng được, dì phạt tôi như phạt em Bi úp mặt vào tường, dì quát tôi như với em Bi khi làm sai điều gì đó. Đối với tôi, dì như một bông pha lê kiêu hãnh ở xa, xa mãi, nhưng vẫn cảm thấy lạnh. Tôi nhớ mẹ, mẹ giống hoa Salem, mỏng manh nhưng rất ấm, chỉ nở vào mùa đông.

Tôi biết mình nên tập quen dần với những mùa đông như vậy. Có lẽ em là niềm an ủi lớn nhất đối với tôi. Bi là em tôi, cùng ba.

Em lúc nào cũng riu rít như một con chim non, cũng khá nghịch nên hay “được” dì phân biệt đồ i xử bắ t úp mặt vào tường. Với tôi, em như một vật báu trong vắ t, tôi có thể soi vào khi chẳng muố n nhìn thắ y ai, có thể ôm em ngủ để kể về` những nỗi lòng chẳng ai hiểu.

Vẫn tương đồ i với người phụ nữ thứ hai, đặc biệt lại còn có thêm một thiên thắ n như vậy thì sẽ chẳng bao giờ có sự đổ vỡ nào thêm nữa, nhưng những vắ t rạn nứt vẫn lớn dắ n. Tôi chẳng biế t giải thích thắ nào cho Bi hiểu, khi bình hoa rơi tung tóe trên sàn nhà làm em thức giắ c, hai đứa đứng nép vào cánh cửa, đề` u run. Tự tôi cũng không thể giải thích tại sao lại trớ trêu đề` n vậy, nhưng tôi cũng chẳng tìm hiểu thêm, có lẽ nên học cách chắ p nhận. Tôi thường bịt mắ t Bi bắ ng những câu chuyện ngụ ngôn. Em phải nghe chuyện về` động vật thì mới ngủ được.

Cuộc số ng của tôi là một chuỗi những điề` u rời rạc. Nghe có vẻ phi lý, những gì xảy ra chẳng một thứ gì liên quan tới nhau. Mỗi tô i, khi ôm em ngủ, tôi lại cô` gắ ng xâu những cảm giắ c á y thành một chuỗi, từng hạt một...

Hôm nay xe buýt vắ ng!

Trời vẫn âm u, tôi tựa đầ` u vào cửa kính, mỉm cười và nhớ về` những hạt câ` t sâu trong đáy lòng.

Cũng trên chiế` c xe này, lâ` n đầ` u tiên tôi bị móc túi. Túm vội bàn tay góm ghiế` c đang từ từ cho vào trong túi áo, tôi bắ t gặp ánh mắ t tròn trờng của kẻ móc túi và hàng chục ánh mắ t ngạc nhiên, trố n tránh của những người trên xe. Ánh mắ t nào cũng làm tôi buồ` n và giận, nhưng dễ hiểu thôi, phắ n đông xã hội này nghĩ rắ ng nề` u không làm kẻ xắ u thì sẽ bị cô` độc. Tôi biế t mình thua khi tên trộm rút con dao gắ p sáng lóa ra. Khi tôi quyế` t định bỏ tay hắ n,

cũng là lúc một bàn tay khác nhanh như cắt giã ãng lã y con dao từ bàn tay xãm đầ u lầu xương chéo xuố ãng.

- Anh xuố ãng xe ngay không tôi báo công an bây giờ.

Tên móc túi bắ t ãngờ nhưng vẫn thách thức:

- Đùng có ngu chú em ạ!

- Anh xuố ãng xe ngay không, tôi đầm anh rô i ãngộ cho công an, xuố ãng xe!

Xe ãng. Tên cõn đầ xuố ãng xe mắ t ãngầ u lần quay lại nhìn cay cú một lầ ãn nữa. Cả xe choáng nặng, chẳng hề thắ y xắ u hỏ lắ y một chút, cứ quắy vào hỏi han, đầ sỏ là câu: “Sao chú liề u thề ”. Còn tôi thì vẫn còn đầ, ãngờ mình gặp “Phậ sỏ ãng” giữa ban ngày, nhưng “Phậ” sao lại ă ãm thề kia, lại còn đầng thùng nữa. Tôi chạy theo khuõn mặt vắ mồ hõi xuố ãng xe.

- Cháu... cảm ơn chú. À, em... cảm ơn anh.

“Phậ” ãngỏanh mặt lại, mặt non choẹt, không biề t bao nhiêu tuổi, nhưng có vẻ khuõn mặt này ãngây thơ quá mức cầ ãn thiề t.

- Ủ, không có gì, lầ ãn sau ãngi xe buýt nhớ cá t đầ cầ ãn thậ.

Không biề t anh lắ y đầu ra ãngữ khí ãngể làm một việc quá sức hoang ãngường như vậy, nhưng tôi thắ y miệng mình tự ãngộ ãngở ãngười cười, chợt cảm thắ y ă ãm áp như một buổi sáng mùa ãngông ãngón ãngắ ãng, nhìn mắi theo bước chân vội vắ. Anh ãngi vào trường tôi.

“Lề nào học sinh trường mình? Nhưng sao ă ãm kì cục vậy?”.

Tôi cứ ãngắ ãngờ một chỗ như con ãngồ c, lúc ãngừng ãngĩnh lại thì ãngười ta ãngi ãngi từ lúc nào.

Suốt cả tiết đầu hôm ấy tôi cứ lẩn thẩn nghĩ về anh “Phật số ng”. Sao trên đời vẫn còn người tốt đến thế?! Nhìn mồ hôi trên trán anh là tôi biết không phải anh không sợ. Nhưng sao vẫn giúp tôi?! Ra chơi tôi đứng ngóng mãi ở ban công, nhìn khắp nơi xem có thấy người không, đến nỗi chuông báo vào lớp mà không biết. Phải đến khi lớp trưởng gọi vì thầy giáo đã vào lớp rồi, tôi mới nhớ ra là hôm nay lớp có giáo viên Toán mới. Bọn con trai đang hú hét, đập bàn âm ỉ, tạp âm hết một cái chợ hải sản.

- Chào mừng thầy đã đến với quận điên có tổ chức, sung sức có đào tạo.

- Ô zê thầy ơi, có điều kiện thì cứ thể hiện.

- Chúc mừng thầy đã lọt vào vòng chung kết cuộc thi trại giam né ch tóp mo đô, bây giờ mời thầy đi lô i này.

Con trai lớp tôi lúc nào cũng thế, thầy giáo viên mới mà trẻ là bắt nạt ngay. Tôi lên xuống cuối lớp. Chúng nó đứng lô nhô khua khoả ng nên chưa kịp thấy rõ mặt thầy, mà y đưa con gái thì đỡ hơn, xì xầm với nhau:

- Ôi thầy trẻ thế?

- Đẹp trai, nhưng sao mặt ngơ ngơ...

- Hí hí, ngơ dễ trị!

Hết biết với lũ quỷ sứ này, đến khi thầy bốt choáng và “câu xin” cả lớp trật tự ngồ i xuống, thì đến lượt tôi choáng. Thầy chính là anh “Phật số ng”. Không thể tin nổi. Tôi là người “thực tế đến mực ghê” (theo lời mà y đưa bạn nói), không bao giờ tin vào số phận, duyên số, những sự trùng hợp 1%, thậm chí tôi cũng chẳng thích Horoscope, thú mà cả con gái lẫn con trai đều chế t mê

chết mệt, thế mà chính tôi lại gặp trường hợp như được sắp sẵn thế này. Tôi không biết bộ dạng mình lúc đó ngớ ngẩn ra sao, có lẽ một mình đứng như trời trồng và mắt mở to cỡ quả trứng lộn, xung quanh cười khúc khích, tôi chỉ nhớ ánh mắt “bàng hoàng” chẳng kém của “thầy”, rồi dịu lại ngay, một nụ cười ấm áp như buổi sáng mùa đông đón nắng.

- Ngô ì xuông đi em!

Buổi học đầu tiên, thầy tên Minh, Hoàng Nhật Minh.

Thế đấy! Có những thứ chẳng hề liên quan với nhau, nhưng cuối cùng lại là một và có những cuộc gặp gỡ tưởng chừng như ngập tràn bất ngờ và hạnh phúc lại rẽ theo một hướng khác. Đến giờ, thời gian đã để lại cho tôi biết bao nhiêu kỉ niệm nhỏ nhoi nhưng rõ ràng và sâu lắng. Tôi cũng không biết tự bao giờ, tôi có thêm một ai đó để soi mình khi tuyệt vọng. Vui nhiều, nhưng cũng không ít lần vu vơ, im lặng. Tôi thậm chí ước giá như thầy đừng là thầy tôi.

Tôi lại nhớ đến câu cửa miệng của thầy: “Các em ạ, trong Toán học, thích thì được!”. Nhưng thầy ạ, bài toán của em, thích nhưng không được, nó mất đi một giả thiết nào đó và em mãi chưa tìm thấy câu trả lời...

2. Chế ngự

Tôi có “bạn” đi chung xe buýt.

Tôi cũng không hiểu nổi tại sao mình luôn cố gắng làm hết tất cả các bài tập Toán tối hôm trước và tìm ra một bài thật khó để hỏi thầy vào ngày hôm sau. Tôi thích ngô ì ngấm cái dáng cặm cụi giải bài của thầy, chẳng phân nản câu nào, mái tóc hơi “cổ xưa” một chút nhưng có mùi thơm thơm đúng kiểu “rất nghe lời mẹ”, đôi

mắt sáng trong như mặt hồ sau cặp kính gọng đen giống mắt em Bi quá. Tôi có cảm giác con người này ngoan từ trong trứng ngoan ra.

Thầy giải Toán nhanh lắm, chỉ một lúc là xong, không lẽ tôi lại mang cả quyển sách đi đòi thầy giải cho vì thực ra thì ngoài bài tập, tôi chẳng có lý do gì để ngồi cạnh thầy. Và lại cũng đâu có chuyện gì để nói, chúng tôi mới biết nhau thôi. Tôi lại lí nhí câu chuyện cũ rích:

- Thầy ơi, em cảm ơn thầy ạ!

- Có gì đâu mà cảm ơn hoài thế nhóc.

- Dạ hôm trước em cảm ơn nhầm “anh”, hôm nay em cảm ơn thầy ạ.

Thầy bật cười, tôi thở dài. Tôi không muốn nhịp tim bị đẩy nhanh hơn, có hại cho sức khỏe.

- Mà nhóc lần sau đừng liêu thế nhé, của mắt thì thôi, lỗ bị đâm thì khổ.

- Thầy còn liêu hơn cả em còn gì. Hôm ấy mà thầy làm sao chắc em bị cả lớp xử tập thể mắt.

- Ừ, thực ra thì thầy chưa đánh nhau bao giờ, nhưng thầy việc như thế thì phải liêu vậy thôi, không được sợ những điều mà đa số người ta sợ.

Tôi biết làm thế nào, khi mà tôi đã quen đi dưới bầu trời u ám, giờ đây mỗi sáng, lại thấy nắng rực rỡ ở ngay bên tôi. Tôi quen chế ngự tất cả trong lòng, lúc nào cũng trạng thái tung tăng khó đỡ. Bây giờ, tôi thở dài hay tim đập nhanh hơn, không ai biết cả, chỉ mình tôi biết. Chắc Bi chẳng biết đâu vì em mới hơn ba tuổi, mặc dù mỗi tối ôm em ngủ, tôi đều kể về chuyện Thỏ gặp Gà trên xe

buýt. Em chỉ thích chuyện về động vật nên tôi không thể kể chuyện hoàng tử, công chúa hay hiệp sĩ được. Khi kết thúc mẫu chuyện thì em đã ngủ từ lúc nào.

Thầy hiền quá thành ra bị bọn lớp tôi bắt nạt. Vào giờ thầy là giờ đủ trò. Có hôm tên Huy Hôi Hám lấy phấn vẽ hai hình trái tim lên cạnh bàn giáo viên, thầy dựa vào và in cả hai lên chỗ mà ai cũng biết là ở đâu đấy. Lúc thầy quay lên bảng viết bài, cả lớp cười rần rần, tôi thầy bực bội, đùa quá đáng. Đến lúc thầy phát hiện ra, chỉ lặng lẽ đi ra ngoài. Lúc sau trở vào, mặt thầy nghiêm nghị, nhưng nói thật là nhìn khuôn mặt ấy dù có cố gắng lạnh lùng đến đâu cũng chẳng làm ai sợ.

- Một tiết học không được bao nhiêu, các em cố gắng tập trung nhé và phải tôn trọng giáo viên nữa. Em nào vừa vẽ lên bàn, đứng lên đây với thầy.

Lúc này lũ đạo tặc mới thầy hỏi, tên “thủ phạm” im im đi lên, chuẩn bị nhận hình phạt.

- Được rồi, em trung thực thế là tốt. Thầy đã làm trò cho em vui rồi, giờ em phải làm các bạn vui. Thầy phạt em múa điệu cò lả ba vòng quanh bục giảng!

Lúc thầy bị hại, chúng nó chỉ dám bịt mõm cười, giờ đây lão tướng Huy Hôi Hám múa cò lả không khác gì thiên nga giấy chệch trên bục giảng, cả lớp cười đến banh cả miệng. Lúc thầy đưa tay lên miệng “suyt suyt”, tôi mới nhận ra, ngay cả mắt thầy cũng biết cười. Bảo sao ai cũng yêu quý thầy, đâu chỉ riêng tôi.

Facebook của thầy lúc nào cũng chỉ có bài tập học trò đăng lên nhờ giải. Hình đại diện thầy chụp chung một người phụ nữ lớn tuổi, trông hiền lành và phúc hậu, là mẹ thầy rồi.

Ngày 19 tháng 10, đột nhiên thầy gửi tin nhắn qua facebook.

- Này Mẫn, phụ nữ thích quà gì nhất?

- Có lẽ là hoa thầy ạ?

- Hoa thì tất nhiên rồi, nhưng quà cơ, thầy thì không biết chọn quà.

- Thầy ơi, mai em cũng đi mua hoa với quà, hay để em mua cho ạ.

- Ừ, thầy cũng đi.

- Dạ.

Chỉ vậy thôi mà cả buổi tối hôm ấy, tôi hôn má Bi đến mấy chục lần. Em yêu tôi lắm nhưng cũng không thể chịu được.

- Chị Mẫn đánh răng chưa đấy!

Tôi cắn nhẹ vào má em.

- Chị Mẫn như con Cáo Già.

Ờ hay, Bi thôi, ừ thì không đáng yêu như Thỏ, ừ thì Cáo Già cũng được, ngày mai, Cáo Già sẽ đi mua hoa với Gấu.

Tôi biết rằng không phải cái gì mình thầy vui thì đều là tốt. Tôi vẫn cố để lý trí chế ngự bản thân, nhưng trái tim bay nhảy không thể kiểm soát được. Thầy không nghiêm trang như mọi ngày, nhìn chẳng khác gì một cậu học sinh cùng lứa với tôi nhưng giản dị hơn nhiều. Cửa hàng hoa ngập tràn mùi gió. Tôi tìm đến góc bán Salem. Chưa chớm đông nhưng người ta đã lấy hoa từ Đà Lạt về bán. Tôi nhớ mẹ, nước mắt lại chực trào ra. Thầy ôm một bó Salem vàng rực, hỏi tôi chọn xong chưa: Tôi tròn mắt:

- Mẹ thầy cũng thích hoa Salem ạ?

- Ừ, thích lắm, thích nhất!

Tôi mỉm cười. Những người phụ nữ mỏng manh và ấm áp đều thích hoa Salem. Tôi mua một bó Salem vàng cho mẹ, một bó hồng đỏ đậm tặng dì.

Lúc chọn quà trông thầy ngây ngô và lóng ngóng như trẻ nhỏ. Tôi phì cười làm mặt thầy đỏ lựng lên. Cuối cùng thầy mua máy massage chân cho mẹ bằng tháng lương đầu tiên. Tôi chọn thêm một đôi găng tay làm bép xinh xắn đưa cho thầy, thầy cười, nụ cười xua âm u trong lòng tôi như từ ngày đầu định mệnh. Tôi chợt nghĩ có lẽ nào mình đang tự thả trôi theo dòng sông cảm xúc, cứ bồng bềnh mơ tưởng mà chẳng để ý đến thực tại. Chợt thấy lòng chùng xuống sợ hãi.

Để cảm ơn, thầy đưa tôi đi thăm mộ mẹ tôi. Tôi thầm cảm ơn vì hằng ngày đi dạy thầy vẫn đi xe buýt để mẹ thầy có thể lái xe đi chơi bất cứ khi nào chán. À không, phải cảm ơn mẹ thầy mới phải, nếu thầy không quá yêu mẹ, thì tôi đã chẳng có cơ hội thầy năn nỉ lên như bây giờ.

Tôi vẫn luôn giấu kín tất cả những câu chuyện với tất cả mọi người. Tôi không có bạn thân mặc dù có rất nhiều bạn bè. Chẳng hiểu sao với thầy, tôi chẳng giấu đi điều gì. Tôi không nhận ra mình nữa. Trước kia chỉ có em Bi là người tôi kể cho nghe tất cả nhưng em không hiểu được còn thầy thì khác. Tôi đặt bó Salem trước mộ mẹ, cạnh một bó Salem khác. Ba đã về trước tôi. Tôi thủ thỉ với mẹ những chuyện con gái. Cuối cùng tôi mong mẹ sẽ phù hộ cho ba và dì hạnh phúc, tôi không muốn em Bi phải khổ. Ngày 20 tháng 10 năm nào mẹ cũng xinh đẹp như thuở ấy, còn tôi, đứng trước mẹ, tôi chỉ là đứa trẻ con khóc mãi. Thầy mắt tôi đỏ, thầy không hỏi

nhiều, đưa tôi đi ăn kem. Hình như thầy đã làm quá nhiều hơn một lời cảm ơn. Tôi biết là thầy chẳng có ý gì đâu vì những người tốt thường cho đi nhiều hơn là nhận nhưng trong lòng vẫn chộn rộn khó tả. Và có những khoảng chột lặng đi, tôi nhận ra mình đã tự thả trôi quá xa rồi thì phải. Bây giờ nếu thiếu nắng không biết tôi có còn vui vẻ được hay không?!

- Này Mẫn, cố gắng vào đội tuyển Toán nhé, em có khả năng.

- Dạ vâng em sẽ cố!

- Ừ ngoan!

- Vì thầy sẽ dạy mà!

- Con bé này... Vì mẹ sẽ vui chứ!

Phải, “con bé này”, thầy cho ăn kem để dụ dỗ học trò vào đội tuyển thôi mà. Tôi muốn cười nhưng nụ cười nửa ngọt nửa nhạt.

Ba mua hoa hồng vàng. Em Bi tíu tíu mừng rỡ như cún con. Tôi cắm hoa vào bình thủy tinh mới mua, mong nó sẽ không có cơ hội làm nứt sàn nhà thêm. Có hoa, có tiếng cười của em Bi nhưng ba và dì vẫn chỉ im lặng. Có lẽ giữa hai người có những câu chuyện quá lớn không thể nói ra. Người lớn thường cố chấp nhất là khi trái tim họ đã quá mệt mỏi.

Tôi hôm ấy tôi ngơ ngác với ba, chẳng nói gì, chỉ cầm tay ba rất chặt.

- Có ổn không ba?

- Cũng không biết nữa, ba xin lỗi!

- Đạo này ba già quá.

- Con mua Salem chưa?

- Rồi ba ạ, đừng làm em Bi khóc ba nhé!

Ba im lặng, tôi thấy nhói trong lòng. Vào phòng thì em Bi đã ngủ, chắc hôm nay vui quá không cần nghe chuyện Thổ và Gấu. Đúng lúc ấy nhận được tin nhắn của thầy Minh:

“Cảm ơn nhóc, mẹ thầy rất vui. Hôm nay có sao xanh đấy, ra ngoài xem đi”.

Tôi tìm cách trèo lên mái nhà. Ngày còn bé tôi trèo giỏi như một con mèo nhưng càng lớn tôi càng nhát, biết sợ ngã nên không dám trèo nữa, chỉ đứng một chỗ nhìn lên. Chật vật mãi cũng leo lên được. Bầu trời dày đặc sao. Tôi thích những bầu trời đầy sao, thấy tim mình đập khe khẽ. Lúc trèo lên vội quá không kịp mặc thêm áo, nhưng tóc phủ xuống vai và hai tay khiên tôi thấy ấm. Có ba ngôi sao thẳng hàng như một đường kẻ, lại có một chòm sao cô đơn, nhìn thẳng thì không thấy, nhưng nhìn sang những ngôi sao khác lại thấy nó rất rõ. Tôi không thấy sao xanh mà thầy nói.

“Thầy ơi, em không thấy sao xanh nhưng thấy nhiều thứ lắm!”.

“Ừ! Có lẽ không có duyên rồi. Hay là mây che mất cũng nên. Nhưng mà nhìn bầu trời đi nhóc, chẳng ngôi sao nào đứng một mình cả”.

Không có ngôi sao nào đứng một mình! Đúng thế. Còn tôi đang nằm trên mái nhà, nhưng không phải một mình, không phải chỉ Mẫn mà là Minh Mẫn. Tôi để mặc trái tim nhảy những điệu mà nó muốn, sẽ chẳng ai biết đâu. Dù là “có lẽ không có duyên” nhưng tôi không muốn bóp chết con tim của mình, nhất là dưới bầu trời đầy sao thế này.

Nghe thầy tiếng võ dưới nhà, tôi vội vã trèo xuống. Trèo lên thì dễ nhưng xuống thì không hề đơn giản. Song sắt cửa sổ cửa vào chân đau điếng. Máu chảy từ chân tôi xuống sàn. Em Bi vẫn ngủ. Tôi nép vào cánh cửa. Nền nhà như vỡ tan ra cùng những mảnh thủy tinh từ chiếc bình hoa. Tôi không hiểu. Tôi cũng không biết làm gì.

“Thầy ơi, vỡ...”.

Cuộc gọi đến, tôi khóc, thầy chỉ im lặng. Tôi đang làm gì thế này? Tôi chưa một lần làm phiền người khác. Tôi đang sai đường phải không?!. Tôi phải chế ngự bản thân cơ mà?

Thầy ơi, bài Toán của em đã đi vào ngõ cụt rồi. Lần này, thầy có giải được không?

3. Lạc mất mùa đông

Hôm sau cô tình đến lớp sớm nhất, tôi lúi ghé ra cửa lớp hít hà mùi buổi sáng.

- Mẫn, làm hết bài tập chưa?

Tôi quay đi ngay, không muốn bị thầy nhìn thầy đôi mắt sưng húp như cái chén của mình. Sao thầy đến sớm vậy nhỉ, lại còn lên lớp làm gì? Thầy quảng cho tôi gói gì ấm sức.

- Chào chưa? Sao cứ ngơ ì đần ra đấy? Làm bài tập chưa?

- A xôi!... Thầy cho đọc vào phải không thầy?

- Mẹ thầy làm đấy, làm hết bài tập chưa, chưa thì trả tôi mười ngàn tiền xôi.

- Lúc nào cũng bài tập bài tập, em làm rồi, Minh ạ!

- Láo quá, ai cho em gọi tôi thế hả? Cô ăn hết đi lấy sức đến tôi mà lấy chậu hứng nước mưa!

Thầy cô c nhẹ vào đầu tôi rồi đi xuống. Tôi còn mua thế nào được nữa khi nắng đã vàng ươm trên mái ngói thế này?

Minh, sao cứ mở ra những cánh cửa đóng chặt chỉ bằng nụ cười và những lời nói nhưng đôi với em đủ nặng để giữ cho em những điều quý giá. Bao nhiêu ngày rồi không rõ, chỉ biết kỉ niệm đã chắt chắt đầy trong tim em.

Tôi cứ nhớ, cứ cười một mình, chắc trông giống bệnh nhân tâm thần nên có vài người đã để ý. Tôi hôm qua có một cuộc đối thoại ngắn gọn:

“Thầy có tin mai là ngày tận thế không thầy?”.

“Ngớ ngẩn mới tin, thế em tin à?”.

“Nếu mai thầy biến mất thì là tận thế thật đấy thầy ạ”.

“Hê, chúc mừng em, mai là ngày tận thế thật rồi, tôi nghĩ”.

Ngày 21 tháng 12, “tận thế”, tôi vẫn đi học trên chiếc xe buýt thường ngày, không có Minh mọi thứ trở nên trống rỗng, thiếu hụt. Thầy ốm chẳng?

* * *

Đạo này ba và dì bắt đầu to tiếng nhiều hơn. Mỗi lần ba về là tôi phải cho em Bi đeo tai nghe và mở nhạc thiếu nhi. Tôi chán nản và mệt mỏi. Gia đình nhỏ! Tại sao những sóng gió lớn lại cứ ập tới gia đình nhỏ của tôi trong khi em Bi đáng được hưởng hạnh phúc hơn bao giờ hết?! Nhiều khi trong giờ học, hình ảnh mẹ lại thoáng thoáng đâu đó trên những trang vở. Tiếng cười nào cũng nhắc tôi

nhớ xem em Bi lúc này đang làm gì?! Tôi yêu tất cả những gì thuộc về kí ức hay hiện tại, dù nó có ấm hay lạnh. Tôi không muốn níu kéo ba và dì làm gì cả, nhưng còn em Bi, em còn quá nhỏ để hiểu nếu xảy ra sự chia ly đột ngột, yêu thương có thể chỉ là buông một bàn tay để nắm lấy bàn tay khác vừa vạm hơn.

Gia đình chiêm gập n trọn những suy nghĩ của tôi những ngày gió lạnh về khe khẽ, cho đến khi cái Thu kéo tay tôi ra một góc:

- Mà với thầy Minh có chuyện gì vậy? Chúng nó dồn ấm lên rồi. Nghe bảo thầy còn bị hiệu trưởng gọi lên nói chuyện nữa kìa.

Lại rã c rồi. Tôi luôn buồn rầu vì những chuyện không hay mà tôi mang đến cho người khác. Lần này cũng vậy. Tôi chỉ biết chiêm u chuộng cảm xúc của mình. Tôi vẫn tưởng Minh chỉ là một người con trai hơn tôi năm tuổi. Tôi chẳng hề nghĩ Minh là thầy giáo. Thầy cần sự tôn trọng của đồng nghiệp và học trò. Trong mắt người khác thì thầy phải nghiêm khắc với bản thân và việc thân thiết với học trò hơn mức bình thường đủ để tạo những ấn tượng không tốt. Mặc dù có lẽ đó chỉ đơn thuần là tình thương của một giáo viên tâm huyết với nghề tới học trò của mình. Và chắc hẳn là như vậy vì với ai thầy cũng ấm áp đầy quan tâm. Nhưng tôi biết tôi có lỗi khi để những tình cảm đáng ra phải lặng lẽ lại bộc phát ra ngoài. Tôi dựa dẫm vào thầy quá nhiều để xua bớt cô đơn và sợ hãi. Một chút hi vọng nhen nhóm đã khiến tôi ngu ngốc và tạo ra tình cảnh ngày hôm nay.

Thầy được chuyển sang dạy lớp khác cũng không đi xe buýt vào buổi sáng nữa. Mỗi ngày tôi đều đứng ở góc ban công nhìn sang dãy nhà C cho đến khi thầy bước hẳn vào trong lớp. Những tin nhắn của thầy cũng không thấy nữa. Tôi biết mình nên làm gì và không nên làm gì. Những buổi tối ngắm sao một mình càng ngày càng lạnh. Tôi nắm chặt lấy điện thoại trong tay. Viết rồi lại xóa, bao

nhiều lần như vậy, cuối cùng tôi gõ gõ “mẹ ơi!”, lưu vào hộp. Chẳng biết được bao nhiêu tin nhắn như vậy.

Không có ngôi sao nào đứng một mình phải không thầy ơi?

* * *

Hôm nay thầy không đi xe, tôi cứ đi theo những bước chân ấy một cách vô thức. Đã lâu lắm rồi tôi không khóc và biết có một người đang nghe.

Hôm qua nên nhà lại vỡ thêm một lần nữa. Tôi ghét những thứ dễ vỡ. Em Bi ngơ ngác hỏi tôi:

- Sao bố mẹ lại đánh nên nhà hả chị Mẫn? Em có ngã đâu!

Tôi chế t lạng. Không còn chuyện Thỏ và Gấu nào để kể cho em, tôi kể chuyện con sói cô độc. Em bảo không thích và quay mặt vào trong. Tôi ôm lấy em như ôm cả thế giới vào lòng.

- Sao chị Mẫn lại khóc?

- Không phải đâu! Chị quên chưa rửa mặt. Bi nhắm mắt vào ngủ đi không là thối tai bây giờ!

Mùa đông đã về thật sự. Tôi trốn đi đâu cũng không khỏi lạnh. Tôi nhớ một lần Minh gõ vào trán tôi, tay thầy lạnh. Thầy bảo chẳng hiểu sao bàn tay thầy về mùa đông lúc nào cũng lạnh. Có lẽ trái ngược với tâm hồn, bàn tay thầy lạnh tựa mùa đông. Tôi chờ đợi mùa đông nhưng sao bây giờ chỉ cách vài bước chân, “mùa đông” lại xa và lạnh lùng đến thế? Bước đến trạm xe buýt, tôi sực tỉnh, quay đi để chạy nhanh hết mức nhưng chân cứ như đóng băng lại.

- Mẫn, em không lên à, xe chạy bây giờ! - Minh gọi.

Tôi bước lên xe như cái máy. Giọng nói này đã lâu rồi tôi chỉ gặp trong giấc mơ. Tôi nhớ đến cơn bão. Tôi không phải người luôn thể hiện cảm xúc ra ngoài, nhưng trong lòng tôi mọi thứ cứ hỗn độn và rối rắm. Tôi có thể mạnh mẽ trong mọi trường hợp với bất kỳ ai vậy mà sao trước mặt Minh, tôi như con thú lạc mẹ. Cảm giác này cũng giống hết như trước mặt em Bi. Tôi chỉ có hai người là lý do cho tôi mỉm cười mỗi ngày.

Im lặng. Nói gì đây khi tôi không muốn để nỗi nhớ và niềm vui bị trôi ra ngoài một lần nữa.

- Em vẫn khỏe chứ Mẫn!

- Dạ.

...

- Xin lỗi em!

- Nhất thiết phải là như thế à?

- Ừ, có lẽ như vậy tốt hơn cho em.

Đúng vậy. Một lời khẳng định quá tường minh đã trả lời tôi rồi đấy. Đừng hi vọng, đừng yêu đuối cũng đừng cố gắng nắm lấy những thứ không thuộc về mình nữa. Mùa đông ảm đạm rồi sẽ qua, sẽ tới mùa khác mà tôi cần chấp nhận. Đừng đợi mùa đông có được không?!

Tôi vừa đi vừa nhặt lại những mảnh vụn của chính mình. Tôi đang về nhà với tình yêu của tôi đây, bỏ lại sau lưng những ngày nắng tương gần nhưng cứ đi xa mãi. Nước mắt mặn cứ rơi đi cũng được nhưng đừng làm tan biến nụ cười của tôi. Em Bi thích tôi cười.

Tôi không muốn nhìn vào trong nhà khi lại nghe thấy tiếng cãi cọ càng lúc càng gay gắt. Tôi chẳng buồn nghe xem nội dung của những câu nói đó là gì. Tôi đứng giương mắt nhìn, có lẽ nên cầu xin. Ba và dì cũng không biết sự có mặt của tôi. Chắc tôi phải chuẩn bị sẵn mọi thứ, giới hạn cũng đến thôi là hết. Tôi đi tìm em Bi. Bi tội nghiệp của tôi có lẽ đang sợ hãi núp sau cánh cửa.

Không thấy em trên phòng. Bức tranh màu sáp vẽ cả gia đình đang dở, em vẽ thêm cho tôi đôi tai thỏ màu hồng. Hay em chạy sang nhà bạn chơi? Tôi giận dì ghê gớm. Em còn nhỏ, nếu đi đâu phải có người lớn đi kèm. Người lớn thật buồn cười, họ chỉ biết đến mâu thuẫn của mình mà chẳng biết rằng có những sinh linh bé nhỏ rất cần tình yêu thương. Tôi định bụng xuống nhà pha nước cho Bi tắm rồi sẽ đi gọi em về.

- Bố à!

- Dì ơi!

Chẳng ai nghe. Tôi thấy sợ. Hai người hiên lành mà chột hung dữ như có thù oán với nhau từ rất lâu. Tình yêu rồi sẽ đến lúc như thế này sao? Tôi chỉ mong không xảy ra xô xát, lặng lẽ bước vào nhà tắm. Trời lạnh quá, phải gọi em về nhanh thôi. Có tiếng nước vẫn chảy trong nhà. Chắc đang pha nước thì dì lại bận cãi nhau. Hơi nước bốc lên mờ mờ, điện vẫn sáng, tôi thấy lạnh toát sống lưng.

Bi! Em làm gì một mình trong này? Chân tay tôi run không còn đứng được nữa. Tôi lao đến bồn tắm nước tràn đến miệng. Em nắm úp trên mặt nước vàng ánh điện. Tôi lay mãi em không trả lời, khuôn mặt hồng hào giờ trắng toát như tượng thạch cao trôi mãi vào miền xa xôi nào đó. Tay em nắm chặt con thỏ sứ vẫn để trên thành bồn tắm, dòng điện chạy từ tay lên đến tận đỉnh đầu. Tôi chỉ kịp gào lên một tiếng trước khi không còn biết gì nữa cả.

Bi ơi, xin em, em đừng đi đâu, chị sẽ ôm em.... Ôm em cho hết mùa đông giá lạnh này...

4. Giải thoát

Tỉnh dậy, tôi thấy trời đang mưa. Mưa không thành tiếng nhưng buốt và xót. Quờ tay sang chỗ Bi nằm, tấm ga trắng toát, lạnh ngắt. Giật ống truyên ra khỏi cánh tay, tôi bỏ nhào xuống phòng khách, mùi trầm hương đặc quện với mùi hoa huệ cứ luẩn quẩn trong nhà.

- Em Bi đâu ba?

Ba ngò ì đông cứng như gỗ c cây măng non, hai hốc mắt tôi sẫm vô hồn. Tôi trân trờ ì nhìn lên tấm di ảnh của Bi. Em vẫn cười hồn nhiên như cả triệu năm vẫn thế. Những đau đớn và khủng khiếp lại hiện lên trong đầu. Tôi ngã bệt xuống sàn.

Lẽ nào những người tôi yêu nhất cứ lần lượt ra đi, bỏ lại tôi một mình trên thế gian toàn là đất cát. Mẹ mất rồi, em Bi chết rồi, tôi còn sống làm gì nữa? Người ngoài trách tại sao lại để trẻ nhỏ một mình trong bồn tắm, biết là chúng dễ bị cảm và ngạt nước, tại sao lại vô tâm đến vậy? Kết thúc những lời trách cứ là những cái lắc đầu. Phải, làm sao trả lời nổi từng câu hỏi đau đến tận xương tủy như thế. Em Bi của tôi vì cứu lấy con chó sứ ngã xuống bồn nước mà bị bóp nghẹt trong vô vọng cho tới chết. Sự thật càng nghiệt ngã tôi càng nhận ra tất cả là do tôi, tất cả là lỗi tại tôi.

Tôi mê man đã mấy ngày liền, chẳng biết người ta đã đưa em Bi của tôi đi đâu, trời lạnh như thế ai sẽ ôm em ngủ, ai sẽ kể chuyện cho em nghe, hay em phải lang thang ở nơi gió có thể thổi bạt mọi thứ đi?!

Dì năm liệt từ hôm tang lễ em chẳng ăn uống gì được. Tôi cố gắng bật bếp lên để biết trong căn nhà này vẫn còn có người đang sống, nhưng rồi tất cả lại lạnh lẽo như đi giữa sa mạc vào ban đêm. Ba người chúng tôi thay nhau lang thang, dẫm lên bước chân của nhau trên bậc thang, hành lang, từng viên gạch vỡ. Chúng tôi ở chung nhà nhưng không sống cùng nhau. Không ai dám nhìn vào nơi nỗi đau đi đến cùng cực. Căn phòng ấy đã giết chết không phải chỉ một người.

Trong những cơn mơ mờ mịt xám nhạt, tôi thấy em Bi trôi theo một dòng sông trắng bạc, mọi thứ xung quanh em lấp lánh, lấp lánh, đôi mắt em lộ rõ sự hoảng sợ.

- Chị Mẫn ơi! Em lạnh lắm, chị Mẫn ơi...

Lần thứ bao nhiêu tôi tỉnh dậy giữa đêm, tóc và gò ỉ đã ướt hết cả. Tôi thấy hình dáng thân quen nào đó nói buốt ở phía xa.

Bi! Em đứng ở cửa từ bao giờ nhìn tôi bằng đôi mắt chùng xuống mỗi khi em mắc lỗi. Không có chút ánh sáng nào nhưng tôi vẫn nhìn thấy vì đôi mắt ấy đã ở trong tiềm thức của tôi từ lâu, từ lâu lắm. Lẽ ra tôi phải chạy đến ôm em nhưng chân tôi như đã chết theo trái tim tôi. Tôi cứ ngơ ỉ khóc gọi tên em. Em im lặng chỉ tựa cửa đứng nhìn tôi như thế. Hò ỉ lâu, em quay đi nhẹ nhàng như gió. Cơn gió mở được cánh cửa, thốc vào lòng đã ngắ t.

- Bi! Em đừng bỏ chị, đừng để chị lại một mình ở đây. Bi à! Đợi chị...

Tôi lao theo em đến trước cửa phòng dì thì không thấy nữa. Cánh cửa khép hờ. Không biết có còn sự sống đằng sau cánh cửa này không. Tôi lặng thinh đứng nhìn vào trong. Ba tôi đang quỳ gò ỉ trước mặt dì. Không có một chút ánh sáng nào nhưng tôi vẫn thấy

hai hàng nước mắt của ba đang chảy, đỏ sẫm như máu. Dì ngờ ì bệt xuống sàn, chút sức lực còn sót lại chỉ đủ để nấc lên thành tiếng.

- Bi ơi! Em nhìn đi. Em thấy không, bố mẹ thương nhau rồi em à! Sẽ không để em phải thức giấc giữa đêm, sẽ không ai bỏ mặc em một mình, sẽ không ai để em phải khổ. Em trở về với chị, trở về với chị được không em?

Tiếng em cười khúc khích. Tôi quay lại thấy em đứng đằng sau từ lúc nào, vẫy vẫy bàn tay nhỏ xinh như chiếc lá. Em lướt đi trên nền gạch. Tôi đi theo em trong vô thức, mở toang cửa sổ, trăng khuyếch nửa vành sắc như gươm, gió u u thổi phía. Bi đang đi giữa không trung. Em nhón chân trên hàng dây điện, trên mái nhà, cười khúc khích. Tôi sợ hãi. Xuống đi kéo ngã em ơi, về đây với chị, chị sẽ ôm em, ôm em đến khi nào hết lạnh.

Tôi đứng như con rối, chỉ biết gọi em và bám chặt vào cửa sổ. Tôi chạy xuống đường, bóng em lặn vào nửa vầng trăng, tôi cứ đi mãi, đi mãi, thấy mình đứng trước mặt hồ phẳng lặng trong trẻo như mắt em. Gió thổi từ hồ lên nhưng tuyệt không có một gợn sóng. Em Bi đang ngờ ì giữa một đài sen, khuôn mặt thánh thiện như pho tượng Phật. Tôi muốn ra chỗ em, tôi sẽ đưa em về.

- Mẫn, em làm gì ở đây?

- Em đi đón em Bi mà thầy!

Minh kéo tôi xuống khỏi mép hồ. Tôi giật mạnh, tôi phải ra đón em Bi về, em ở một mình chắc buồn lắm.

- Thầy để em đi đón em Bi, thầy về đi, thầy ở đây làm gì, thả em ra!

- Mẫn em tỉnh lại đi, đừng như thế nữa Mẫn ơi!

Tôi phải làm sao, phải làm thế nào khi nỗi đau này vượt quá sức chịu đựng. Đừng đến gần tôi nữa, hãy để tôi một mình. Tôi cứ làm bầm như tự nói với mình:

- Mẹ mất rồi, em Bi cũng chết rồi, em còn sống làm gì nữa?

Mùa đông này là mùa đông lạnh nhất từ trước tới giờ. Minh ôm tôi vào lòng. Tôi khóc ngập cả nơi ấm áp ấy. Tay Minh vẫn lạnh. Rõ ràng, tôi chỉ có quyền mượn một chút ấm áp để trút bớt khổ đau, chỉ một lát thôi. Đừng đợi mùa đông nữa.

Em Bi bỏ tôi đi trước những ngày giáp Tết. Tôi ít ở nhà. Ngày nào tôi cũng mua Salem ra mộ mẹ và Bi. Một ngày, tôi mang quần áo cũ của mình ra đi. Chùa Bồ Đề có nhiều những số phận bé nhỏ hẩm hiu, những nụ cười lúc nào cũng tươi rói và không chút sâu u muộn. Tôi đọc truyện cho các em nghe, nấu cơm cùng các em, ngồi nhìn các em chơi đùa và quét lá. Tôi nhớ em Bi, nhớ đến đau thắt lòng, nước mắt cứ tự động chảy, mùi khói bếp thơm mà cay. Tôi hỏi sư thầy về việc xuất gia của mình. Thử thách hai năm, nếu đủ thanh tịnh một người trẻ có thể xuất gia thật sự. Tôi biết có nhiều cách thanh lọc tâm hồn khác nhau. Không biết tôi sẽ đi đâu để tâm hồn mình thanh thản?!

5. Tìm lại

Tôi gặp Mẫn vào ngày đầu tiên của đời giáo viên, trên chuyến xe buýt đông người. Em cô độc ngay khi đứng giữa đám đông. Tôi không thể ngờ một cô gái mảnh mai nhỏ nhắn, khuôn mặt vẫn nguyên nét ngây thơ lại dám làm một việc liều lĩnh đến thế, tự mình chôn lại bọn móc túi. Ngỡ ngàng đôi phút, tôi biết mình phải làm gì đó. Lúc ấy tôi chỉ ấn tượng duy nhất là nụ cười cảm ơn của em, mỏng manh và ấm áp như hành hoa Salem và đôi mắt sâu thăm thẳm

tựa như một hồ nước đầy sóng ngầm. Số phận là thứ tôi chẳng hề tin, vậy mà sự trùng hợp 1% đã xảy đến với chính tôi, tôi dạy lớp em ngày đầu tiên ấy. Như được sắp đặt.

Không cần lý do nào cả, tôi và em cứ ngày một tiến lại gần nhau hơn. Tôi biết mình nên kiên chế nên tôi chỉ dám trộm ngắm nụ cười và đôi mắt đượm buồn ấy khi em ngang qua. Tôi không thích em gọi mình là “thầy”, trái tim cứ đập loạn xạ khi em gọi “Minh ơi!” nhưng tôi phải ngăn mình lại, ngăn tất cả lại. Dù biết trước rằng sẽ thất bại trước sự mạnh mẽ của trái tim, lý trí của tôi phải khổ sở lắm để giữ bàn tay mình luôn lạnh với em.

Nỗi buồn của em dường như cứ ngày một chắt chắt thêm. Em vẫn cười như một nhành hoa Salem, nhưng sao càng lúc càng thêm mỏng manh. Tôi rời xa em vào những ngày mùa đông lạnh nhất. Có lẽ như vậy tốt hơn cho em. Tôi sợ mình sẽ làm em khóc nhiều hơn. Em vẫn chỉ là một cô bé, sẽ có bàn tay ấm áp nào đó ở bên cạnh khi em đã trưởng thành. Tôi đau đớn nhưng tôi biết mình không nên ích kỉ. Tôi nhớ nhưng nhưng tôi biết cái gì cũng có giới hạn của nó.

Cho đến khi tai họa ập đến, tôi nhói lòng nghĩ đến em phải một mình vật lộn. Tôi là kẻ hèn nhát, chỉ dám đứng dưới lòng đường nhìn vào ngôi nhà lạnh ngắt của em, cầu mong em bình yên. Tôi thấy sợ khi em lang thang như cái bóng ngoài đường lúc nửa đêm. Lúc em đứng ở mép hồ, cảm giác như chỉ một cơn gió nhẹ có thể thổi bay em đi. Không kịp suy nghĩ gì nữa, đạp đổ mọi rào cản mình đã cố gắng dựng lên, tôi ôm lấy em như ôm cả thế giới vào lòng. Nước mắt em ướt đầm ngực áo tôi. Tôi ước gì trái tim tôi có thể chở hộ em những khổ đau mà em đang phải chịu.

- Mẫn...

Hoa đào hồ`ng rục ngoài phố`, tôi đi tìm em. Em đứng giữa bà`y trẻ nhỏ, trông như một thiên thầ`n, đôi mắ`t vẫn buồ`n rầ`u trĩu nặng. Chẳng biế`t nói gì, tôi lặng thinh nhìn khói bắ`p bay lên cao, cao mãi.

- Mẫ`n! Về` đi em.

- Hai năm có lâu quá không hả thầ`y?

- Em đi thì cuộc sô`ng của nhiề`u người sẽ chẳng còn ý nghĩa!

Em nhìn lên tán cây hồ`ng phác trăm năm, nở một nụ cười thanh thản, nụ cười ngây thơ không vướng chút sầ`u muộn.

Có lẽ mùa xuân đã về` thật rồ`i.

* * *

Hai mùa đã đi qua, rồ`i đế`n một mùa khác lạc ra khỏi cung đàn thời gian, mùa này không có trong bô`n mùa, chỉ có trong đời học trò. Mùa thi. Sau ngày thi đại học cuô`i cùng, trời nóng bức, tôi đưa em đi ăn kem. Em bảo tôi chở em sang đường khác. Em đứng hồ`i lâu trước mộ` mẹ và bé Bi. Em kể chuyện như thể trẻ nhỏ. Tôi thấ`y em cười, lúc sau lại thầ`y em lau nước mắ`t. Trái tim khẽ nhói đau.

Mặt hồ` phẳng lặng. Sóng ngầ`m bên dưới có lẽ đã dịu đi. Tôi biế`t trong lòng mình có những xúc cảm đã chắ`c chắ`n qua những thử thách và sóng gió. Bàn tay tôi sang mùa hè cũng không còn lạnh, tôi không còn sợ làm em lạnh nữa. Nhưng không biế`t đế`n lúc này, em có còn đợi mùa đông hay không. Can đảm cũng không giúp tôi bớt ngồ`c nghê`ch và vụng về`. Cầ`m lắ`y bàn tay nhỏ nhắ`n của em, mãi tôi mới có thể thố`t lên lời, điề`u tôi muố`n nói từ ngày đầ`u định mệnh.

- Mẫ`n, tôi yêu em!

Em lặng thinh không nói gì cả. Rồi một cơn gió chợt khẽ qua, như đưa em từ miền xa xôi nào đó trở lại:

- Minh à, em vẫn đợi mùa đông!

*Bầu trời của tôi, không còn mây chỉ còn mưa. Mây rơi vỡ tan thành
rồi thì phải. Bầu trời lộn ngược!*

*Một nghìn năm có lẽ, tôi cũng không thể tưởng tượng ra, tôi có thể
tìm lại mây cho bầu trời của mình khi mưa vẫn cứ rơi thành sông
từng ngày một.*

*Và em vô tình đã đảo ngược bầu trời ấy lại từ những ngày đầu
tiên chỉ bằng cọ và màu.*

Bầu trời lộn ngược

1. Đấng

Tôi có một thói quen không mấy hay ho là quan sát người khác một cách thâm lặng. Cũng chẳng có gì là bất hợp pháp nhưng nếu

người ta phát hiện ra, chắc hẳn sẽ có một vài chuyện cũng không mà'y hay ho xảy ra.

Tôi thích nhìn người ta, thích nhìn cuộc sống. Tôi thích nhìn dòng đời đi qua bởi tôi không muốn quay lại nhìn bản ngã của mình. Mỗi lần soi gương, tôi thấy một khuôn mặt quen quen, dần dần sau cặp kính gọng đen, có hai con mắt đờ dại như mắt tượng gỗ.

Mỗi ngày một ly đen, không cần đá, tôi muốn uống thật chắt những gì đáng nhât. Tôi tự pha đáng cho mình. Thực tình nó chẳng ra gì lắm nhưng là đáng do tay mình tạo ra thì phải uống hết. Mỗi ngày một ly đen...

Tôi trẻ, tôi có tiền, mà không phải, đúng ra là bố mẹ tôi có tiền, tôi có một ghế trong một trường đại học tốt, tôi có một cái ghế nữa đang chờ tôi học xong ở công ty bố tôi. Thật tốt? Còn gì để mà than vãn hay ngò'ỉ ra uống đen đáng hàng ngày?

Tôi không than, tôi chỉ uống. Thỉnh thoảng tôi bỏ học ngò'ỉ trên ban công, sau lùm cây to tưởng như đi đánh du kích, nhìn đời. Tôi không muốn trở thành loại người tự bôi đen sì sì cho cuộc đời vốn tươi sáng như đèn cao áp nếu người khác nhìn vào, nhưng tôi đánh mất cái gì đó rồi thì phải. Ô tô thì tôi có đầy, nhưng chẳng biết đi đâu. Ngày nào ngày nãy cứ chảy dài thườn thượt. Tôi không tìm được sự thông nhât giữa ý nghĩ và cảm xúc. Trong mơ lý thuyết bong bóng rồi rồi, tôi chỉ mừng tượng ra những dải bong bóng thuôn khiết loang đầy màu, nó'ỉ đuôi nhau leo lên trời như một chiếc u cầ' u lộn ngược, một bầu trời lộn ngược. Tôi đang trôi ở đâu đó trong dải màu như vậy.

Tôi mê Fantasy Art. Đó là thứ duy nhât khiến tôi thấy thanh thản giữa những gì đang diễn ra. Tôi không thấy viễn vông cho Dave McKean, tôi muốn bay như Les Edwards Valley. Tất nhiên, bố mẹ

tôi không hề biết đó là ai. Họ không muốn tôi đi theo những thứ “ảo”, lập trình cho tôi là phải giàu có thành đạt theo cách họ đã làm, an toàn và đầy tham vọng.

Có lẽ những điều đó mãi chỉ là giấc mơ. Tôi đã mất đi một thứ hay là tất cả. Tôi cũng không biết nữa. Tôi thường tra cứu chuyên ngành Illustration của những trường đại học nước ngoài và nhìn. Tôi chỉ biết nhìn, thèm khát như một đứa trẻ khát sữa. Tôi hai mươi tuổi nhưng vẫn là một đứa trẻ, không hơn. Ướt cạn ly đèn, thấy trong đáy cốc vẫn còn đắng, tôi pha thêm cốc nữa, đổ xuống góc chậu cây. Vị đắng không biết có ngon không mà cái ban công đã sắp thành khu rừng thu nhỏ rồi.

Mọi thứ chỉ còn đắng và nhạt cho đến khi em xuất hiện. Tôi hay ngồi nhìn em bước vào cái ngõ nhỏ đến trọ cả chân, đối diện với nơi tôi thường một mình học ướt đẫm ly đèn đắng. Ngày chày dài thườn thượt, tôi thường ngồi nhìn sang bên kia đường, nhìn một cái dáng bé nhỏ lúc nào cũng vừa đi vừa chạy. Tôi không biết em là ai nhưng nhiều khi, ly đèn tôi ướt không biết đắng hay không.

Không biết từ lúc nào, tôi lại chăm chú pha cà phê đắng, tỉ mỉ ngồi hóng ở ban công trước nhà vào mỗi buổi chiều chỉ để nhìn sang bên kia đường, chỉ để thấy một cái dáng nhỏ bé, lúc nào trên lưng cũng là một cái ba lô và trên tay là một cái túi nhỏ. Trông em như người đi buôn lậu. Em lúc nào cũng vừa đi vừa chạy như thể có cái gì đuổi đằng sau, như thể có ai đó chờ phía trước. Và kì lạ hơn nữa, hôm nào trời mưa thì em đội nón! Thực tình tôi đã mất tập trung vào ly đèn của mình vì chính những thứ kì dị này. Tôi yêu cái nón nhưng nhiều cô gái thành thị bây giờ chẳng biết nón là cái gì, hoặc khá hơn sẽ biết nón là một thứ “chỉ những đứa ở quê mới đội”. Trông em ngộ ngộ như một hoa tiêu di động dưới lòng đường. Ngồi nhìn em đi trên lề đường đối diện rồi ngoặt vào cái ngõ nhỏ

đến trọ cả chân có lẽ là điê`u làm cho cuộc số`ng của tôi bớt tẻ nhạt đi một chút, bớt dài thườn thọt đi một chút.

Nê`u không có cái ngày buô`n cười hôm â`y có lẽ mãi mãi tôi vẫn tưởng em là một đứa trẻ câ`p hai với một cái nón trên đầ`u.

2. Mưa

Ngày hôm â`y không mưa, em lại tung tăng trở về` nhà, ba lô đeo lệch một bên vai, tay xách một túi đồ`, cái đầ`u gật gật và vẻ mặt xem chừng rấ`t vênh váo. Có vẻ như nê`u có ai cười bộ dạng của em thì em cũng sẵn sàng cười lại. Tôi bỗng phá lên cười một mình như kẻ điên.

Từ đầ`ng sau, một tên chạy thực mạng sượt qua em và không quên giật luôn cái ba lô lẫn cái túi. Cảnh này tôi thấ`y đã nhiê`u, nhưng cảnh tiế`p sau đó thì thực sự là ngoạn mục và quái đản hế`t sức tưởng tượng. Em dường như không giật mình, không hoảng hốt, không la hét, nhảy bổ vào cửa một ngôi nhà đang xây dở ven đường, vớ lấ`y hòn gạch khá to, ném thẳng về` phía tên giật đồ` với cái cách như của vận động viên ném lao, ném đĩa, ném tạ hay bất` cứ cái gì dùng để ném. Hắ`n lăn quay ra luôn! Tôi không thể tin vào mắ`t mình nữa, “cái dáng bé nhỏ” kia vừa làm một việc mà đê`n tí năm nữa tôi cũng không nghĩ sẽ có người con gái nào làm như vậy. Cái cách em phản ứng giố`ng như em đã được huấ`n luyện trong tổ chức mật vụ nào đó từ lâu lắ`m. Tôi vừa khó hiểu vừa buô`n cười, đứng xem như xem phim chương Hồ`ng Kông mà không có ý định muố`n chạy sang giúp. Nê`u tên kia chẳng lắ`y được gì của em, thì trong trường hợp này, chính tôi mới là thắ`ng sở khanh.

Tên cướp ngã xuô`ng, tôi đã nhìn thấ`y những thứ trong chiế`c túi văng ra, toàn cọ và màu, là CỌ và MÀU! Tôi như một đứa trẻ bị

cướp đi món đồ chơi mình thích từ rất lâu bỗng lại được trông thấy nó. Thì quả đúng là thế. Tôi không muốn so sánh mình với trẻ nhỏ nhưng trường hợp này có lẽ giống như vậy. Tôi nôn nóng tới mức chẳng buồn đi cầu thang, tôi nhảy từ ban công xuống bức tường dây leo hoa tím trước cửa nhà rồi lao thẳng sang đường bên kia.

Đúng thật tôi chưa thấy cảnh nào kì quái đến vậy, em thân nhiên đến chỗ cái ba lô và cái túi rơi trên nền đất, nhặt tất cả lại và không quên “thủ thi” với tên cướp một câu với vẻ mặt đồng cảm:

- Đồ ngu! Trông tôi như thế này thì lấy đâu ra tiền mà cướp?

Tên kia vẫn đang ôm gáy, chắc là rất đau, thấy tôi lại gằn hãnh lẳng lẳng bò dậy chuồn nhanh. Tôi nhặt nhanh cọ và màu cho em, như nhặt lại những báu vật. Chẳng cần biết em là ai, tôi cầm trên tay những cây cọ mà cảm xúc lẫn lộn. Em tỉnh bơ, giọng nói trong vắt và lạnh như nước đá.

- Anh làm cái gì vậy?

- Ờ... à... anh thấy em bị cướp, anh sang giúp em mà.

- Anh giúp em nhặt đồ?

Nhìn cái mặt vênh vênh là tôi biết em đang cười khẩy tôi như thể tôi là kẻ chẳng làm được cái tích sự gì trong vụ này, hay phũ phàng hơn là em chẳng hề cần đến tôi. Sao một “con bé cấp hai” nhỏ thó mà lại có thái độ và hành động khủng khiếp đến như vậy?

- Nếu anh không tới thì tên kia chắc chắn sẽ quay lại túm cổ em quăng ra giữa đường biết không?

- Dạ, vâng, thôi thì cảm ơn anh!

Lại còn thế nữa. Em cứ bụm miệng cười, thật khó chịu hết sức. Nhưng tôi còn đang mài nâng niu đống màu vẽ trên tay. Không hiểu em làm gì mà lại mang toàn đồ chuyên dụng cho sinh viên Mỹ thuật: Watercolor Leningrad, Màu Gouache, Viết chì Steadler, cọ. Tôi ngờ ngợ.

- Em học trường nào thế?

- Dạ Mỹ thuật!

Tôi không tin vào mắt mình nữa. Trông em y hệt một cô bé cấp hai, khuôn mặt không hẳn là xinh đẹp, nhưng thông minh lạ thường, đôi mắt trong veo, trong ấy tưởng như có một vòm trời đầy mây trôi lững lờ, xa vời.

* * *

Tôi thích mây.

Hồi cấp ba, tôi vẫn luôn có mơ ước thi vào một trường nghệ thuật để có thể sống với tình yêu của mình. Tôi là chính tôi khi cầm cọ, tôi thích tự mở ra cho mình những chân trời mới bằng cọ và màu. Trong cuộc sống đầy gai góc và ồn ào, tôi thích chìm vào thế giới được gọi là Fantasy Art. Ở đó tôi có thể trèo lên những đám mây mà ngủ cả ngày, ở đó tôi có thể nghe thấy tiếng chim vào mỗi buổi sáng khi chèo thuyền qua dải ngân hà thay vì tiếng còi nện vào tai như búa tạ khi đang cố lách vượt ngoài những con đường mờ mịt khói bụi công nghiệp. Tôi đỡ hơi thật đấy, hão huyền thật đấy, nhưng đó là thứ mà tôi yêu, đó là công việc mà tôi muốn gấn bó suốt cả đời mình, dù tôi sẽ có ít tiền hơn, ô tô nhỏ hơn, nhưng tôi hài lòng. Cổ tích cho người lớn, tôi thấy đó là điều cần thiết để cuộc sống này bớt ngọt nhạt hơn.

Nhưng vào một ngày không có mây, bố mẹ tôi đã phát hiện ra mộng cổ tích của tôi. Họ quăng cả thế giới của tôi vào sọt rác cùng với những bài giáo dục nếu đánh máy ra phải in được thành quyển.

Những dải màu lênh láng như máu, cọ gãy làm đôi, trông nham nhở và đau đớn. Tôi sẽ được “người lớn” quyết định thay phần đời còn lại. Và tôi chấp nhận. Tôi là kẻ được nâng niu từ trong trứng, những tưởng sẽ sung sướng suốt đời nhưng đến cái tuổi mười tám, cái tuổi được tự quyết định mình sống chết ra sao thì tôi mới nếm trải hệ lụy của sự “sung sướng” ấy. Tôi ủy mị và bạc nhược. Tình yêu với Fantasy Art trong tôi vẫn cuộn chảy, chưa khi nào ngừng, tim tôi vẫn đập dữ dội khi cầm trong tay màu và cọ, khi thấy những tác phẩm “bay” của những họa sĩ mà tôi hằng mê mẩn mộ. Nhưng có lẽ cũng phải, tôi là kẻ hèn nhát, tôi chỉ dám dừng lại ở mức yêu. Những buổi học đầu tiên ở trường Kinh tế, tôi thường trốn sang trường Mỹ thuật để đỡ phát điên lên vì những thứ mà tôi không hề thích ở cái nơi tù ngục kia, để được sống đúng là mình. Nhưng cái “lòng son” vẫn muốn giam tôi và sẽ giam tôi đến hết đời. Bố mẹ phát hiện và cấm tôi “hư hỏng” thêm một lần nào nữa, tôi còn được “vệ sĩ” đi theo, chẳng phải để đập như tử những thằng dám động đến tôi mà để lôi tôi trở về thực tại khi tôi lại trót mơ mộng mà sa chân vào một cửa hàng bán đồ mỹ thuật hay một triển lãm tranh nào đó, tôi được “giám sát” để học hành thành người. Tôi chỉ biết kêu lên yếu ớt, tôi không dám tung cánh mà phá tan từng cái khung vàng chụp lấy ước mơ của tôi. Và ước mơ của tôi, thật tội nghiệp, nó phải chết mòn cùng tôi trong chiếc lòng son. Giờ tôi đã hơn hai mươi tuổi, nghĩ lại thấy mình chẳng khác gì một thằng bé hai tuổi, đi một bước đều phải nhìn thái độ của bố mẹ, tự xúc cơm cho vào miệng nhưng chẳng thể tự quyết định mình sẽ ăn món gì. Tôi thất vọng về bản thân mình nhưng tôi chỉ có thể đổ tội cho cà phê đắng. Đắng ngắt. Cà phê đen, bâu trời thì xám xịt.

Bầu trời của tôi không còn mây nữa, chỉ còn mưa. Mây rơi vỡ tan thành ròi thì phải. Bầu trời lộn ngược!

Một nghìn năm có lẽ, tôi cũng không thể tưởng tượng ra, tôi có thể tìm lại mây cho bầu trời của mình khi mưa vẫn cứ rơi thành sông từng ngày một.

Và em, vô tình đã đảo ngược bầu trời ấy lại từ những ngày đầu tiên chỉ bằng cọ và màu. Tôi thấy mình ngớ ngẩn, thậm chí điên loạn khi năn nỉ em dạy vẽ. Chỉ có cách đó tôi mới thoát khỏi người giám sát của bố mẹ theo tôi bất kể khi nào tôi phóng xe ra đường. Chỉ làm như vậy tôi mới có thể trở lại với tình yêu của trái tim và đôi bàn tay mình. Nếu tôi không khổ sở như một con vẹt bị giam cầm, nếu như em không cần tiền thì sẽ chẳng bao giờ có một lớp học kì quặc đến như vậy. Chúng tôi cần trao đổi cho nhau những thứ mỗi người đang thiếu. Hình như những câu chuyện luôn bắt đầu bằng những thứ thực dụng và chẳng đâu vào đâu.

Cọ và màu của em cho phép tôi làm cho bầu trời trống rỗng của mình thì thoáng tạnh mưa. Nhưng có lẽ có điều gì hơn thế.

Tôi là Vũ. Tôi là mưa.

Và em là Vân. Em là mây...

3. Mây và hoa tím

Chắc hẳn tôi là kẻ hoang phí tiền của nhất thế gian hay nếu tôi bị gọi là kẻ thực dụng nhất thế gian cũng chẳng sai. Tôi đã mua ước mơ của mình mỗi ngày một chút bằng tiền. Em nhận ra điều đó khi thấy cái cách tôi cầm cọ và say mê vẽ vào trang giấy. Tôi chỉ cần một cây cọ, một nơi không ai biết đến, một nơi có mây, tôi sẽ lại tự mở ra bầu trời cho mình.

- Anh à! Có phải anh muốn em trở thành một cô giáo “mất dạy” không?

- ???

- Anh trả tiền cho em để tự nghĩ vẽ như vậy hả? Hơn nữa, với trình độ của anh hiện tại thì học để làm gì nữa. Anh không theo nghệ thuật, vậy là đủ rồi, anh có thể đến thư viện hay công viên để vẽ. Tiền không phải là món đồ chơi.

Tôi cứng người. Lớn tuổi hơn chưa bao giờ là đủ để khẳng định một cậu con trai đã trở thành một người đàn ông trưởng thành. Tôi buông cộ nhìn Vân. Đôi lông mày đậm có vẻ chưa bao giờ bị cắt tia khê nhú lại. Đôi mắt em vẫn vậy, bầu trời trong ấy hôm nay hơi âm đạm, môi em mím lại tựa một nét vẽ mỏng manh nhưng cương nghị. Em nghiêm túc quá. Trong lòng tôi dấy lên nỗi sợ hãi, nếu em mà đuổi tôi, không biết tôi sẽ bầu vùi vào đâu nữa để tiếp tục được cầm cọ. Tôi là một thằng hèn nhát và bị động như vậy đây. Tôi đã mất đi thứ làm mình trở nên mạnh mẽ rồi còn đâu.

May mắn cho tôi, nể tình tôi đã từng là “ân nhân”, em không kết liễu sớm lớp học kì quái nhưng em chỉ lấy một nửa số tiền đã thỏa thuận ban đầu và trao đổi cho tôi kiến thức chuyên ngành mà em được học. Tôi thật cảm ơn sự trưởng thành ẩn trong vỏ bọc bé nhỏ của em. Và tôi phát hiện ra một điều khác.

Em thực sự rất cần tiền!

* * *

Ngôi nhà của Vân nằm trong ngõ, cái ngõ nhỏ đến treo cả chân. Trước cửa nhà em cũng có một dàn dây leo hoa tím như nhà tôi, nhưng ngôi nhà của em thực lòng mà nói còn nhỏ hơn tầng hầm để xe nhà tôi. Có lẽ em phải đi làm để tự trang trải học phí cho mình.

Căn phòng của Vân lúc nào cũng sực mùi thuốc vẽ và mùi thơm của giầy, thêm nữa là một cái khóa vĩ đại treo lủng lẳng ở cánh cửa phòng. Thiệt nghĩ nếu trộm có mở được cửa nhà em thì cũng không buồn lấy một thứ gì, nhưng sao em phải làm thế này thì mãi sau tôi mới hiểu.

Vân ở với ba và chú. Mẹ em đi đâu không rõ, nhưng không bao giờ thấy xuất hiện, một bức ảnh cũng không. Lạ lùng, tôi cũng chưa từng gặp ba của Vân ở nhà. Thi thoảng vào buổi chiều muộn, tôi thấy một người đàn ông nặng nề bước trên vỉa hè, cái dáng không không chui tọt vào dàn dây leo hoa tím như chui vào một bụi cây. Chú của em thì lại khác, một người đàn ông thân thiện và có khuôn mặt thuần hậu rất đáng mến. Tôi thậm chí nghĩ những con người có dáng vẻ lương thiện chắc hẳn phức tạp như vậy bây giờ gần như đã tuyệt chủng cả rồi. Mỗi lần vắng đồ đi làm, chú ấy lại không quên tặng chúng tôi một nụ cười hiền lành và thật thà:

- Chào cô cậu họa sĩ nhé!

Cô con gái lớn chăm sóc cho hai người đàn ông, tự mình xoay sở để đỗ vào đại học, để tự lo cho đời sinh viên dài, liệu đó có phải là lý do khiến em mãi nhỏ bé, không thể lớn hơn khi gánh nặng đè lên đôi vai mảnh dẻ ấy. Điều đó cũng giải thích được tại sao em lại khác hoàn toàn với những người con gái tôi từng gặp.

Em lạnh lùng và mộc mạc. Mỗi khi đối mặt với em, cảm xúc của tôi cũng lại lẫn lộn như khi cầm cọ. Đôi khi tôi bị mất tập trung vào bức vẽ của mình. Nhìn em đã chìm vào những mảng màu loang phai, đôi tay như có ma lực dồn ép hay kéo thả những khối màu sắc đa chiều. Tranh của em rất khó hiểu, nửa thanh thản, nửa trầm mặc, nhưng giống với tôi, em vẽ ra một thế giới có thể cất cánh bay lên. Chúng tôi cùng có một cái nhìn về nghệ thuật. Sau rất nhiều vòng bi khổ cùng cực của thiện tại, nhân họa mà ngọn

nguôn vẫn do chính con người gây ra thì ước mơ được tham dự vào thế giới cổ tích, thần thoại, viễn tưởng - nơi mọi bi kịch đều có thể giải quyết nhanh chóng - đã trở thành một kích thích cần có trong thời đại văn minh. Fantasy Art làm được điều đó. Nhưng đó cũng chỉ là lý thuyết siêu thực.

Ít lần nhìn trộm vào mắt em, tôi thấy tình yêu và sự dịu dàng đặt trên những nét vẽ sắc và có chiều sâu.

Nhưng không phải vì vậy mà em hoàn toàn mất đi sự hồn nhiên vốn có. Em nhận vẽ tường cho các quán cà phê và trà sữa teen. Những bức tranh đầy màu sắc, trong sáng và luôn ở tầng cao của bầu trời, ngay cả hoa cỏ, em cũng cho chúng mọc trên mây. Phải rồi, em là mây, một áng mây trong suốt nhưng không thể nhìn thấu được, một áng mây cô độc và luôn biết nơi nào mình sẽ đến. Không giống như tôi, một cơn mưa dài vô định, chảy theo bất cứ địa hình nào mà nó chạm phải. Tôi cần nhiều thứ đã mất đi. Còn em, có vẻ như chẳng cần ai giúp đỡ khi em đã dạy cho đôi tay mình phải biết làm tất cả.

Tôi nhìn lại mình, lòng chùng xuống. Tôi là một thằng đàn ông, nhưng tôi không thể giữ lấy ước mơ duy nhất của chính mình. Tôi đổ ỉ xử tôi tệ với bản thân, tôi buông xuôi cho giấc mộng trôi tuột xuống vực mà chưa hề thấy đáy. Tôi không bằng một cô bé, không bằng một người không có tiền bạc và danh vọng, không bằng một người bị bỏ rơi. Em hơn tôi về tất cả. Tâm hồn ấy phải mạnh hơn tôi gấp ngàn lần để theo đuổi và giữ lấy đam mê của mình.

Những giây phút hiếm hoi ngó ỉ dưới giàn dây leo hoa tím. Tôi và em không nói về tranh, không nói về màu, không nói về Fantasy nữa. Toàn những câu chuyện không đầu không cuối.

- Em có đói không?

Cười! Tôi biết có gì không bắt thường bên trong tôi rồi. Làm sao mà tôi cứ thích hỏi những câu ngớ ngẩn đến như vậy chỉ để thấy em cười một nụ cười ngoan hiên không nghiêm khắc đến thế.

- Nhà em có còn com nguội không?

Em không cười nữa, đôi lông mày lại nhíu lại trên hai con mắt mở to như thấy thiên thạch rơi xuống trái đất. Em lảng lảng đứng dậy. Lần đầu tiên tôi biết... đủ đủ có thể muôi để ăn. Hơn thế nữa, chúng rất ngon!

- Hôi bé em đã từng ăn cả thân cây đu đủ muôi nữa đấy, cũng ngon vậy.

Em ngược lên nhìn những đám mây, không cần nheo mắt lại, nét mặt thanh thản kì lạ, chân đu đưa chậm rãi chắc không phải theo nhịp một bài hát nào. Hình như em đang đi dạo trên bầu trời.

Từ thích thú tột độ, tôi lại thấy buồn. Em ăn uống như vậy thì làm sao lớn? Em không thấy đó là thiết thời, cuộc sống luôn bất công và cần phải chấp nhận điều đó. Với em chỉ thế thôi là đủ. Tôi thì lại thừa thãi quá nhiều thứ tôi không cần và thiếu những gì tôi cần nhất. Em nói rằng:

- Có thể em sẽ có ít tiền hơn, có thể em sẽ sống trong ngôi nhà nhỏ hơn, nhưng em yêu vẽ và em hài lòng vì điều đó.

Tôi cũng đã từng nói như vậy nhưng tôi có làm được đâu. Sau khi nghe câu nói đó từ em, tôi thấy buồn vô hạn. Ngồi nhìn mình trước gương, đôi mắt tôi ngây dại, mưa cứ ngấm dần vào lòng lạnh buốt. Những năm tháng tiếp theo sẽ ra sao, sẽ dài thườn thọt thế

nào nếu sau này tôi phải ngồi trên chiếc ghế giám đốc cái bàn bút ký hợp đồng thay vì cái bàn cọ. Nếu cho phép tôi bước ra khỏi nhà và không quay trở lại, tôi sẽ tìm đến một con vực sâu, nhảy xuống để tìm lại thứ mà tôi đã đánh rơi mất từ vài năm trước. Tôi thấy cuộc sống này tẻ nhạt và vô nghĩa khi tôi không còn là mình nữa. Còn em bất kể là nơi đâu, chắc chắn em vẫn sống tốt. Em có thể tự sửa xe, tự tháo lắp điện đóm trong nhà, tự dựng hàng rào cho hoa tím leo, tự mình đi phó với những kẻ lưu manh trộm cướp... Ước mơ mà một thằng con trai có tất cả như tôi còn không giữ được, thì em, một cô gái hậu như chẳng có gì ngoài tâm hồn và mãnh liệt, quyết tâm nắm lấy.

Biết như vậy là tốt, như vậy em mới có thể tồn tại, như vậy làm em trở nên đặc biệt, nhưng đã hơn một lần, tôi rất muốn có thể được che chở cho em, đã hơn một lần, tôi muốn để đôi tay em nghỉ ngơi cho những bức tranh không nhuộm màu buồn và mệt mỏi. Nhưng em luôn từ chối tôi bằng một nụ cười. Em không bao giờ khóc. Dường như đôi mắt ấy không hề biết khóc. Em đã ngăn được mưa rơi từ những đám mây.

Tôi thấy hụt hẫng. Bạn biết đấy, bất kể người đàn ông nào cũng luôn muốn làm chỗ dựa cho một cô gái, nhất là khi cô gái ấy thật bé nhỏ và đáng thương, nhất là khi trong mắt cô gái ấy toàn là mây trời nặng nhưng chưa một lần mưa rơi. Cô gái quá tự lập, vô tình khiến tôi bực bội và bất lực. Tôi không thể làm gì cho em, tôi chỉ là học trò còn em là cô giáo. Tôi muốn chỉ một lần thôi cũng được, em nói em cần tôi, dù là việc nhỏ nhen như hái giúp em chùm hoa tím vì em không đủ cao. Nhưng không hề. Em luôn tự xoay sở với những khó khăn của mình.

Tôi ngày càng mất tập trung vào những bức vẽ. Bất thường, bất ổn và hỗn loạn. Tôi chưa bao giờ có được bất cứ thứ gì mình muốn.

Tôi đang dần cảm thấy đau. Mưa cứ rơi trượt qua lòng bàn tay mà không thể nắm giữ lại được.

Mỗi đêm ngò i trước gương, tôi lại nhận ra một điề u. Gương là người bạn tốt nhất của tôi bởi vì khi tôi khóc, nó không bao giờ cười. Tôi cứ lạc lõng trong chính cuộc sống của mình, tôi cứ mắ c cạn trong lòng mình cho đế n bao giờ?

Buổi chiề u nào cũng buồ n hoang hoải. Dù một tuầ n được gầ n em đôi lầ n nhưng tôi không hề bỏ thói quen núp sau đám cây rậm, uố ng đen đắ ng và nhìn sang bên kia đường. Hôm nay không thấ y em đi như chạy vào cái ngõ nhỏ đế n treo cả chân, không thấ y ba lô che mắ t nửa người. Tôi đâm chán!

Một đám đông huyền náo gây gộc đang la ó chạy sộc vào ngõ. Cái gì đang diễn ra? Dự cảm chắ ng lạnh khi tôi lỡ tay đánh rơi vỡ tan ly cà phê đen sánh. Tôi nhảy xuố ng bức tường dây leo hoa tím, lao thẳng theo đám người hùng hổ kia.

Trong ngõ. Hoa tím bị đập giập nát tươm, tung tóe cả ra đường. Tim tôi đập như muố n phá tan lờ ng ngực.

Đừng làm đau hoa tím của tôi!!!

4. Bay

Mưa chợt đế n vô duyên và buồ n hơn bao giờ hế t, tôi đã quen với những cơn mưa nhưng bây giờ tôi không muố n mưa làm mọi thứ trở nên khó khăn hơn. Lúc nào tôi cũng muộ n màng, tôi đế n để thấ y cảnh những người phụ nữ câ m gậy tá n công vào một người ở giữa, đàn ông thì chạy thẳng theo ai đó vào sâu trong ngõ. Không có một tiế ng kêu nào, em im lặng, quỳ gô i và cúi đầ u cam chịu để họ

đập vào vai, vào tay, vào lưng. Bao nhiêu là hoa tím rơi rụng xuống em thay cho nước mắt. Chỉ có tiếng la ó ồn ào:

- Quân ăn cắp.
- Đò má t dạy.
- Lũ nghiện ngập chết tiệt.
- Quân độn mặt.

...

Tôi không hiểu lấy một má t xích nào trong cái chuỗi hành động quá khích này. Tôi chỉ biết chạy đến, xô đám người ra và ôm chàng lấy em.

- Sao các cô lại đánh trẻ con như thế ???

Mấy người đó dừng lại. Họ dẫn ra và bỏ đi, không quên ngoái lại chửi rủa, hăm dọa vài câu nữa.

Em vẫn chưa thể đứng dậy được, chỉ ngồi im lặng giữa xác hoa tím ngã t như những vết bầm trên cánh tay em. Tôi thấy tim mình không thở nổi, em bé nhỏ thu mình góc sân im lặng. Em không khóc! Tôi không biết làm thế nào, mưa vẫn tát lạnh rát vào mặt. Tôi không biết diễn tả sao cho đúng cảm xúc của mình lúc này. Tôi thấy đau thắt nơi lồng ngực, em sợ hãi đến mức câm lặng hay em đau đến nỗi chẳng thể nói điều gì. Thà em cứ khóc, khóc thật to như một đứa trẻ, em sẽ thấy thoải mái hơn và chính tôi cũng không bấn loạn như lúc này. Càng nhìn em trái tim tôi càng muốn vụn vỡ. Đôi khi những điều ta không thể hiểu lại khiến ta đau hơn bao giờ hết.

Tôi ôm em vào lòng, người ta nói khi một ai đó khóc, cách an ủi tốt nhất là ôm họ vào lòng. Em không hề khóc, nhưng hoàn cảnh này vẫn đúng, vì tôi đang khóc. Khi bất lực và chẳng biết làm gì, tôi lại kiếm một cái gương, người bạn tốt nhất của mình để tâm sự.

- Chuyện gì thế này hả Vân?

Thật tự nhiên thôi, tôi ôm lấy em như ôm một đứa em gái bé bỏng, chỉ khác là tôi không phải dỗ dành, chỉ khác là chúng tôi ngồi dưới một cơn mưa chiều lạnh và nhạt nhòa, đau xót và cay đắng, chỉ khác là tim tôi sẽ không đập mạnh và mưa nhiều đến thế nếu là một cô em gái thật. Khoảng im lặng đủ để mây rủ nhau đi đâu hết, mưa thì tạnh, tôi thậm chí ước em sẽ khóc trên vai tôi nhưng chỉ là mưa thôi, không phải là nước mắt. Đến giờ tôi mới hiểu tận cùng của nỗi đau là sự im lặng, thậm chí là nụ cười, vì khi đó người ta chẳng còn gì để khóc. Em không tựa đầu vào vai tôi nữa, đôi mắt của em nhìn thẳng vào hai con mắt đờ dại như vừa được mưa rửa sạch của tôi.

- Sao anh Vũ lại bảo em là trẻ con?

Tôi bồi thuột cho em, em cũng không cần, tự mình loay hoay làm. Tôi lại thấy bực mình, em đã không nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra lại còn cứng đầu đến vậy. Lúc nào cũng như thế, em không bao giờ cần đến tôi. Tôi chỉ biết thở dài lo lắng và hoang mang. Đúng lúc chú em về, thấy cháu gái thương tích đầy người, chú hiểu ngay. Chú chỉ thở dài xoa đầu em.

- Đau lắm không Vân?

Tôi càng không hiểu, không lẽ việc này đã xảy ra đến mức quen thuộc rồi sao. Chú lặng lẽ kéo tôi ra ngoài hiên nhà xoa hoa tím. Nhiều khi những điều khó hiểu lại dễ chịu hơn nhiều những điều bất ngờ. Tôi lại như bị đánh choáng thêm một lần nữa.

Ba của Vân là một người nghiện ma túy!

Tôi không hiểu cuộc sống là cái quái gì mà lại cho người này ít, người kia nhiều, người này quá sung sướng, còn người khác lại chịu quá nhiều khổ đau. Nếu tôi biết có kẻ nào đó điểu hành cuộc sống trên thế giới này, tôi sẽ bóp cổ hắn cho đến chết. Chết chứ!

Vân lúc nào cũng cười như mây trời ngày nắng ráo. Hay là vì đời môi em quá ngây thơ, có rất nhiều điểu khó khăn, nhưng môi em không hề biết điểu đó, chúng luôn cười.

Tôi đã tự giao cho mình trách nhiệm bảo vệ cho em. Tôi theo em bất cứ khi nào có thể. Dù em chẳng cần tôi, tôi cũng cứ cho mình cái quyề làm như vậy.

* * *

Dạo này em hay đi đâu đó vào cuối tuần, tôi phải nghỉ. Một hai lần, không thể chịu được nữa, tôi chặn em ngay cổng giàn dây leo hoa tím.

- Em đi đâu?

- Em đi chơi.

- Ở đâu?

- Ngoại thành.

- Anh đi cùng!

- Làm gì?

- Anh tìm chủ đề vẽ.

- Tùy anh, đừng hô i hận!

Rõ ràng là em không bao giờ tỏ vẻ căn tôi hay muốn tôi tham gia cùng. Tôi buồn, nhưng tôi mặc kệ. Hô i hận ư? Tôi mừng còn không kịp. Em cứng đầu tới mức đầu tiên còn không cho tôi chở đi, em định để tôi ngồi sau xe đạp của một cô bé “cấp hai” hay sao?! Người gì mà ngang không thể tả. Hai đĩa lọc cọc trên xe đạp của em ra ngoài thành, khu này trông toàn mía.

Em đi chặt mía???

Tại sao con người này luôn thích gánh việc vào thân như vậy. Em đi làm không công, em đi làm cho người quen vì họ thiếu người mà không có điều kiện để thuê thêm. Nhiều lúc chỉ muốn trời em lại không cho làm gì nữa, nhưng tôi thì không bao giờ có thể làm như vậy được. Em chặt mía nhanh thoăn thoắt như thể đã làm việc này cả trăm lần, em cười cười nói nói với mấy cô bác nông dân hiền hậu, bỏ mặc tôi lóng ngóng không biết xoay xử ra sao.

Từ trước tới giờ, tôi chỉ... uống nước mía! Thậm chí chưa từng róc mía nữa là chặt mía trên một cánh đồng mênh mông cao gấp đôi đầu người. Những người nông dân chỉ cho tôi làm thế nào để chặt nhanh và gọn. Tôi thấy nụ cười của họ thật đáng quý biết bao. Bố mẹ tôi chưa từng cười với tôi thoải mái vô tư như vậy. Bố mẹ luôn nhìn tôi với ánh mắt nghiêm trọng giống như tôi sắp sửa làm lễ lên ngai vàng. Ngày nào cũng một vòng quay nhặt thức, đáng ngấ t!

Kể từ khi có em, tôi biết còn rất nhiều điều đáng để sống, còn rất nhiều màu bên trong bức tranh bầu trời xám xịt toàn nước mưa của tôi. Tôi uống ít cà phê đắng hơn. Tôi ít làm bạn với cái gương hơn.

Chỉ có điề`u tôi rấ`t muố`n giố`ng em mà chưa làm được, đó là vực lại ước mơ. Tôi nghĩ đã đế`n lúc tôi phải làm gì đó, không thể số`ng hoài số`ng phí thê` này mãi được.

Tôi và em ngô`i bệt xuố`ng đám là mía giữa đò`ng, thấ`m mệt. Gió thổi rì rào thật ngọt. Những cánh chim muộn đang bay về` nhà ở cuố`i chân trời kia. Bình yên. Tôi nhìn mây, mây ở gầ`n và mây ở xa. Nhìn những ước mơ nhảy nhót trên bầ`u trời.

- Anh sẽ thi lại.
- Anh sắ`p ra trường rô`i mà.
- Ủ, sau khi ra trường.
- Anh chắ`c không.
- Không biế`t nữa...
- Anh sẽ yêu vế` đế`n hế`t cuộc đời?
- Chắ`c chắ`n.
- Chỉ vậy thôi!

Em cười, nụ cười tạc vào nề`n trời hoàng hôn của tôi, mãi mãi.

* * *

Bô` mẹ đã phát hiện ra tôi đang “giao du” với con gái của “một thắ`ng nghiệp”. Họ dùng những từ ngữ thậm tệ nhấ`t, nế`u nói tôi thì chẳng hê` gì, nhưng họ nói với em rằ`ng “đừng làm hỏng” đời tôi nữa. Các cửa ra vào bị khóa khi tôi ở nhà. Lại chẳng hê` gì! Hê... Tôi đã quen với việc nhảy qua lan can tầ`ng hai xuố`ng bức tường dây leo hoa tím. Kể từ bây giờ, tôi sẽ làm những điề`u tôi muố`n. Bắ`t kể là

ai muốn giam tôi, tôi cũng không quan tâm nữa, mạo hiểm sống hoặc là sống tử nạn cho đến chết, tôi đã lựa chọn.

Tôi theo em và chú em đến trại cải tạo thăm ba em. Em không cho tôi đi nhưng tôi cứ đi. Tôi lấy tính cứng đầu của em mà đi rồi. Người ta không cho vào giờ đó. Em lén mò dưới hàng rào dây thép gai cao ngất, cô gọi thật to:

- Ba ơi!!! Ba...

Sau từng ấy thời gian, sau từng ấy khổ đau mà em nhận được, em vẫn yêu ba mình. Tiếng cuốc đất thành thịch bên trong bức tường hơi ngừng lại. Trời chiếu u thoang thoang mùi cỏ dại. Tôi đã nói rồi, buổi chiếu nào cũng buồn hoang hoải mà.

- Vân ơi, ba đây!

- Ba khỏe không? Ba nhớ ăn nhiều vào đây...

Em cố nhảy lên để hét thật to. Tôi chỉ muốn đập nát bức tường này, để em khỏi phải mất sức như vậy. Im lặng, không thấy ba em đáp lời. Em lại cố sức gọi to hơn.

- Ba ơi, ba ơi....

- Vân ơi, ba xin lỗi con...

Nghe giọng ông, tôi biết ông đang khóc. Giọt nước mắt ân hận có lẽ là giọt nước mắt giá trị nhất của loài người. Và nhờ người đàn ông tôi từng ghét cay ghét đắng sau lén vì ông ta mà em bị đánh oan ấy, lén đầu tiên tôi thấy em khóc. Nước mắt của em, như mưa, không phải từ một đám mây nào rơi xuống, mà như từ đại dương bay ngược lên những đám mây, dài và xa mãi. Bầu trời lộn ngược! Em khóc từ chính trái tim chỉ chút vết thương, em khóc vì hạnh phúc, em khóc vì những bất công bấy lâu nay đã được

đôi xử tử tề. Giờ thì tôi lại hiểu tận cùng của niềm vui là những giọt nước mắt hạnh phúc, bởi khi đó, người ta đã cười quá đủ rồi.

Em khóc như một đứa trẻ. Hai bên của một bức tường, một người đàn ông và một cô gái bé nhỏ đang ngồì khóc. Trời chiều thoảng mùi thơm của hoa dại. Ranh giới đầy gai góc không ngăn được yêu thương em mang đến cho ba của mình. Lại một bức tranh khác, găm vào trí nhớ của tôi. Những cảnh buồn thảm nhất được dựng lên công phu cũng không lay động được tôi bằng những bức tranh thực đến tan nát cõi lòng như vậy.

Trở về giàn dây leo hoa tím, tôi thấy gã vệ sĩ đã đứng chờ sẵn chỉ thiếu nước xách cổ tôi về. Tôi lưỡng lự bước theo hắn như kẻ thất trận nhưng tôi biết tôi phải làm gì. Không thể hèn nhát mãi, tôi sẽ nói chuyện thẳng thắn với bố mẹ rằng tôi sẽ đi theo con đường của tôi, dù thế nào đi chăng nữa, dù thế giới có sụp đổ, dù tôi có bị tống ra đường. Bao nhiêu năm đã là quá đủ, tôi phải sống cho tôi. Tôi nghĩ như vậy, nhưng liệu tôi có dám không, hay lại như nhiều lần trước đó, rất quyết liệt đấu tranh trong tâm tưởng nhưng rốt cuộc đều thất bại dưới quyền lực của cả bố và mẹ tôi.

Tôi bước không trọng lượng như đi giữa bầu trời đầy mây, bước hụt, bước chặc, cảm xúc lẫn lộn, đi và dừng, bước tiếp và đứng lại, tương lai và thực tại. Tôi trôi trong vòng xoáy tròn ốc không điểm dừng. Cố tích nào cho tôi?! Tôi không biết mình đang đứng ở đâu nữa. Ước mơ của tôi cứ vùn vẫy mãi cạn bên trong.

“Bao nhiêu năm rồi, tôi làm gì và được gì???”.

Em đi theo tôi thì phải? Tôi chỉ nhớ nghe thấy tiếng em gọi, không giống như khi em gọi ba, lần này tiếng em sợ hãi và hoảng loạn. Tôi chưa kịp quay lại nhìn em thì có cái gì va đập mạnh vào tôi, tiếng còi xe hú lên như tiếng sói tru. Dường như tôi đang bay. Tôi

vẫn thường mơ những giấc mơ bay, tôi vẫn thường vẽ những bức tranh bay nhưng không phải theo cách này, cái cách bị hất tung lên một mảng trời nào đó. Tôi chỉ nhớ khi rơi xuống, em chạy đến bên tôi. Hình như trời lại mưa, mưa rơi ướt hết mặt, mưa rơi từ mây xuống. Mưa cuốn đi tiếng thanh minh sợ hãi của người lái xe tải, mưa cuốn đi những lời quát tháo của bố mẹ tôi, mưa cuốn trôi tất cả những tiếng xì xào của người đi đường đứng lại xem tai nạn. Mưa rào rào nhưng vẫn nghe thấy giọng nói của em.

- Anh Vũ ơi, anh Vũ, nghe em nói này, đừng như vậy, anh Vũ...

Tôi có thể cười được rồi, giây phút này, tôi biết rằng em cũng cần tôi, em cần tôi, điều đó là sự thật, nhưng tôi thấy mệt, rất mệt. Nghỉ một chút để bước tiếp, một ý không tồi.

Vân! Em cần anh có đúng không?

Em ơi! Em đừng khóc...

5. Mưa và mây

Tôi lại mơ thấy mình đang bay, không phải một mình. Tôi nắm tay em, lướt trên dải ngân hà, tôi nắm tay em, dạo chơi trong một khu vườn, ở đó, hoa cỏ mọc lên từ mây, giàn dây leo hoa tím, chạy dài hàng nghìn cây số, đây là tôi ước chừng như vậy. Và lúc nào em cũng cười, nụ cười trong sáng và đầy nắng ấm.

Chúng tôi sống trong những bức tranh mình vẽ, giờ đã thành sự thật. Không biết điều kì diệu nào đã làm mọi thứ trở nên tuyệt diệu như vậy. Trên những cánh đồng mía trải dài, những con người đơn hậu không chặt mía, họ ngồi lác lác trên đỉnh ngọn đồi xanh và cũng cười mãn nguyện. Mây tự động mang mưa đến khi mọi người thấy khát. Và bố mẹ tôi, họ ngồi bên tôi khi tôi cảm cọ, vỗ vào vai

tôi khi tôi hoàn thành mỗi bức tranh. Thật không tưởng. Cuộc sống hoàn hảo có lẽ chỉ đến vậy thôi.

Tôi đắm chìm trong hạnh phúc không biết bao lâu, chỉ biết rằng lâu đến mức tôi quên mất là mình phải về với hiện tại. Những dải màu tươi lấp lánh được thay bằng màu trắng thuần nhất. Là màu bệnh viện. Điều tôi mong mỏi và tưởng như chắc chắn đã không xảy ra. Em không có ở đây. Chỉ có bố mẹ tôi, họ mừng rỡ, họ tưởng tôi sẽ không tỉnh lại. Lần đầu tiên tôi thấy đôi mắt họ ánh lên niềm vui thực sự và tôi biết họ vẫn yêu tôi. Tôi nghĩ mình có quyền được khóc, khi chính bố tôi, nhìn tôi mà nói rằng:

- Hãy về, nếu con thích!

Sau bao tháng ngày lang thang vất vưởng, dường như hạnh phúc đã quay trở lại với tôi, tôi đã mong nhớ nó suốt những năm tuyệt vọng vừa qua.

Nhưng tôi đã hôn mê bao nhiêu ngày và em đang ở đâu?

Tôi hỏi nhưng không ai trả lời. Họ lại im lặng.

Trở về nhà, tôi ngay lập tức đến tìm em. Tôi sẽ gõ đầu em vì không ở đó khi tôi tỉnh lại, sau đó tôi sẽ ôm em để lấp đi nỗi nhớ những ngày qua, tôi sẽ nói với em rằng tôi và em sẽ cùng nhau cầm cọ, cùng nhau vẽ tranh cho đến hết đời.

Cuối mùa hoa tím rụng lá tả đầy sân. Xung quanh tôi vắng lặng đến nỗi nghe thấy tiếng con cánh cam rù rù trên giàn hoa trợ trụ. Em ở đâu? Tôi như lục tung cả thành phố lên để tìm em. Gia đình em đã chuyển nhà để tránh những dèm pha, ba em vẫn chưa được thả. Tôi tìm đến trường Mỹ thuật, em cũng không còn ở đó. Tôi thật ngu ngốc, tôi không biết gì về em ngoài một cái tên. Giữa hàng

trăm cái tên Vân, người ta lắ c đầ u không biế t tôi muố n tìm Vân nào. Không còn bắ t cứ liên lạc nào có thể tìm đượ c em.

Tôi như lạc vào một hồ ́ đen. Những câu hỏi bủa vây tứ phía dìm tôi xuố ng. Tôi không hiểu tại sao, tại sao lại như vậy?! Khi tôi có tình yêu thì tôi chưa lắ y đượ c ước mơ. Khi tôi có ước mơ thì tôi mắ t tình yêu. Có phải kiế p trước tôi là một kẻ đầ ỏ tẻ ngàn lầ n đáng chề t, để đầ n bây giờ cuộc số ng lại trêu đùa tôi như thế? Lầ n này, đau hơn khi bị hắ t bay lên và rơi xuố ng, tôi đã bị tháo rời từng phầ n của cơ thể, chỉ còn lại trái tim đang chảy máu.

Tôi đã thôi không lê bước trên những con phố ́ để mong tìm kiế m chút gì còn sót lại của em. Tôi cũng thôi không ngồ i ngủ gục dưới giàn hoa dây leo tím để chờ em chợt nhớ ra tôi rồ i quay trở về ́. Tôi đã mắ t em thật rồ i. Tôi đã mắ t đi người quan trọng nhắ t mà không thể hiểu lý do tại sao.

Tôi đã thôi không tìm câu trả lời nữa. Tôi lại trở về ́ với ban công giờ um tùm, ánh sáng không lọt vào đượ c. Tôi không thể vẽ đượ c nữa, những xúc cảm để khơi dậy tình yêu ấy trong tôi đã chạy trốn tôi đi. Trong những cơn mơ, tôi bước một mình trên dải ngân hà, im ắ ng, không một bóng người, vũ trụ càng to, tôi lại càng nhỏ, tôi cố ắ ng hét lên tên một người, nhưng trong vũ trụ tá t cả chỉ là cát bụi, không ai nghe thắ y, không ai nhìn thắ y tôi. Mà thực ra, thế ớ giới của tôi có ai đâu. Ngày nào tôi cũng núp sau lùm cây, nhìn về ́ bên kia đường, nơi chiế c ba lô vẫn nhảy nhót trên lưng ai đó, giờ chỉ còn lá rụng xào xạc, giờ chỉ còn gió thổi bụi mờ. Tôi tựa đầ u vào gồ c cây, tưởng như mình có thể ngủ vĩnh viễn trong tư thế ́ đợi chờ cô gái ấy. Nhưng tôi hay bị giậ t mình, bởi tôi phát hiện ra, trái tim tôi khóc không biế t ngừng biế t nghi, nó đã mệt lắ m rồ i, nó đã dầ m mưa rắ t lâu rồ i. Những bức tranh tôi đã cắ t trong tâm trí, giờ lầ n lượt chạy lại như một cuố n phim, không lời tựa, ngày nào cũng chạy đi chạy lại hàng trăm lầ n, hàng nghìn lầ n. Tôi có thể mỉm cười trong

ảo ảnh, tôi thấy em, tôi thấy mình đến bên em mệt mỏi gục vào đôi vai mảnh dẻ ấy và khóc. Nhưng đến khi đêm về, ngó trước gương - người bạn tốt nhất của tôi, những thước phim ấy bị rút ruột, tráo đổi kịch bản, cũng vẫn khung cảnh ấy, cũng vẫn thời gian ấy, nhưng chỉ có tôi đi một mình, lặng lẽ, vô hồn. Tôi không còn muốn nhớ gì nữa nhưng trái tim tôi vẫn rên rỉ những lời cuối cùng, nó sắp chết có phải không. Tôi không biết. Tôi chợt thấy trong gương đôi mắt đờ dại như mắt tượng gỗ và dưới đôi mắt ấy có một nụ cười lạnh lẽo và buồn xuôi. Gương giờ đã chẳng còn là bạn tốt của tôi nữa. Nó đã cười khi tôi còn đang khóc. Thế giới của tôi tưởng như sắp đóng cửa để ngủ yên vĩnh viễn.

Bố mẹ đưa cho tôi một tờ thông báo sau khi tôi tỉnh dậy được hai ngày. Là một thông báo từ cuộc thi vẽ tranh Fantasy Art. Tôi đạt giải. Bức tranh tôi vẽ có một người con gái nhỏ bé đứng ngược gió trên những đám mây, tóc em vuốt ve khuôn mặt thánh thiện trầm tư. Dưới chân em, cậu vô tình vẽ một nụ cười, mưa bay từ dưới ngược lên trên, lấp lánh xung quanh em như dải ngân hà màu bạc. Trong đôi mắt sâu thẳm lại là một bầu trời khác.

Bầu trời lộn ngược!

Tôi đã quên bằng đi bức vẽ mình gửi dự thi, đến giờ nó quay trở lại để cào thêm những vết xước vào lòng tôi. Tôi biết mình không thể quên bất cứ điều gì cả, dù là nhỏ nhất về em. Trái tim tôi đã không còn bình thường, nó chỉ lê mình qua những miền kí ức không thể ngủ yên. Tôi đau và nhớ đến quay quắt. Bao nhiêu ngày tôi không ăn uống gì ngoài cà phê đắng, tôi uống mà thấy không có vị gì cả. Tôi muốn rửa trôi đi hết mà không được.

Bố mẹ tôi sợ tôi không tỉnh lại một lần nữa. Họ bảo tôi nhận học bổng từ giải thưởng và đi du học ngay. Tôi còn tâm trí để đi hay không? Liệu rời xa bầu trời này để đến với vòm trời khác, tôi có đủ

sức để sống lại với ước mơ không. Liệu ước mơ khi không còn tình yêu, nó có thở được không? Tôi chọn ngành Illustration của một trường đại học Mỹ, bố mẹ tôi nhất quyết bảo tôi hãy sang Nhật. Tôi không tìm hiểu lý do, cứ đi thôi, đi đâu cũng được miễn là rời khỏi đây xem tôi có thể sống tiếp như ngày trước hay không. Tôi sẽ đi để sống một cuộc sống mới. Tôi sẽ đi dù em có theo tôi trong những giấc mơ đến hết đời. Tôi sẽ đi. Nếu chết, tôi sẽ chết trong những dải màu trên bầu trời lộn ngược của tôi.

Nhật Bản đón chào tôi bằng một ngày lạnh căt da căt thịt. Những ngày học đầu tiên, tôi chẳng thấy khá gì hơn trước, càng pha màu, càng vẽ, tôi lại chỉ vẽ đôi mắt ấy, nụ cười ấy mà thôi. Tôi hiểu rồi, trái tim tôi đã thua cuộc rồi, nó đã ngủ, trong giấc ngủ thì nó vẫn đau nhưng tôi sẽ để cho nó chết từ từ và im lặng. Kẹt thức như vậy có lẽ là quá đủ.

Bố mẹ gọi cho tôi khi tôi vừa sắp xếp được phòng ở ổn thỏa. Tôi trả lời qua quýt những lời hỏi thăm về sức khỏe. Ổn mà! Dù sao thì tai nạn chỉ để lại một vài cơn đau ở bả vai mỗi khi thời tiết thay đổi, còn lại thì tôi chẳng thay đổi gì. Nhưng có một điều lạ là câu nói đề nghị của mẹ trước khi cúp máy:

- Có lẽ bố mẹ đã sai. Nhưng mẹ chỉ biết làm vậy để chuộc lại những lỗi lầm mà bố mẹ đã mắc phải. Ở Nhật, con hãy tìm lại mọi thứ của con nhé!

Tôi chẳng hiểu mẹ nói gì cả?

Vài ngày làm quen với cuộc sống mới, đôi tay cầm cọ của tôi vẫn run lên mỗi khi chấ vào những ô màu. Tôi muốn vẽ mây nhưng chẳng thể đưa cọ đến những gam màu tươi sáng. Mây quanh bầu trời của tôi cứ xám xịt như tâm trạng tôi lúc này. Câu nói còn đề nghị

của mẹ lại khiên tôi nhúu mày suy nghĩ. Cuối cùng là mẹ muốn tôi tìm cái gì ở đất nước xa lạ này?

Lần mò những thông tin của cuộc thi Fantasy Art mà tôi đã được học bổng, xem lại những bức tranh đạt giải. Xoay xoay chuột với tâm trạng bất cần và chán nản, tôi giật bản mình khi nhìn thấy bức tranh đạt giải Nhì. Bức tranh vẽ giống bức tranh của tôi, chỉ khác một chút ở những gam màu, chỉ khác một vài nét vẽ thay vì cứng và cương quyết thì lại là mềm và mỏng. Vẫn không gian ấy, vẫn bầu trời ấy, vẫn những đám mây ấy, nhưng người ở giữa là một thằng bé có khuôn mặt u sầu. Bức tranh có tên Rain in capsized sky - mưa trên bầu trời lộn ngược. Tên tác giả là Cloudy Sky. Tôi điên cuồng bấm chuột xem thông tin chi tiết của tác giả. Chắc chắn là AI ĐÓ. Tôi dám khẳng định. Đó là em!

Gần mười cuộc gọi đường dài trở về Việt Nam để hỏi thăm thông tin người đạt giải. Tên gì? Học bổng là gì? Đã đi đâu và ở đâu? Nhưng kết quả là thông tin vẫn trống rỗng. Thậm chí tôi còn bị chửi là thằng kinh khi tự nhiên gọi điện hỏi người ta những thông tin cá nhân họ không có quyền và nghĩa vụ khai báo.

Tôi lại rơi.

Đã lạc nhau rồi thì khó tìm lại nhau như thế sao?

Mùa đông ở đây vừa lạnh vừa trắng xóa. Tôi nhìn ra những bông tuyết đang rơi ngoài sân trường. Cỏ đã bị tuyết lấp đi. Tôi ngồi trên ghế gỗ, ước gì tuyết cũng lấp tôi đi dễ dàng như cỏ. Tôi muốn ngủ một giấc thật dài, ngủ ngay khi trái tim chưa thể ngủ, tôi lại lờ mờ thấy em đang đi về phía tôi, những ảo ảnh vẫn làm tôi đi đi trong giây lát. Tôi mở mắt để mình không dấn sâu thêm vào cơn mộng mị nữa. Đã lâu quá rồi nhưng tôi vẫn cứ chìm dần như vậy.

Gì thế này? Ngay đây thôi, là em bả`ng xương bả`ng thịt, là đôi mắt có cả bả`u trời. Tôi cười, tôi đã quá mê man rô`i chẳng, để để`n bây giờ mơ ngay cả trong lúc tỉnh?! Nhưng người đố`i diện với tôi không cười, em khóc, em khóc như một đứa trẻ, thể sinh viên nhảy nhót trước mắt tôi, một cái tên Việt Nam. Một cái tên mà tôi đã gọi tới hàng triệu lầ`n trong mơ chỉ để được đáp lại bả`ng những khoảng không vô vọng. Không lẽ đây là lý do bồ` mẹ nhấ`t quyế`t để tôi sang Nhật?

Những gì còn sót lại vẫn đủ khiế`n tôi bật khóc, ai bảo con trai không được khóc, ai bảo một người đàn ông không được phép rơi nước mắt? Những câu hỏi vụn vỡ tan ra thành mưa, tôi không câ`n biế`t thêm bả`t cứ một lý do nào nữa. Em ôm lắ`y tôi và khóc, em gục vào vai tôi, em ôm lắ`y trái tim lạnh giá đang ché`t dầ`n ché`t mòn của tôi.

- Em cứ nghĩ bồ` mẹ anh sẽ không đưa thông báo cho anh.

- Em.

- Anh quên rô`i sao? Vì sợ bồ` mẹ biế`t nên anh đã để địa chỉ nhà em làm địa chỉ nhận thông báo trúng giải.

- Anh quên hế`t rô`i. Với lại em là ai thế`? Tự nhiên lao vào ôm người lạ? Vô duyên!

Tôi vừa nắ`m trọn lắ`y bờ vai nhỏ bé của em, vừa trêu đùa. Em ôm “người lạ” chặt thêm. Tôi đã hiểu câu nói của mẹ. Tôi thầ`m cảm ơn những người đã hiểu và buông tay để tôi tự đi tìm hạnh phúc của mình. Trong tiế`ng nắ`c, tôi nghe thắ`y tiế`ng em thổn thức trong trẻo nhưng không còn lạnh nữa:

- Anh à, dù đã cô` gắ`ng “đừng phá hỏng” cuộc đời anh nhưng em xin lỗi, em không thể quên anh như lời người ta nói.

Tuyết đang nhường chỗ cho một chiếc cầu vồng, cong lại về thành một nụ cười trên bầu trời lộn ngược.

Trẻ em có những bài học để tập làm người lớn, nhưng hình như khuyết thiếu và bất công bằng là đặc tính của người lớn, họ không bao giờ nghĩ mình phải học để hiểu trẻ em.

Nếu tôi là cha mẹ

Ngày đầu tiên như vậy có lẽ là khá suôn sẻ!

Tôi giữ được thế chủ động trên “chiến trường” và còn thu về chiến lợi phẩm là một xã p giáo y đầy những con chữ nhỏ xinh.

Những năm gần đây người ta vẫn nói rằng trẻ con bây giờ hư và ranh mãnh lắm, dọa dẫm tôi trước rằng kiêu gì tôi cũng bị vùi dập tã tơi ngày đầu đứng lớp. Nhưng tôi là người may mắn, hoặc là họ nói dối, lớp tôi được phân công dạy lại hết sức dễ thương, các em mới bảy tuổi, tuổi của những thiên thần.

Tôi là một cô giáo tiểu học. Rất nhiều người cười khẩy, cười nhạt, hay cười phì khi tôi nói tôi thích làm cô giáo, và thực sự thì tôi

đang là một cô giáo dạy trẻ con. Tôi thấy thương hại họ, chẳng phải vì trả đũa họ dám thương hại tôi, mà bởi vì họ đã mất đi nhiều điều làm cuộc sống này có ý nghĩa. Trẻ em chẳng có tội tình gì cả, chúng là những chủ thể thật thà và sống động hơn bất cứ thứ gì trong thế giới của con người. Tờ giấy không thể tự vấy bẩn, điều đó phải do những người có năng lực làm và đó dĩ nhiên là người lớn. Tôi không thích cái cách họ vò nhàu nhò hay tệ hơn là xé toạc một tờ giấy mà họ lỡ tay hay cố ý làm xấu, người lớn thật quá ư buồn cười. Bởi vậy tôi muốn giữ cho những tờ giấy luôn trong sáng và tường minh, hoặc lấy chút gì đó mình có để sửa sang những tờ giấy tội nghiệp bị làm tổn thương. Chỉ một chút thôi cũng được.

Và tôi là một cô giáo tiểu học.

Ngay khi nhìn thấy bọn nhóc, tôi đã biết tôi yêu chúng mất rồi. Mắt đứa nào cũng sáng rực lên, trong lay lay, nghịch ngợm, nhưng còn hơn những con mắt u sầu mệt mỏi, buồn chán thất vọng, hay lơ lửng mưng mủ của những người “thông trị” các em: người lớn. Có vẻ như tôi quá ác cảm với người lớn nhưng quả thật phải sống giữa bà mẹ con trẻ như vậy mới biết cảm giác chòng chành giữa hai sự đối lập hoàn hảo ấy.

Cả lớp cứ nhộn nhạo như một bầy chim cánh cụt. Buổi học đầu tiên tôi cho một đề bài mở: *Tưởng tượng em chính là cha mẹ của mình, hãy viết những thứ em muốn vào một mảnh giấy, bất cứ đâu bằng câu “NẾU TÔI LÀ CHA MẸ”*.

Sau khi nghe đề bài trông chúng còn đáng yêu gập bội. Đàn cánh cụt con đã trở thành bầy chích chòe thực sự. Tôi ngờ ngẫm từng đứa một, cười ngơ ngẩn và phải đợi mãi đến bây giờ mới được một mình ngờ ngẫm xem những thiên thần của tôi viết gì trong bài kiểm tra công việc “làm cha mẹ” của chúng. Hò híp như thể đi tìm

kho báu dưới đáy Đại Tây Dương. Và có lẽ tôi sẽ nhớ những giây phút này đến hết đời.

Tờ 1: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ mua cho con cái áo siêu nhân như của thằng Tèo nhà bên.

Tờ 2: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ cho phép con tôi đi đâu mà thằng nào dám bảo nó là “đồ con lợn”.

Tờ 3: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ bảo bác bảo vệ đừng gọi con tôi là con Sún nữa, nó chỉ bị rụng hai cái răng cửa thôi chứ không phải sún.

Tờ 4: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ chỉ cho nó tắm ba ngày một lần.

...

Tôi cười một mình như bệnh nhân tâm thần. Đã biết trẻ con là những chiếc gương chân thực không biết nói dối, nhưng tôi cũng không thể ngờ chúng lại quá sức ngộ nghĩnh và thật thà đến vậy. Tính hài hước kiểu trẻ con luôn là liều thuốc tinh thần quý giá hơn bất kỳ kiểu hài châm chọc sâu cay nào của người lớn.

Đầu tiên là những điếu bọn trẻ muốn, tiếp theo lại là những điếu chúng “kể tội” cha mẹ. Tôi thấy thú vị, giống như một quan tòa đang đọc cáo trạng mà lũ trẻ gửi đến để bày tỏ nỗi lòng chẳng bao giờ dám nói với cha mẹ mình.

Tờ 11: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ không quát to khi con tôi làm vỡ cái bình, bởi vì khi tôi làm vỡ cái bình thì ông bà nội hay ông bà ngoại của con tôi đều không đến để hét vào mặt tôi: “Đồ phá hoại!”.

Tờ 12: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ không để con tôi ở nhà một mình, nó rất sợ tiếng thạch sùng cười.

Tờ 13: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ không bảo con tôi: “Im để bố nghe điện thoại” khi nó nhờ làm bài tập.

...

Tờ 19: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ không nói chuyện tiêng trong lúc ăn cơm.

Tờ 20: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ không tát vào má con tôi khi nó bị điểm hai môn Toán.

Tờ 21: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ không bắt con tôi phải giống thằng Hải, thằng Tuấn, cái My hay máy đứa khác.

Tờ 22: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ không phải hỏi con tôi xem nó học lớp mấy khi bác Hà hàng xóm hỏi tôi chứ không phải hỏi nó.

Tờ 23: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ không uống rượu say và húc đồ bờ rào.

Tờ 24: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ không cãi nhau rồi ném ly xuống sàn nhà.

Tờ 25: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ không “cô” “cô” “tôi” “tôi” mà phải gọi chồng là anh yêu ơi, gọi vợ là em yêu ơi.

Tờ 26: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ không nhờ cô Kiêng đi họp phụ huynh cho con tôi, nó không thích thế.

Tờ 27: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ không tức giận khi hét vào cái tai bị điếc của ông nội nó.

...

Tôi tháo kính và thở dài, lòng chùng xuống. Có lẽ người lớn sẽ không bao giờ hiểu được nỗi buồn của một đứa trẻ. Họ mặc định

rằng trẻ con thì có gì đâu mà phải buồn, trẻ con là những đồ ỉ tượng sung sướng nhất quả đất. Điều đó đúng nếu như chúng được sống đúng là chúng, nếu như chúng không phải nhìn thái độ của cha mẹ rồi mới dám làm việc này việc kia. Người lớn rất ích kỷ khi chỉ cho phép mình được phạm lỗi còn trẻ con thì không. Nếu họ làm, đó chỉ là nhầm lẫn, nhưng nếu con cái họ mắc phải, đó là lại cái tội.

Tôi hiểu cảm giác chờ mãi mà chẳng thấy ai về, tôi hiểu cảm giác nghe tiếng con thạch sùng kêu lên buồn rầu ở xóm nhà. Những ngày tháng tuổi thơ cô đơn bên bức tường hắt ánh sáng đèn mờ nhạt, mỗi đêm trước khi ngủ, bà tôi thường chỉ vào bóng cây ôi ngoài vườn in lên tường, bảo rằng bố mẹ tôi đã về và ngủ đi. Khi ấy tôi đã đủ tuổi để biết đâu là thật đâu là những lời an ủi xoa dịu, nhưng tôi vẫn ngủ, trong những giấc mơ, tôi chỉ thấy tôi cười, có những giấc mơ, tôi lại chỉ thấy tôi khóc.

Trẻ em có những bài học để tập làm người lớn, nhưng như thể khuyết thiếu và bất công bằng là đặc tính của người lớn, họ không bao giờ nghĩ mình phải học để hiểu trẻ em.

Không có gì quá đặc biệt và lớn lao, tôi nghĩ trẻ em chỉ cần được yêu thương và nuôi dạy bằng trái tim là đủ, là quá đủ để tạo nên một con người.

Tôi đã từng đọc ở đâu đó một vài câu chuyện.

Một người mẹ đi làm về mệt mỏi và thấy đồng bừa bộn trên sàn bê tông cùng đứa con gái mặt mũi tèm lem, người mẹ chỉ giận dữ nói cô con gái dọn sạch trước khi cô ta ngủ dậy rồi đóng sập cửa lại, mà không hề để ý thấy trên bàn là chiếc bánh kem kỉ niệm ngày cưới của vợ chồng cô. Những người cha người mẹ như thế này,

họ đã đóng cánh cửa yêu thương của mình với con cái, họ không bao giờ thấy giọt nước mắt của chúng.

Lại có một bà mẹ khác, khi nghe cô giáo gọi điện báo con trai cô đi học muộn một giờ đồng hồ, cô rất hoang mang, nhưng vẫn bình tĩnh để hỏi lý do tại sao con trai mình làm vậy. “Bọn sâu cứ bò hết lên mặt đường sau khi trời mưa, chúng sẽ bị đâm chết mất, nhưng chúng không muốn đi, nên con phải nhặt hết chúng trở lại rãnh”. Câu trả lời của con trai khiến cô chỉ còn biết khóc và ôm chầm lấy thiên thần bé bỏng của mình: “Mẹ yêu con!”.

Đó là lý do trên thế giới này có người xấu và có người tốt, có người buồn và có người vui, có người bất hạnh và có người hạnh phúc.

Quay trở lại với tập “điều tra”, tôi không mong thấy những dòng chữ “kẻ tội” hay thực chất là những dòng tâm sự trách móc đầy bất lực nữa.

Tờ 33: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ không làm thêm giờ tới khuya nữa. Con tôi nó đi giày cũ cũng không sao, mặc quần áo cũ cũng không sao, nó không cần đồ mới đâu, mỗi lần tôi ho là nó lại khóc.

Tờ 34: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ cho con tôi đi theo bán hàng, tôi cũng mệt lắm chứ.

Tờ 35: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ ăn nhiều đến khi nào béo, con tôi không thích người gầy.

Tờ 37: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ nói: “Mẹ bị đau” khi tôi thấy đau. Con tôi biết tôi bị đau dạ dày đấy.

Tờ 38: Nếu tôi là cha mẹ, tôi sẽ đi cai nghiện!

Tôi thấy có gì nóng ấm bò trên má, tôi cũng từng ước giá như mình có cơ hội để làm đứa con lo lắng được cho cha mẹ. Tôi biết trẻ con chóng quên nhưng rất quan tâm tới những người mà chúng yêu thương. Tôi biết những tâm hồn trẻ thơ không vô tâm như người ta tưởng. Lòng trách ẩn và tình yêu được vun vén từ những thứ nhỏ nhặt hằng ngày, trong nhà, ngoài ngõ, hay chỉ một cái cây. Nó không hề khó khăn hay phải trả bất cứ cái giá nào như khi người ta lớn. Tôi thấy nhớ cha mẹ mình.

Nước rơi ướt nhòe tờ giấy cuối cùng, tôi cố lau mắt và vuốt khô những dòng chữ loang màu mực. Tờ giấy nhỏ nhất với một dòng chữ ngắn ngủi cụt ngủn. Chỉ một dòng chữ thôi, khiến tôi òa khóc như một đứa trẻ.

“NẾU TÔI LÀ CHA MẸ, TÔI SẼ SỐNG LẠI”.

Tuổi thơ dữ dội ủa về như một dòng sông. Cha mẹ tôi cũng mất khi tôi mới chỉ bảy tuổi. Và tôi biết rằng, tôi cần yêu thương các em, yêu thương thêm nhiều hơn nữa, để hoa lại có thể mọc trên những mảnh đất tâm hồn khô cằn nước mắt. Yêu thương vô điều kiện.

Tôi lấy bút đỏ năm nót viết những điểm mười thật tròn lên từng mảnh giấy và lấy cho mình một tờ giấy trắng.

“NẾU TÔI LÀ CHA MẸ, TÔI SẼ LÀ CHA MẸ CỦA NHỮNG ĐỨA CON”.

HẾT

"(1) Sinh thường là quá trình cả mẹ và bé đều phải nỗ lực hết sức. Người mẹ dùng lực nhờ cơ co tự nhiên của tử cung, trẻ cũng không ngừng điều chỉnh tư thế và phương hướng để tìm lối ra. Lúc ra đời, thai nhi ép cằm dưới vào ngực, cơ thể cuộn lại để đi xuống xương chậu. Vì đi qua một đường dài và hẹp, phần đầu của thai nhi sẽ căn cứ theo hình dáng xương chậu của mẹ để nhanh chóng thay đổi, và nỗ lực chui ra qua đường âm đạo của mẹ. Hiện tượng thần kì này được gọi là “sự đổi ngôi thai”. Có một số em bé mới sinh vùng đầu có những vết tụ máu, đó là vết thương do trong quá trình chuyển dạ đầu em bé va phải khung xương chậu của mẹ."

"Khác với các dịch vụ chăm sóc khách hàng thụ động, cross-sell hay up-sell là cách chăm sóc và bán hàng thông qua việc xây dựng mối quan hệ với khách hàng, giới thiệu các sản phẩm mới và thực hiện các chiến dịch ưu đãi. Mục đích của những chiến lược này nhằm tăng doanh số bán hàng."

"Audrey Hepburn (1929 – 1993): diễn viên điện ảnh huyền thoại Mỹ của thập niên 1950-1960."

"Charlie Munger: Cựu giám đốc CapCities và Don Graham, Giám đốc điều hành của Washington Postco, phó chủ tịch Berkshire Hathaway"

"Alpha Books đã xuất bản bộ sách này gồm Để xây dựng doanh nghiệp hiệu quả và Để trở thành nhà quản lý hiệu quả, NXB Lao động - Xã hội, 2007."

"TiVo: dịch vụ truyền hình kỹ thuật số cho video, có khả năng thu, tạm ngừng hay phát lại dễ dàng các chương trình trực tiếp trên ti-vi."

"1. Tên đầy đủ là The Phi Beta Kappa Society: Hiệp hội học thuật được coi là danh giá nhất nước Mỹ thành lập năm 1776 tại trường Đại học William and Mary."

"1. Thuật ngữ trong khúc côn cầu: cản đối phương bằng cách lấy thân mình đẩy ngã đối phương xuống mặt băng."

"1. Wladziu Valentino Liberace (1919-1987) là một nghệ sĩ piano, đồng thời từng là ngôi sao giải trí có thu nhập cao nhất thế giới hồi những năm 1960-1970. Ông cũng là một trong những ngôi sao bị nghi ngờ về giới tính nhiều nhất."

"2. RuPaul Andre Charles (sinh năm 1960) là một diễn viên, người mẫu, nhạc sĩ, người chuyên diễn vai phụ nữ nổi tiếng của Mỹ. Ông rất nổi tiếng, đặc biệt trong cộng đồng người đồng tính."

"3. Đường có hàm lượng calo thấp, dành cho người cần giảm béo hoặc bị tiểu đường."

"1. Haystack Rock là bãi đá nguyên khối cao 72 mét ở bờ biển Oregon, là bãi đá biển cao thứ ba trên thế giới."

"2. Chết trong loạt truyện về Siêu nhân. Siêu nhân bị mất sức mạnh khi tới gần chất này."

"3. Nhân vật trong loạt truyện trinh thám cho thiếu niên của nhà văn Mỹ Edward Stratemeyer (1862-1930)."

"1. Những so sánh dựa theo logo từng câu lạc bộ."

"2. Nguyên văn: "Wanna ride the Zamboni" tên một bài hát mà fan khúc quân cầu nào cũng biết. Ở đây, John có ý giễu cợt Georgeanne vẫn thèm khát anh."

"1. Kahlúa: Một loại rượu có hương cà phê nổi tiếng của Mexico."

"1. Nguyên văn I love Hugh, nghe gần giống như I love you - Mình yêu cậu, nên Georgeanne mới đáp lại như vậy."

"1. Chỉ Bob Ross, người dẫn chương trình The Joy of Painting (Niềm vui vẽ tranh) trên kênh PBS của Mỹ, nổi tiếng với chất giọng nhẹ nhàng và kiểu tóc xoắn xù."

"2. Cầu thủ khúc côn cầu người Canada hiện đang chơi cho đội Phoenix Coyotes trong giải Khúc côn cầu Nhà nghề Quốc gia. Special Ed (Ed đặc biệt) là biệt danh của anh."

"1. Một loại màn hình điện tử lớn của hãng Sony được lắp đặt chủ yếu ở các sân vận động thể thao hoặc các sân khấu biểu diễn ca nhạc."

"1. Loại đồ bạc sang trọng với rất nhiều họa tiết trang trí cầu kỳ, thường là họa tiết hoa, lá, quả, đường diềm v.v. lấy cảm hứng từ nghệ thuật thời Phục Hưng."

"2. Trong bộ phim này, Blanche DuBois là một cô gái miền Nam nuôi trong mình ảo tưởng lớn về cuộc sống và dự vọng. Chồng chết, cô qua lại với

nhiều loại đàn ông, nhưng đằng sau những mối tình chớp nhoáng ấy là một Blanche mong manh và dễ bị tổn thương. .sup"

"3. Chồng của Stella, em gái của Blanche, là Stanley Kowalsky."

"4. Tên đầy đủ là Los Angeles Kings, một trong các đội khúc côn cầu của giải NHL."

"5. Nguyên bản món rượu whisky rẻ tiền ở ngay trước đó là redevye, từ tiếng lóng, vừa là rượu whisky rẻ tiền, vừa có nghĩa là chuyến bay đêm."

"1. Mark Spitz (10/2/1950) là vận động viên bơi lội xuất sắc người Mỹ từng được trao danh hiệu Vận động viên bơi lội Thế giới của Năm trong các năm 1969, 1971 và 1972."

"1. Fiesta San Antonio (hay còn được gọi là Fiesta) là lễ hội được tổ chức vào mùa xuân hàng năm tại San Antonio, Texas. Lễ hội tổ chức lần đầu vào cuối những năm 1800 để tưởng nhớ những vị anh hùng đấu tranh trong cuộc chiến Alamo và San Jacinto."

"2. Tòa biệt thự là nhà của Hugh Hefner, người sáng lập ra tạp chí Playboy. Đây nổi tiếng là nơi diễn ra những bữa tiệc xa hoa do Hefner tổ chức."

"1. Nguyên bản là meatballs (thịt viên) phát âm nghe hao hao my balls (tinh hoàn của tôi)."

"2. Nhân vật mục trộm chó độc ác trong Một trăm lẻ một chú chó đốm."

"1. Một chương trình truyền hình hành động phiêu lưu của Mỹ."

"1. Lễ trưởng thành của người Do Thái."

"2. Kiểu váy liền thân có phần trên được giữ lại bằng dải vòng qua gáy, để lộ vai và lưng."

"3. Tên gọi đầy đủ là National Organization for Women, Tổ chức Phụ nữ Quốc gia. Tổ chức này được thành lập tại Mỹ năm 1966 với mục đích đưa phụ nữ Mỹ hòa nhập hoàn toàn vào đời sống xã hội chính yếu của nước Mỹ."

"4. Tên gọi khác của thành phố Philadelphia."

"1. Nguyên văn: Miss January. Tạp chí Playboy thường có cuộc bình chọn người đẹp theo từng tháng. Miss January là một danh hiệu như vậy, và thường được dùng để chỉ các cô gái đẹp một cách gợi cảm."

"1 Kanji (cách gọi khác: chữ Hán Nhật) là chữ Hán được sử dụng trong tiếng Nhật."

"1 Betsy Ross (1752 – 1836): Ông được nhiều người biết đến với vai trò là người thiết kế ra lá cờ đầu tiên của nước Mỹ nhưng chưa có bằng chứng lịch sử nào chứng minh điều này."

"1 Pound: Đơn vị trọng lượng theo hệ thống đo lường Anh - Mỹ (1pound = 0,45 kg)."

"2 David Krech (1909 - 1977): Nhà tâm lý học thực nghiệm người Mỹ gốc Nga."

"(1) Những người mẹ chuyên nghiệp toàn thời gian là những người mẹ có được may mắn dành toàn bộ thời gian chăm sóc con cái của mình và những người mẹ có mong muốn làm được điều đó."

"(2) Xem chương Hàng triệu kết nối trong 30 giây để hiểu thêm về con số hơn ba triệu sáu trăm ngàn. Bạn không nên đọc ngay bây giờ, hãy đợi cho đến khi bạn đọc đến chương đó."

"(1) Franklin Roosevelt (1882 - 1945): là tổng thống thứ 32 của Mỹ."

"(2) Chỉ bốn vị Tổng thống có công lao to lớn trong việc khai sinh ra Hợp chúng quốc Hoa Kỳ là: George Washington, Thomas Jefferson, Theodore Roosevelt, Abraham Lincoln."

"(1) Bowling (còn gọi là Bóng gỗ) là một trò chơi giải trí mà mỗi người chơi ném một quả bóng nặng cho chạy trên một đường băng dài, phẳng để làm đổ chai gỗ đứng ở cuối đường với mục đích làm sao chỉ ít lần ném nhất mà làm đổ tất cả chai gỗ."

"Cách chơi chữ của tác giả “Dương lê” ở đây có nghĩa là những người hâm mộ Giang Hạo Dương."

"Một nhân vật trong truyện Tây Du Kí, vốn là một sợi chỉ trong cái tim đèn nằm trên bàn của Phật tổ, một ngày kia trốn xuống trần thế. Nàng mang theo Tử Thanh Bảo Kiếm và tuyên bố ai mà rút được thanh kiếm khỏi bao thì nàng sẽ lấy làm chồng."

"Xuất phát từ ý nghĩa “Mỗi một người đàn ông đều quen hai thiếu nữ Hồng và Bạch vốn xinh đẹp yêu kiều, lấy Hồng rồi lâu dần lâu dần Hồng biến thành nốt đỏ lưu lại khi bị muỗi đốt, còn Bạch vẫn là ánh trăng sáng ngời;

lấy Bạch rồi, lâu dần lâu dần Bạch biến thành hạt cơm dính trên áo, còn Hồng lại như nốt ruồi son kiêu sa trên ngực”."

"Ương ca: Một điệu nhạc dân gian của Trung Quốc."

"Trương Quốc Vinh: Diễn viên nổi tiếng Trung Quốc những năm 90, qua đời từ khi còn trẻ, nổi tiếng với phim “Bá Vương biệt Cơ”."

"Nữ huấn: một thể loại sách thuộc mảng giáo dục gia đình dành cho phụ nữ thời cổ."

"Bốn đám cưới và một đám ma: Bộ phim của đạo diễn Mike Newell, kể về Charles cùng nhóm bạn chuyên làm phù dâu, phù rể cho các đám cưới. Anh gặp Carrie trong một đám cưới như thế và ngay lập tức phải lòng cô. Tuy nhiên, vì do dự, hoài nghi trước tình yêu sét đánh này mà anh bỏ lỡ cơ hội cưới Carrie - người mà sau này anh mới nhận ra là tình yêu đích thực bấy lâu nay anh tìm kiếm..."

"Lý Tâm Hoan là một nhân vật hiệp khách lãng tử do nhà văn Cổ Long xây dựng nên trong bộ truyện “Đa tình kiếm khách, vô tình kiếm” của ông. Lý Tâm Hoan dưới ngòi bút của Cổ Long là một gã thanh niên học rất giỏi, từng đỗ Thám hoa, tinh thông võ nghệ, nhất là tài phóng phi đao “không bao giờ trượt” (lệ bất hư phát) đã lấy mạng khá nhiều kẻ thù khiến cho các hảo thủ giang hồ có phần kiêng nể khi muốn giao chiến với chàng."

"Chàng nổi tiếng trong giang hồ cũng vì thành thạo cả tửu và sắc. Đây cũng là một nhân vật gặp phải nhiều đau khổ trong cuộc sống, bắt đầu bằng việc nhường người mình yêu là Lâm Thi Ịm cho huynh đệ kết nghĩa Long Tiêu Vân, song chính điều này lại mang đến đau khổ cho cả ba người họ. Long Tiêu Vân vì hờn ghen mà sinh đố kị, rắp tâm hãm hại Lý Tâm Hoan, Lâm Thi Ịm vì yêu Lý Tâm Hoan mà không bước ra thế giới bên ngoài, còn Lý Tâm Hoan vì nhớ thương nàng mà làm bạn với rượu và bệnh lao."

"Xuất thủy phù dung: Một bộ phim Hồng Kông ra mắt năm 2010, nội dung chính kể về nhân vật La Kiêu mồ côi cha mẹ từ nhỏ, cô được những người dân trên đảo Trường Châu nuôi dưỡng và hết lòng thương yêu, tuy vậy cô mang nặng mặc cảm và sống rất bi quan. Kiêu bị phụ tình nên cô tuyệt vọng nhảy xuống biển định tự tử, may thay cô cho rằng mình đã nhìn thấy

“Thủy Thượng Quan Âm” vốn là một vị thần trong truyền thuyết, Kiêu tin rằng một khi nhìn thấy vị thần này thì cô đã có siêu năng lực.”

"Vì thế Kiêu tự tin đăng ký tham gia giải bơi lội “Hoa sen hé nở” tổ chức tại Hồng Kông, thậm chí cô còn bắt cóc luôn chàng vận động viên vô địch về bơi lội của Hồng Kông là Quách Chí Viễn để về huấn luyện cho đội. Trong thời gian luyện tập, hai người đã phải lòng nhau."

"Bộ phim nói về một phụ nữ nổi tiếng, Tracy Samantha Lord Haven, vương phải những rắc rối khi đang chuẩn bị kết hôn với một doanh nhân buồn tẻ thì cùng một lúc, người chồng cũ và một chàng phóng viên quyến rũ xuất hiện. Đây được xem như bộ phim kinh điển của thể loại hài kịch hôn nhân, một dòng phim khá thời thượng vào những thập niên ba mươi, bốn mươi, với mô típ một cặp đôi đã ly dị, có những mối quan hệ mới nhưng cuối cùng lại tái hôn và sống hạnh phúc."

"Một món ăn nổi tiếng của Tứ Xuyên, ăn lạnh, bao gồm thịt bò và nội tạng bò thái mỏng. Món ăn này hiện tại được chế biến bao gồm tim, lưỡi và lòng bò cùng rất nhiều loại gia vị khác nhau, tất nhiên có cả loại ớt đặc trưng của Tứ Xuyên. Khác với tên gọi của nó, món ăn này rất ít khi sử dụng phổi bò. “Phế” là phiên âm của phổi trong tiếng Hán."

"Nguyên bản tiếng Trung “gợi dục” và “gợi tình” giống nhau, chỉ đảo vị trí chữ, vì thế Hạ Thu Nhận bị nhầm lẫn trong cách dùng từ."

"Một bộ phim của Mỹ, tựa tiếng Việt là Dòng sông nhân chứng cuộc đời."

"Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress."

"Lúc yên tĩnh thì có sự trầm tĩnh bình ổn như con gái chưa xuất giá, lúc hành động lại nhanh nhẹn như con thỏ đào thoát khỏi kẻ thù."

"Tứ hợp viện: Một kiểu nhà của Trung Quốc thời xưa, bao gồm một khối nhà bao quanh một khoảng sân phía trong thành một tổ hợp khép kín."

"Tam Muội Chân Hỏa: Hồng Hải Nhi có phép tạo lửa Tam Muội Chân Hỏa, nước thường không dập tắt được. Lửa này được sinh ra từ lửa từ lò luyện

đan của Thái Thượng Lão Quân rơi xuống Hỏa Diệm Sơn khi Ngô Không đại náo thiên cung. Hồng Hải Nhi muốn tạo lửa phải tự đánh vào mũi."

"Rượu Ngũ lương được chưng cất từ năm loại ngũ cốc: Cao lương đỏ, gạo, nếp, lúa mì và ngô. Loại rượu này được ca tụng là “ba chén tràn hứng khởi, một giọt cũng lưu hương”. Đây là một loại rượu rất đắt của Trung Quốc."

"Ấm thực nam nữ: một bộ phim của đạo diễn Lý An, là câu chuyện của một người đầu bếp già với ba người con gái chưa lập gia đình, xen giữa những rắc rối đời thường của họ là những cảnh phim về quá trình chuẩn bị, chế biến các món ăn của người đầu bếp."

"Tên tiếng Anh: Attention-deficit hyperactivity disorder - ADHD, là một trong những rối loạn phát triển thường gặp ở trẻ em, đặc điểm chung của căn bệnh này là những hành vi hiếu động quá mức đi kèm với sự suy giảm khả năng chú ý, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng học tập và quan hệ với mọi người."

"Ấm chỉ não nhiệt, âm ã."

"Tích về em gái của Dương Quý Phi thời Đường là phu nhân nước Quắc, thường không trang điểm lên diện kiến thiên tử."

"Một trong mười bài hát được mệnh danh là “Trung Hoa thập đại cổ khúc”, gắn liền với điển tích Sở Bá Nha - Chung Tử Kỳ."

"Hiệu ứng cánh bướm: Cái tên “hiệu ứng cánh bướm” đã được rất nhiều tác phẩm âm nhạc và điện ảnh sử dụng, tuy nhiên nó lại thường được dùng để mô tả nghịch lý thời gian và quan hệ nhân quả, đặc biệt là trong các tác phẩm có nhắc tới du hành thời gian."

"Mã Lương là chính trị gia và là tướng lĩnh nhà Thục Hán."

"Uyên Mộng Trùng Ôn : ôn lại giấc mộng uyên ương."

"Tên một nhà soạn nhạc và nhạc sĩ biểu diễn đa nhạc cụ."

"Từ này vừa có nghĩa là “Bình thản như không”, vừa có tên của An Nhược ở trong."

"Cụm từ này có nghĩa là khói bếp bảng lảng."

"Từ “Nghien” và “Yên” trong tiếng Trung có phiên âm phát âm gần giống nhau, “Sa Xá Tử Nghien Hồng” lại mang nghĩa rực rỡ, xinh đẹp."

"Người Mosuo không có tục cưới gả mà vẫn duy trì phong tục “tấu hôn” hay còn gọi là “thăm hôn” trong tiếng Mosuo là “sắc sắc”. Nam thanh niên đêm đêm sẽ cưới ngựa sang nhà cô gái ưng ý, leo lên chiếc thang mà cô gái bắc sẵn để vào căn gác của cô. Họ sẽ ở bên nhau suốt đêm nhưng người con trai phải lặng lẽ về nhà trước khi gà gáy sáng."

"Hôn nhân cuối tuần là một kiểu hôn nhân thời kỳ mở cửa, đôi nam nữ tới đăng ký kết hôn, trên pháp luật là vợ chồng, nhưng ngày đi làm từ thứ Hai đến thứ Sáu thì vẫn ở riêng, sống cuộc sống độc thân, chỉ đến cuối tuần mới ở cùng nhau, tận hưởng cuộc sống cuối tuần."

"Nguyên văn: Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi đầu, na nhân khước tại đăng hỏa lan san xứ (众里寻他千百度, 蓦然回首, 那人却在, 灯火阑珊处) trích từ bài Thanh ngọc án - Nguyên tịch của Nam Tống Tân Khí Tật."

"Tôn Nhị Nương, tên hiệu Mẫu dạ xoa, là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy Hử. Bà là một trong 72 Địa Sát Tinh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc."

"Theo phong tục tang ma của Trung Quốc, khi người chủ gia đình mất, họ thường đốt theo hình nhân giấy để thể hiện xuống âm phủ người đó vẫn có kẻ hầu người hạ. Còn ngưu quỷ, xà thần chính là quỷ đầu trâu, thần mình rắn đại diện cho người đưa đường dẫn lối, đồng thời cũng là thuật ngữ dùng trong Phật giáo, ý chỉ âm gian có quỷ tốt, thần nhân..."

"Nhân vật trong tiểu thuyết Cuốn theo chiều gió."

"Tên gọi thân mật của Mã Cảnh Đào, một diễn viên nổi tiếng của Đài Loan."

"Cái đê: Một vòng nhỏ bằng kim loại, trên có nhiều lỗ với các kích cỡ khác nhau, dùng để cài kim khi khâu vá. Thường được các nhà thiết kế thời trang sử dụng."

"Tân Tử Yên đã tự đổi tên của mình, từ chữ “Yên” với nghĩa là “làn khói” thành chữ “Yên” với nghĩa là “xinh đẹp”, trong tiếng Trung, hai từ này đồng âm."

"Tên tiếng Anh: Diamonds Are a Girl's Best Friend."

"Tên một bộ phim hoạt hình nổi tiếng của Nhật Bản những năm tám mươi."

"Tên một bộ phim hoạt hình của Trung Quốc sản xuất năm 1984."

"Ca sĩ người Nhật."

"Tiếng Trung phổ thông."

"Một bộ phim của đạo diễn Lý An, nói về một người đồng tính nam từ Đài Loan nhập cư đến Mỹ. Anh cưới một cô gái từ Trung Hoa đại lục để làm vui lòng cha mẹ mình và để cho cô này có được một thẻ xanh."

"Tên một trò chơi được lấy cảm hứng từ một chương trình truyền hình, trong trò chơi bạn sẽ quản lý một đội ngũ phục vụ, chuẩn bị âm nhạc, đồ ăn, bằng tốc độ và chất lượng nhanh nhất."

"Hồng Môn Yến chỉ bữa tiệc diễn ra ở Hồng Môn ngoại ô thành Hàm Dương vào năm 206 trước công nguyên, tham dự bữa tiệc có Hạng Vũ và Lưu Bang. Đây là bữa tiệc bước ngoặt có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc chiến Sở Hán. Người đời sau thường dùng cụm từ “Hồng Môn Yến” để chỉ những bữa tiệc không có ý tốt lành."

"Một loại giấy được làm từ tinh bột như khoai lang, lúa mì... dùng để gói các loại kẹo và bánh ngọt, ngăn ngừa đồ ăn dính ra lớp giấy bao ngoài."

"Xuất phát từ thành ngữ “Chó cắn Lữ Động Tân”, có nghĩa là làm ơn mắc oán, ở đây Giang Hạo Dương đang mắng khéo Thẩm An Nhược."

"Vị thánh tình yêu."

"Hay còn được gọi là “Đại bi chú”, là bài chú căn bản để minh họa công đức nội chứng của Đức Quán Tự Tại Bồ Tát."

"Lễ thành lập quốc gia."

"Một loại bánh hình như quả trám, làm bằng gạo nếp và nhân đậu xanh, gần giống bánh chưng của Việt Nam, là món ăn truyền thống trong ngày tết Đoan Ngọ của Trung Quốc."

"Nghĩa bóng ý chỉ ghen tuông. Xuất phát từ điển cố, thời Đường vua Đường Thái Tông muốn lung lạc lòng người đã bắt tể tướng đương thời Phòng Huyền Linh nạp thiếp, nhưng thê tử của ông này ngang ngược can thiệp, không đồng ý. Đường Thái Tông hạ lệnh cho thê tử của Phòng Huyền Linh giữa việc nạp thiếp và uống thuốc độc chỉ được chọn một."

"Phòng phu nhân tính tính cương liệt liền cầm bát thuốc độc uống liền một hơi trước mặt Đường Thái Tông. Đến khi đó Phòng phu nhân mới biết thứ

bà uống không phải rượu độc mà là giấm chua. Từ đó về sau “uống giấm, giấm chua” còn được dùng với nghĩa ghen tuông, đố kỵ."

"A Bát trong tiếng Trung nghĩa là gốc ghếch."

"Tương kính như tân: Tôn trọng, coi nhau như khách."

"(1). Almanach những nền văn minh thế giới - Nhiều tác giả - Tr.1197 - NXB Văn hóa - Thông tin - H.1996."

"[1] Trong mười hai con giáp của Trung Quốc, con thỏ thay thế vị trí của con mèo."

"[6] Thế giới quan, giá trị quan, nhân sinh quan."

"[7] 120 là số gọi cứu thương, 110 là số gọi cảnh sát."

"[2] Hà Tịch nghe nhầm Tây Tây thành Tịch Tịch vì hai từ này đều có âm đọc là xī xī."

"[3] 419 là cách chơi chữ của dân mạng Trung Quốc, nghĩa là tình một đêm."

"[8] Thảo nê mã: Một câu chửi được lưu hành trên mạng, phiên âm của nó giống câu “Đ.m mày”."

"[9] Huyền quan: Khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách."

"[4] Thanh giả tự thanh: Người ngay thẳng, trong sạch thì không cần phải tự biện hộ cho mình."

"[5] Làm tình tập thể."

"25. Nguyên văn: public hangings – nghĩa gốc là các cuộc xét xử và treo cổ công khai trong những ngày đầu của nước Mỹ độc lập. Ở đây, tác giả ngụ ý nói đến quyết định loại bỏ các nhân vật quan trọng trong công ty và công bố cho toàn thể nhân viên cùng biết."

"26. Vào đầu thế kỷ XX, tại thành phố New York, ngành kinh doanh ta-xi ngày một phát đạt do nhu cầu tăng cao. Trong đó, Yellow Cab & Hertz là hãng đầu tiên sơn xe ta-xi màu vàng, và đây liền trở thành một ý tưởng đột phá. Đến năm 1967, chính quyền New York quy định tất cả xe ta-xi trong thành phố đều phải sơn màu vàng."

"27. Ở đây tác giả ngụ ý rằng các công ty thường hạ tiêu chí tuyển dụng xuống mức thấp nhất khi khát lao động (chỉ cần không quá vô dụng là được), bất chấp người được tuyển làm việc có hiệu quả không."

"28. Park Avenue là đại lộ lớn tại thành phố New York, gói gọn tuyến giao thông bắc-nam của quận Manhattan. Đây là nơi tập trung nhiều cao ốc văn phòng và nhà ở sang trọng, đắt đỏ nhất New York cũng như cả nước Mỹ (ND)."

"29. Ernst & Young là công ty dịch vụ kiểm toán có trụ sở tại London, Anh Quốc, và là một thành viên của nhóm "Big 4", tức bốn tập đoàn kiểm toán lớn và uy tín nhất thế giới (ba công ty còn lại là PwC, Deloitte và KPMG) (ND)."

"30. Nguyên văn: telecommuter (ND)."

"31. Nguyên văn: Federal Reserve System (viết tắt là FED) (ND)."

"32. Nguyên văn: Securities and Exchange Commission (SEC), là cơ quan thuộc Chính phủ Mỹ, được thành lập năm 1934 với chức năng quản lý thị trường chứng khoán và bảo vệ nhà đầu tư; SEC vốn được tổng thống Franklin D. Roosevelt thành lập để gây dựng lại lòng tin của thị trường sau sự đổ vỡ của thị trường chứng khoán và thời kỳ Đại Suy thoái năm 1929 (ND)."

"33. Merrill Lynch là một trong những ngân hàng lâu đời nhất tại Mỹ, thành lập từ năm 1914 và từng được xem là một trong những "đại gia" của nền tài chính. Tuy nhiên, họ cũng không thoát khỏi cuộc Đại khủng hoảng năm 2008. Trong khi Lehman Brothers, tập đoàn tài chính lớn thứ tư của Mỹ chính thức đệ đơn phá sản vào tháng 9 năm 2008, thì Merrill Lynch được Ngân hàng Hoa Kỳ (Bank of America) thỏa thuận mua lại với giá trị ước tính lên đến 50 tỉ đô-la (ND)."

"34. Viết tắt của câu hỏi Lý do kinh doanh chính đáng để làm điều này là gì?, nguyên gốc là WTGBRFDT, tức What's the good business reason for doing this? (ND)."

"35. Nguyên văn: niche – thị trường hình thành khi có nhu cầu tiềm năng đối với một sản phẩm hoặc dịch vụ chưa được đáp ứng bởi các nhà cung cấp lớn trên thị trường. Một thị trường ngách cũng có thể hình thành khi có một nhóm nhỏ các khách hàng tiềm năng. (ND)."

"36. Tiểu thuyết hư cấu ra đời năm 1859 của nhà văn nổi tiếng Charles Dickens, tái hiện cuộc sống và nét tương đồng của hai thành phố Paris và

London (ND)."

"37. Madame Defarge là một nhân vật phản diện được đề cập đến trong tiểu thuyết A Tale of Two Cities. Điều đặc biệt ở nhân vật này là bà ta luôn đan và những mẫu đan mã hóa tên của những người sẽ bị giết hại (ND)."

"38. Nguyên văn: Why did the accountants cross the road? – câu hỏi bắt nguồn từ thành ngữ Why did the chicken cross the road?, tức “Vì sao con gà bước qua đường?”. Câu trả lời là: “Vì nó muốn sang bên kia đường”. Ở đây, tác giả muốn nêu lên một câu hỏi khiến người nghe tưởng như phải có một câu trả lời hóc búa, nhưng đáp án thực ra lại rất đơn giản và hiển nhiên (ND)."

"39. Polonius là một nhân vật trong vở kịch Hamlet của đại văn hào Shakespeare, được xây dựng với tính cách khá đặc trưng. Ông ta luôn tìm cách che đậy sự ngu xuẩn của bản thân bằng ngôn từ có vẻ sâu sắc và thông thái. Polonius tin vào sự cần trọng và sáng suốt của mình, cho rằng thế là khôn nhưng hóa ra rất dại, vì cuộc đời thông thái hơn ông ta. Polonius kết thúc cuộc đời với một kết cục bi thảm, chính ông là thủ phạm gây ra cái chết cho bản thân và cả gia đình. Không phải ngẫu nhiên mà Shakespeare đã để cho Hamlet gọi Polonius là “đồ khom già ngu xuẩn” (ND)."

"40. Rip Van Winkle là nhân vật trong truyện ngắn cùng tên của nhà văn Mỹ Washington Irving. Trong truyện, ông bị chuốc rượu và say đến mức ngủ quên; khi tỉnh dậy, ông phát hiện đã 20 năm trôi qua (ND)."

"41. MIT: viết tắt của Massachusetts Institute of Technology, tức Viện Công nghệ Massachusetts, một viện đại học nghiên cứu tư thực hàng đầu tại Mỹ. Được thành lập năm 1861 tại Cambridge, bang Massachusetts, MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học và quản lý. MIT ban đầu nhấn mạnh đến các ngành công nghệ ứng dụng ở bậc đại học và sau đại học, và chính điều này giúp tạo nên sự hợp tác gần gũi giữa trường với các công ty công nghiệp (ND)."

"42. Nguyên văn: sacred cow, tức con bò thiêng, chỉ những thể chế hoặc cá nhân được bênh vực một cách vô lý, không ai dám động đến (liên tưởng đến hình ảnh con bò thiêng trong tín ngưỡng Hindu) (ND)."

"43. Nguyên văn: reinventing the wheel, tức sáng chế lại bánh xe, chỉ việc làm thừa thãi không cần thiết (ND)."

"44. Madwoman of Chaillot (tạm dịch: Người đàn bà điên ở Chaillot) là vở kịch châm biếm của soạn giả người Pháp Jean Giraudoux, được viết vào năm 1943. Câu chuyện kể về một người phụ nữ lập dị sống ở Paris và đấu tranh chống lại các thế lực cố áp đặt đạo đức giáo điều khắt khe lên cuộc sống của bà (ND)."

"45. Một nhà sản xuất xe hơi Nhật Bản (ND)."

"46. Nguyên văn: Material Requirement Planning – hệ thống lên kế hoạch yêu cầu vật liệu (ND)."

"47. Nguyên văn: spaghetti diagram, tức kiểu sơ đồ kết nối nhiều giai đoạn hoặc bộ phận của một quy trình với nhau, nhằm xác định các điểm chồng chéo trong quy trình và tìm ra cách cải thiện (ND)."

"48. Công ty dotcom là công ty thực hiện phần lớn việc kinh doanh trên mạng Internet, thường thông qua một trang web có sử dụng phổ biến tên miền cấp cao “.com” (ND)."

"49. Thung lũng Silicon trước đây ám chỉ đến độ tập trung cao độ của các ngành công nghiệp liên quan đến công nghệ bán dẫn và công nghệ vi tính ở khu vực thung lũng Santa Clara, nằm ở cực Nam của vịnh San Francisco, bang California. Sau này nó dần trở thành cái tên hoán dụ cho tất cả các công ty công nghệ cao trong khu vực này (ND)."

"50. Mad Hatter là nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Alice lạc vào xứ thần tiên của nhà văn Lewis Carroll. Tên gọi “Mad Hatter” có ý nghĩa là gã làm nón điên khùng. Thật vậy, nhân vật này được khắc họa với ngoại hình, tính cách lẫn lối suy nghĩ khá lập dị, cầu kỳ và không thuộc về thế giới này. Trong truyện, ông ta thường xuyên tổ chức những buổi tiệc trà mà ở đó ông thể hiện những điều điên rồ, đưa ra những câu đố rối rắm và khó hiểu (ND)."

"51. hyperlink là liên kết ẩn dưới một từ hoặc cụm từ nội dung trên Web, khi nhấp vào sẽ chuyển đến một địa chỉ mới (ND)."

"52. Tác giả dùng lối nói ẩn dụ, hàm ý rằng những lời ngụy biện trên đã khiến mọi người hoài nghi ngay cả những điều hiển nhiên nhất (ND)."

"53. Nguyên văn: The Godfather, bộ phim hình sự sản xuất năm 1972 dựa trên tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Mario Puzo, do Francis Ford Coppola làm đạo diễn (ND)."

"54. Loại gậy golf có đầu gậy to và cứng nhất, chuyên được dùng để phát bóng (ND)."

"55. Iosif Vissarionovich Stalin (1878-1953) là nhà cách mạng Bolshevik, là lãnh đạo tối cao của Liên bang Xô Viết từ giữa thập niên 1920 đến 1953. Đây là một nhân vật lịch sử gây nhiều tranh cãi bởi cách đàn áp tàn bạo các phe đối lập của ông (ND)."

"56. Nguyên văn: "Scotty, beam me up" là câu nói đến từ loạt phim Star Trek. Scotty là một nhân vật phụ trách vận chuyển chuyên sử dụng phép đột thố để đi từ nơi này đến nơi khác trong tích tắc. Trong phim, cụm từ "Scotty, beam me up" được sử dụng để nhân vật bắt đầu thực hiện phép đột thố. Tác giả muốn nhấn mạnh rằng ông chỉ muốn rời khỏi nơi đó ngay lập tức (ND)."

"57. Nguyên văn: lean, có nghĩa là "thon gọn", hay nghĩa bóng là "tinh gọn" (ND)."

"58. Theo Kinh Thánh, Goliath là một dũng sĩ người Philistines có thân hình to lớn và sức mạnh phi thường. Không ai địch nổi Goliath. Nhưng David, một tráng sĩ trẻ người Israel đã xung phong đọ sức với Goliath. Trái với Goliath, David nhỏ bé nhưng lại rất nhanh trí và khéo léo. Anh đã dùng mưu để chặt đầu Goliath bằng chính thanh gươm của hắn (ND)."

"59. Cựu Thế Giới: bao gồm các lãnh thổ được người châu Âu biết đến trước khi Christopher Columbus phát hiện ra châu Mỹ vào năm 1492, bao gồm châu Âu, châu Á và châu Phi (gọi chung là đại lục Á-Phi-Âu) và các đảo, quần đảo xung quanh (ND)."

"1. Khu vực thuộc châu Đại Dương, bao gồm các nước Úc, New Zealand, New Guinea và các đảo khác ở nam Thái Bình Dương (ND)."

"2. S&P 500 (hay Standard & Poor 500): chỉ số cổ phiếu dựa trên cổ phiếu phổ thông của 500 công ty có vốn hóa thị trường lớn nhất được niêm yết trên sàn chứng khoán NYSE (Sở giao dịch chứng khoán New York) hoặc NASDAQ (Sàn chứng khoán Hoa Kỳ) (ND)."

- "3. Nguyên văn: sex appeal – ở đây, tác giả có ý muốn nhấn mạnh tiêu chí hấp dẫn, lôi cuốn ở các công ty được chọn làm hình mẫu (ND)."
- "4. Viết tắt của Return on Equity (ND)."
- "5. Viết tắt của Return on Assets (ND)."
- "6. Cuốn sách đã được Alpha Books xuất bản tại Việt Nam (ND)."
- "7. Nguyên văn: North America Free Trade Agreement – Hiệp định này được ký kết ngày 12 tháng 8 năm 1992 giữa ba nước Canada, Hoa Kỳ và Mexico, với mục đích tạo điều kiện thương mại thuận lợi giữa ba quốc gia khối Bắc Mỹ này (ND)."
- "8. Nguyên văn: railcar – một loại phương tiện chạy trên đường ray, có kích thước bằng một toa tàu hỏa, thường dùng để vận chuyển hàng hóa hay sửa chữa đường ray (ND)."
- "9. Nguyên văn: B.S. meter – tiếng lóng xuất phát từ một ứng dụng giống như một chiếc máy đo gắn với các nội dung trên Internet. Người đọc dùng nó để nhận xét nội dung từ “chân thật” cho đến “hoàn toàn bịa đặt”. Ở đây, tác giả ngụ ý rằng ông đang đánh giá xem lời chia sẻ của Tindall có trung thực hay không."
- "10. Bảng xếp hạng 500 công ty lớn nhất Hoa Kỳ theo tổng thu nhập, do tạp chí Fortune bầu chọn (ND)."
- "11. Nguyên văn: ...the last one with a load of doughnut or free tickets to a ballgame – ý ẩn dụ về những người đến xem thể thao trẻ, nhưng thường được miễn phí vé và có nhiều thức ăn nhẹ kèm thêm (ND)."
- "12. Union Pacific và Santa Fe là các hãng đường sắt lớn tại Hoa Kỳ. Santa Fe có trụ sở tại bang New Mexico, còn Union khai thác các tuyến đường giữa thành phố Chicago (bang Illinois) và New Orleans (bang Louisiana) (ND)."
- "13. Nguyên văn: angel capitalist – chỉ những cá nhân giàu có đủ khả năng cấp vốn thành lập cho một doanh nghiệp. Đổi lại, họ sẽ có quyền sở hữu một phần công ty."
- "14. Krona: đơn vị tiền tệ của Thụy Điển; 1 krona tương đương khoảng 2.623 đồng Việt Nam (ND)."

"15. Nguyên văn: CYA, viết tắt của Cover Your Ass, chỉ tâm lý lo sợ và bưng bít mọi lỗi lầm của mình, hoặc chỉ biết lo cho bản thân khi có tình huống bất lợi (ND)."

"16. David Copperfield (1956-) là ảo thuật gia người Mỹ nổi tiếng với nhiều trò ảo thuật huyền bí và luôn gây bất ngờ cho khán giả. Ông là ảo thuật gia thành công nhất thế giới về mặt thương mại, với hơn 1 tỉ đô-la thu được từ biểu diễn. Những màn ảo thuật đặc sắc nhất của ông bao gồm làm biến mất cả đoàn tàu có người ngồi, đi xuyên qua Vạn Lý Trường Thành và đặc biệt là làm biến mất tượng Nữ thần Tự do vào năm 1983 (ND)."

"17. Roy Horn và Siegfried Fischbacher là thành viên của nhóm ảo thuật người Mỹ gốc Đức Siegfried & Roy, nổi tiếng với những màn ảo thuật cùng hổ trắng và sư tử trắng. Nhóm biểu diễn từ năm 1990 và ngưng hoạt động vào năm 2003 sau tai nạn của Roy Horn khi biểu diễn cùng một con hổ trắng (ND)."

"18. Standard & Poor's là công ty dịch vụ tài chính Mỹ trực thuộc McGraw-Hill, đồng thời là một trong ba cơ quan xếp hạng tín dụng lớn và uy tín nhất thế giới (bên cạnh Moody's và Fitch Ratings) (ND)."

"19. Super Bowl: trận chung kết giải Vô địch Bóng bầu dục Quốc gia Hoa Kỳ (National Football League – NFL), diễn ra hằng năm giữa hai đội vô địch giải miền Đông và miền Tây nước Mỹ. Trong nhiều năm, đây là chương trình được theo dõi nhiều nhất trên truyền hình Mỹ (ND)."

"20. Hiếm có điều gì khiến tôi căm ghét hơn có ai đó sử dụng tư liệu gốc của mình mà không thừa nhận nguồn. Từ lần đầu nghe câu chuyện này vài năm về trước, tôi đã bỏ ra hàng giờ cố gắng truy ra nguồn gốc, nhưng không có kết quả. Vì vậy, tôi xin gửi lời cảm ơn và cáo lỗi chân thành của mình đến tác giả."

"21. Viết tắt của Management Information Systems."

"22. Nguyên văn: bad apples, chỉ những người gây ảnh hưởng xấu trong nhóm, cần bị loại bỏ."

"23. Taj Mahal là ngôi đền và lăng tẩm tại Ấn Độ, được xây dựng từ năm 1632. Đây là kiến trúc nguy nga được xem là hình mẫu và mang phong

cách tổng hợp của kiến trúc Ba Tư, Thổ Nhĩ Kỳ, Ấn Độ và Hồi giáo. Đến năm 1983, đền được UNESCO công nhận là di sản thế giới."

"24. Hercules là vị anh hùng trong thần thoại Hy Lạp cổ, là con trai của thần Zeus, vua của các vị thần ngự trị trên đỉnh Olympus. Tên tuổi của chàng gắn liền với 12 kỳ công hiển hách, tượng trưng cho sức mạnh chinh phục thiên nhiên của con người thời xưa. Trong số 12 kỳ công, Hercules phải dọn sạch chuồng gia súc của Augeas."

"Nếu quan tâm đến việc khởi tạo một trang cá nhân hay bản tin định kỳ, hoặc đang không hài lòng với trang tin mà mình có, hãy tham khảo một người bạn của tôi, Marcus Sheridan, hay còn gọi là Sư tử kinh doanh (www.thesaleslion.com). Bạn sẽ có những gì mình cần. Marcus sẽ không chỉ giúp bạn cách để chia sẻ thông tin hữu ích một cách hiệu quả mà còn thu hút thêm những khách hàng phù hợp hơn, lý tưởng hơn từ các nguồn có thể bạn không ngờ tới (như Google chẳng hạn)."

"Nếu bạn có thể sử dụng một vài ý tưởng để tổ chức một bữa tiệc tối với đông người tham dự như vậy, tôi khuyên bạn nên đọc cuốn (Host a Dinner Party That Gets Everyone Talking) Tổ chức một bữa tiệc tối mà ai cũng phải nhắc đến, một cuốn sách điện tử miễn phí của Michelle Welsh, người sáng lập của Project Exponential."

"Trong trường hợp của tôi, sự thành công từ nhóm khởi đầu này đã dẫn tới việc thành lập một cộng đồng kết nối hẹp ở Washington, DC, gọi là lực lượng nòng cốt, do tôi và vợ, Melanie, đồng sáng lập. Tại thời điểm viết cuốn sách này, cộng đồng có hơn 100 giám đốc điều hành và chủ doanh nghiệp là thành viên và bắt đầu mở rộng tới các thành phố khác."

"Đây là một thuật ngữ do bậc thầy kết nối Chris Brogan đưa ra. Ông đã nêu nó ra trong một bài viết trên trang cá nhân, "Tạo ra khả năng tiếp cận cũng quan trọng như học tập và kiếm sống vậy." Chris luôn có những lời khuyên chí lý về kết nối và xây dựng những mối quan hệ. Hiện nay ông chủ yếu viết cho tờ Owner Magazine (do ông sáng lập)."

"Người muốn cho đi (Go-giver) là một thuật ngữ do Bob Burg và John Mann đưa ra trong cuốn sách kinh điển The Go-Giver: A Little Story about a Powerful Business Idea - Người muốn cho đi: Một câu chuyện nhỏ về

một ý tưởng kinh doanh mạnh mẽ - . Nó có nghĩa là gia tăng giá trị cho người khác bằng cách giúp họ một cách có ý nghĩa, đồng thời giúp bạn cảm thấy hạnh phúc hơn và cải thiện cuộc sống của bạn."

"Cuốn sách yêu thích của tôi về gặp gỡ mọi người và mở rộng quan hệ trên Twitter là The Tao of Twitter - Đạo Twitter - của tác giả Mark Schaefer. Dù bạn mới thử nghiệm với Twitter lần đầu tiên hay đã dùng nó nhiều năm qua, cuốn sách này vẫn là một tài liệu tham khảo vô giá."

"(*) Tác giả muốn nhắc đến các danh nhân: nhà thơ, nhà soạn kịch William Shakespeare (1564-1616); nhạc sĩ Ludwig van Beethoven (1770-1827); nhà vật lý, toán học và thiên văn học Isaac Newton (1642-1727)."

"(1) Đây là một lễ của Thiên Chúa giáo, tổ chức hàng năm vào Chủ nhật sau lễ Phục sinh."

"(*) Pierre-Auguste Renoir (1841-1919): Họa sĩ người Pháp, là một trong những họa sĩ hàng đầu của trường phái Ấn tượng. Với 60 năm sáng tác, ông để lại 6.000 tác phẩm và thành quả này được coi là rất phong phú, chỉ đứng sau các công trình của Pablo Picasso."

"(*) Paul Cézanne (1839-1906): Họa sĩ người Pháp, được coi là cha đẻ của hội họa hiện đại, có tác động sâu sắc đến nhiều họa sĩ tài năng khác ở thế kỷ XX."

"(**) Richard Cory: Tên một nhân vật trong tác phẩm cùng tên của Edwin Arlington Robinson (1869-1935), nhà thơ xuất sắc nhất thế kỷ XIX của Mỹ. Richard Cory là chân dung điển hình và ám đạ về một người giàu có nhưng bế tắc, cuối cùng phải tự kết liễu đời mình."

"(*) Thằn lằn ngón cánh: Một loài bò sát biết bay thuộc kỷ Jura đã bị tuyệt chủng."

"(*) George Washington (1732-1799): Tổng thống đầu tiên của Hoa Kỳ, nắm quyền từ 1789 đến 1797."

"(*) Paul Gauguin (1848-1903): Danh họa Pháp, sống ở Tahiti từ năm 1891 đến 1901, thời gian ông sáng tác sung sức nhất và để lại nhiều kiệt tác hội họa."

"(*) G. O'Keeffe: Nữ họa sĩ rất nổi tiếng với những họa phẩm mô tả về hoa và những phong cảnh thuộc vùng đất sa mạc Tây Nam nước Mỹ."

"Thích Nhất Hạnh: Thiền sư người Việt Nam đang sinh sống ở Pháp, tên thật là Nguyễn Xuân Bảo, sinh năm 1926 tại Thừa Thiên - Huế. Ông xuất gia vào phái Thiền tông năm 16 tuổi. Ông đã xuất bản trên 100 cuốn sách, trong đó có khoảng 40 cuốn bằng tiếng Anh, từng được đề cử giải Nobel Hòa bình năm 1967."

"Henry Bergson (1859-1941): Nhà văn, nhà triết học người Pháp. Ông là một trong những nhà triết học lớn của thế giới, đoạt giải thưởng Nobel Văn học năm 1927."

"(*) Cá pecca: Một loại cá thuộc họ cá rô, sinh trưởng ở hầu hết các loại sông suối."

"(**) Chim chơi chơi: Một loài chim có chân dài, đuôi ngắn, sống ở vùng đầm lầy gần biển."

"(1) Ulysses S. Grant: Vị tổng thống thứ 18 trong lịch sử nước Mỹ, nhiệm kỳ 1869-1877."

"(2) Little Bighorn: Trận chiến giữa chính quyền Mỹ và các thổ dân da đỏ, diễn ra vào năm 1876."

"(3) Loch Ness: Một hồ lớn và sâu tại cao nguyên Scotland, có bề mặt cao hơn mực nước biển 15,8 m. Hồ này nổi tiếng về huyền thoại củ a “Quái vật hồ Loch Ness”."

"1. Trong bài luyện tập với giáo cụ chuông này, số lần luyện tập được lặp đi lặp lại nhiều nhất là 200 lần ."

"2. Không khí yên tĩnh kiểu này là một ưu điểm nổi bật nhất trong phương pháp dạy học của bà Maria Montessori, đã được rất nhiều trường học áp dụng và cũng là một trong số những thành công tiêu biểu cho tinh thần Maria Montessori. Thông qua ảnh hưởng của bà, “sự yên lặng cố định” đã thấm nhuần vào những biểu hiện của công chúng trong trật tự chính trị và xã hội."

"1. G. Ferreri, Dạy viết chữ: cách dạy của giáo sư Maria Montessori, thông báo cách điều trị bằng dạy học – y học liên quan đến trẻ em khiếm khuyết của Hội liên hiệp Rome, 1.4 (Rome, tháng 10 năm 1907)."

"2. Tổng kết tọa đàm về dạy học của giáo sư Montessori, năm 1900, công ty in Rome, P. 46, số nhà 62, đại lộ ...: (Đọc viết mang tính tự phát)."

"1. Trong “ngôi nhà trẻ thơ” đầu tiên có rất nhiều đồ chơi, nhưng hiện tại, mỗi quan tâm đến đồ chơi của chúng tôi đã giảm đi nhiều, bởi vì kinh nghiệm cho thấy, trẻ em không hề tìm kiếm đồ chơi."

"2. Tại những nơi có xây dựng “ngôi nhà trẻ thơ”, cũng đã xây dựng được trường tiểu học sử dụng phương pháp dạy học của Maria Montessori. Mấy cuốn sách tôi viết đã tiến hành mô tả phương pháp giáo dục của những trường học này, đặc biệt là bộ sách gồm hai cuốn mang tên Phương pháp dạy học Montessori cao cấp."

"1. Leopoldo Fregoli: Diễn viên người Ý, trong một buổi diễn đã từng thay tới 60 lần trang phục. Hội chứng Fregoli là một hiện tượng hiếm gặp của não bộ con người, khiến người bệnh bị ảo giác và tin rằng những người xung quanh mình đang mang khuôn mặt của một người luôn thay đổi dáng vẻ hoặc đang cải trang."

"1. Tức giáo dục một cách khoa học, phát triển giáo dục trên nền tảng khoa học."

"2. Thuyết cơ giới: quan điểm triết học quy tất cả các hình thức vận động phức tạp khác nhau về chất của thế giới về một hình thức vận động đơn giản nhất - vận động cơ học."

"3. Đề cập đến khen thưởng và trừng phạt, chúng ta không muốn làm giảm giá trị ý nghĩa cơ bản của nó đối với giáo dục. Đây là một phần trong bản chất của con người, nhưng phải kiểm tra tình trạng nó bị lạm dụng và xuyên tạc, và không để chúng trở thành một phương tiện để phá huỷ. Trong thực tế, những hiểu biết thông thường cho chúng ta thấy rằng, khi tâm hồn được sự đam mê soi sáng thì khen thưởng và trừng phạt gần như trở thành một phương tiện để tìm hiểu một công việc là tốt hay xấu, đáng được sự khen ngợi hoặc là đáng bị khiển trách. Vì vậy, về mặt ý nghĩa nhất định mà nói, thưởng phạt và công việc là hai vấn đề không thể tách rời, giống như nhân và quả không thể tách rời, đạo đức cao thượng hay thấp hèn không thể tách rời với hành vi của con người."

"1. Hiện nay, phương pháp này đã được phát triển rộng và phổ biến, được áp dụng thử nghiệm đối với lứa tuổi tiểu học, được miêu tả thành phương pháp “tự giáo dục trong trường tiểu học”. Gần đây, nó lại được mở rộng

đến giáo dục cho trẻ từ sơ sinh đến 9 tuổi. Thậm chí một số học sinh năm đầu trung học cơ sở cũng sử dụng phương pháp của bà Maria Montessori, và nhận được sự tán thành của công chúng."

"2. Pestalozzi: Nhà giáo dục học Thụy Sĩ, sáng lập cô nhi viện, trường tiểu học..."

"3. Édouard Séguin: Nhà giáo dục người Pháp."

"4. Ezekiel là người vốn có sức tưởng tượng phong phú và lòng tin kiên định. Khá nhiều những hiểu biết sâu sắc của ông đều mượn sự tưởng tượng khác thường để biểu đạt. Thông tin của ông thường lấy hành động mang tính tượng trưng để thể hiện. Ezekiel coi trọng sự đổi mới của nội tâm và tâm hồn, nhấn mạnh mỗi một người phải có trách nhiệm đối phó với hành vi tội lỗi của bản thân, đồng thời tuyên bố ông luôn ấp ủ hi vọng quốc gia phục hưng trở lại. Ông gánh vác hai nhiệm vụ tiên tri và điều khiển, cho nên ông đặc biệt quan tâm đến việc thiêng liêng, trong sạch."

"5. Preyer: Nhà Sinh lí học và Tâm lí học thực nghiệm người Đức."

"1. Émile Jaques-Dalcroze: Nhạc sĩ xuất chúng nửa đầu thế kỉ XX, sinh ra tại Áo, bố mẹ là người Thụy Sĩ. Ông đã cùng với các cộng sự của mình hình thành nên một số ý tưởng về giáo dục âm nhạc mà sau này trở thành phương pháp Dalcroze."

"2. Lucius Quinctius Cincinnatus: Nhà chính trị Rome cổ đại, từng là quan chấp chính của Rome cổ, là thánh nhân trong truyền thuyết – hoá thân của phẩm đức và ý chí. Theo truyền thuyết lịch sử, Cincinnatus bị đẩy đi làm quan chấp chính, cứu viện cho quân đội Rome bị người Aequy vây khốn ở núi Mt. Algidus. Khi nhận được mệnh lệnh này, ông đang canh tác trên nông trang nhỏ của mình. Sau đó, trong một ngày, Cincinnatus đã đánh bại quân địch. Khi Rome ca khúc khải hoàn, Cincinnatus chỉ cho phép mình nắm quyền lãnh đạo thời kì Rome chiến đấu để vượt qua nguy hiểm, nguy hiểm vừa được giải quyết xong, ông bèn từ chức để trở về với nông trang của mình."

"1. Sau khi những người khác đều đã thử và thất bại trước câu đố này, Columbus bèn đập giập phần đáy của quả trứng gà rồi xếp nó dựng lên, như vậy quả trứng có thể dễ dàng xếp đứng một cách vững chắc."

"2. 1 inch = 2.54 cm"

"3. 1 ounce = 28,3 gam"

"1 Itarard (1774-1838): Bác sĩ người Pháp, được biết đến như nhà giáo dục của những người bị câm điếc. Ông có nhiều thành tựu trong việc nghiên cứu về thính giác của những người câm điếc."

"1 Jean-Jacques Rousseau (1712 – 1778), sinh tại Geneva, là một nhà triết học thuộc trào lưu Khai sáng có ảnh hưởng lớn tới Cách mạng Pháp 1789, sự phát triển của lý thuyết xã hội, và sự phát triển của chủ nghĩa dân tộc. Johann Heinrich Pestalozzi (1746 - 1827), là nhà cải cách giáo dục người Thụy Sĩ. Ông thành lập một số tổ chức giáo dục trong cả hai khu vực nói tiếng Pháp và tiếng Đức của Thụy Sĩ. Friedrich Wilhelm Fröbel (hoặc Froebel) (1782 - 1852), người Đức, là học trò của Pestalozzi người đã đặt nền tảng cho giáo dục hiện đại dựa trên sự thừa nhận rằng trẻ em có nhu cầu đặc biệt và khả năng. Ông đã tạo ra khái niệm về “mẫu giáo”. Ông cũng phát triển các đồ chơi giáo dục được gọi là Quà tặng Froebel."

"1 Ở đây ý nói đến lớp học Montessori"

"1 Dante (1265-1321): Nhà thơ, nhà thần học người Ý, tác giả của hai kiệt tác La Divina Commedia (Thần khúc) và La Vita Nuova (Cuộc đời mới)."

"1 Colombo phát hiện ra lục địa mới và trở thành người anh hùng của Tây Ban Nha. Nhưng có những kẻ không phục ông và nói rằng, đó chẳng phải điều gì mới mẻ. Ông bèn cầm một quả trứng gà luộc lên và thách mọi người xem ai có thể làm cho quả trứng đứng thẳng. Không ai làm được. Colombo cầm quả trứng lên và gõ nhẹ một đầu, đặt phần lõm xuống bàn và quả trứng đứng thẳng. Đó là một việc đơn giản, vấn đề là không ai nghĩ ra điều đó."

"Người Cro-Magnon là tên gọi từng được sử dụng để chỉ những con người hiện đại đầu tiên, sống vào cuối thời đại đồ đá cũ ở châu Âu, khoảng 50.000 cho đến 10.000 năm trước đây."

"Một cuốn sách nổi tiếng khác của tiến sĩ Maria Montessori: Những năm thơ ấu và bí mật."

"Hiệp hội Montessori Rome thiết kế giáo trình riêng dành cho những “người giúp đỡ” trẻ trong giai đoạn 1 tuổi."

"Ví dụ chứng minh rằng trước khi có thể nói được, trẻ đã có thể nghe hiểu những lời nói của người lớn, có thể tham khảo cuốn sách Bí mật của trẻ."

"Trong cuốn Bí mật thời thơ ấu, độc giả có thể tìm thấy rất nhiều ví dụ có liên quan đến phương diện này."

"1 Dạy trẻ biết đọc sớm được dịch ra 19 thứ tiếng đã được Thái Hà Books mua bản quyền và xuất bản tại Việt Nam."

"1 Dạy trẻ về thế giới xung quanh đã được Thái Hà Books mua bản quyền và xuất bản."

"1 Con người theo phân loại học là Homo Sapiens. Tiếng Latinh nghĩa là 'người thông thái' hay 'người thông minh'."

"1 Trong cuốn này BTV sẽ Việt hóa một số phần để phù hợp với phụ huynh và trẻ em Việt Nam."

"Nguyên văn: $A * M = P$ ("Ability" x "Motivation" = "Performance") (ND)."

"Nguyên văn: managerial grid - còn gọi là lưới quản lý Blake-Mouton do Robert Blake và Jane Mouton phát triển vào thập niên 1960. Ma trận này dựa trên hai tiêu chí là "coi trọng mong muốn của nhân viên" và "đề cao kết quả công việc" với mức độ cao hoặc thấp, từ đó hình thành bốn phong cách quản lý thể hiện trên bốn góc phần tư (ND)."

"Viết tắt của continuous and never-ending improvement (ND)."

"Nguyên văn: Just do it - khẩu hiệu của hãng thể thao Mỹ Nike (ND)."

"1 ao-xơ (ounce) = 28,35 gram (ND)."

"Vince Lombardi (1913-1970) là cầu thủ, huấn luyện viên kiêm giám đốc bóng bầu dục huyền thoại người Mỹ. Ông nổi tiếng với cương vị huấn luyện viên của đội Green Bay Packers vào thập niên 1960, khi dẫn dắt đội này giành năm chức vô địch quốc gia trong vòng bảy năm, trong đó có ba chức vô địch liên tiếp, thêm vào đó là hai chức vô địch Super Bowl vào các năm 1966, 1967 (ND)."

"Peter Ferdinand Drucker (1909-2005) là chuyên gia tư vấn quản trị hàng đầu thế giới. Ông được coi là cha đẻ của ngành quản trị kinh doanh hiện đại, là tác giả nhiều cuốn sách quản lý nổi tiếng. Tạp chí Financial Times đã bình chọn ông là một trong 4 nhà quản lý bậc thầy của mọi thời đại (cùng với Jack Welch, Philip Kotler và Bill Gates) (ND)."

"Một món ăn vùng Nam Ấn, gồm khoai tây luộc, hành tây chiên và gia vị."

"Một kiểu câu cửa miệng của người Ấn Độ, giống như “anh bạn”."

"Trong hệ thống số đếm của Ấn Độ, Pakistan, Bangladesh, Nepal và Sri Lanka, lakh dùng để đếm đơn vị hàng 100.000, chẳng hạn 150.000 rupee thì được gọi là 1,5 lakh rupee, được viết là 1,50,000. 1 lakh xấp xỉ 2.250 USD."

"Cuốn sách đã được Alpha Books phát hành năm 2011."

"Học viện Kinh tế London."

"Danh từ chỉ những thứ liên quan đến trường học."

"Những chữ cổ tình để sai cho phù hợp với cách nói trong nguyên văn."

"Chơi chữ. Trong nguyên văn là “Stag”, nghĩa là một bữa tiệc chỉ có đàn ông đi với nhau, không dẫn theo phụ nữ. Ngoài ra, từ này còn có nghĩa là hươu, nai đực. Đối với loài hươu xạ, những con đực có thể tiết ra mùi xạ hương nhằm thu hút những con cái."

"Một bộ phim của Ấn Độ, phát hành năm 2009, đạo diễn Anurag Kashyap."

"Môn cricket, phổ biến tại nhiều quốc gia trong cộng đồng khối Thịnh vượng chung Anh."

"Những trận đấu cricket giữa Ấn Độ và Pakistan."

"ICQ LLC là một chương trình nhắn tin khẩn cấp trên máy tính, được công ty Mirabilis của Israel phát triển và phổ biến lần đầu tiên, sau được America Online (AOL) mua lại, và kể từ 4/2010 thuộc sở hữu của Mail.Ru Group."

"Mohammad Azharuddin sinh ngày 08/2/1963, là một chính trị gia Ấn Độ kiêm cựu cầu thủ cricket. Ông là một cầu thủ cricket tài năng và là đội trưởng đội cricket Ấn Độ trong những năm 1990."

"Test Matches: Loạt trận đấu thử nghiệm giữa các đội đại diện quốc gia theo quyết định của Hội đồng Cricket Quốc tế (ICC)."

"Một loại bánh như su kem."

"Chakra: Từ nguyên thủy trong tiếng Sanskrit cakra mang ý nghĩa là “bánh xe” hay “vòng tròn”, đôi khi được dùng để chỉ “bánh xe của luân hồi”, đôi khi còn được gọi là Luân xa theo âm Hán Việt."

"Chữ “thiếu số” ở đây được dùng với nghĩa “dành cho một nhóm nhỏ” đối tượng nào đó; cụ thể ở đây, Alma Mater kinh doanh những sản phẩm dành cho trường học nói chung."

"Trong nguyên văn là FCD (First Class with Distinction)."

"Một thứ lễ vật qua đó gửi lời cầu nguyện tới các vị thánh thần."

"Một nghi lễ tôn giáo Hindu."

"Một diễn viên điện ảnh Ấn Độ (sinh năm 1938)."

"Mã pin dành cho những người sử dụng Blackberry để add vào danh bạ."

"Rickshaw: Loại xe nhẹ, hai bánh, có mui, dùng ở Ấn Độ và vùng Viễn Đông, do một hoặc nhiều người kéo."

"Nguyên gốc Enthu cutlet: một từ đặc trưng của Bangalore, chỉ một người quá sôi nổi, bận tâm đến quá nhiều thứ, kiểu như đến một nhà hàng trước bất cứ ai khác, làm một bữa tiệc chẳng vì cái gì hay nhân bất cứ dịp gì, hay thậm chí là cách 2 giờ lại cập nhật status trên Facebook một lần. Ở đây người dịch chọn cách gọi “mỡ làng” cho gần gũi và dễ hiểu với bạn đọc Việt Nam."

"Permanent Account Number – Số tài khoản vĩnh viễn."

"Gulab jamun: Món bánh sữa kiểu Ấn Độ."

"Thường được dùng để ám chỉ những người đến từ Kerala, Ấn Độ."

"“Buck” trong nguyên văn, tiếng lóng nghĩa là đồng đô la."

"Cách gọi “dì” thể hiện mối quan hệ thân thiết như chị em giữa mẹ và một người bạn gái của mẹ."

"Tạp chí đàn ông, gồm các bài viết về lối sống đô thị, tranh ảnh khiêu dâm thậm chí ở mức nặng hơn cả tờ Playboy."

"G.I.Joe là tên một trò chơi chiến thuật theo lối chơi turn-based trên điện thoại di động."

"Lấy từ nhan đề bài hát Why This Kolaveri Di ? (tiếng Anh: Why This Muderous Rage, Girl?) Đây là ca khúc chủ đề trong bộ phim tâm lý tội phạm của Ấn Độ năm 2012."

"Front-end và back-end là các thuật ngữ thường sử dụng trong lĩnh vực phát triển phần mềm, chỉ các giai đoạn bắt đầu và kết thúc của một quá trình xử lý. Front-end là phần tương tác trực tiếp với người sử dụng, cụ thể

là hệ thống các giao diện người dùng (GUI). Back-end gồm có các thành phần để xử lý các thông tin từ Front-end, thông tin chỉ việc tương tác với DBMS (hệ quản trị dữ liệu)."

"Chơi chữ “Mater” (trong tên công ty) với chữ “matters” (với nghĩa: việc có ý nghĩa, chuyện quan trọng)."

"Graduate Management Admission Test: một bài đánh giá tiêu chuẩn được sử dụng như một bài kiểm tra đầu vào cho các chương trình học MBA hay các chương trình quản trị khác trên đại học."

"Thủ phủ của bang Tamil Nadu và là thành phố lớn thứ 4 của Ấn Độ."

"Một trong những nhà cung cấp dịch vụ nghề nghiệp lớn nhất thế giới và là một trong Bốn ông lớn ngành kiểm toán, cùng với PricewaterhouseCoopers (PwC), Ernst & Young và Deloitte Touche Tohmatsu (Deloitte). Trụ sở chính của công ty được đặt tại Amstelveen, Hà Lan. KPMG có hơn 136.500 nhân viên trên toàn thế giới và cung cấp dịch vụ nghề nghiệp tại hơn 140 quốc gia. KPMG có 3 kênh dịch vụ chính: Kiểm toán, Thuế và Tư vấn quản lý."

"Phân tích SWOT là một trong 5 bước hình thành chiến lược sản xuất kinh doanh của một doanh nghiệp, bao gồm: xác lập tôn chỉ của doanh nghiệp, phân tích SWOT, xác định mục tiêu chiến lược, hình thành các mục tiêu và kế hoạch chiến lược, xác định cơ chế kiểm soát chiến lược. SWOT là tập hợp viết tắt những chữ cái đầu tiên của các từ tiếng Anh: Strengths (Điểm mạnh), Weaknesses (Điểm yếu), Opportunities (Cơ hội) và Threats (Thách thức) - là một mô hình nổi tiếng trong phân tích kinh doanh của doanh nghiệp."

"Diễn viên Ấn Độ đã xuất hiện trong hơn 180 bộ phim với sự nghiệp kéo dài hơn 4 thập kỷ."

"Diễn viên, nhà sản xuất phim nổi tiếng của Ấn Độ."

"Roadside Romeos là một bộ phim hoạt hình được Mỹ và Ấn Độ hợp tác sản xuất năm 2008."

"Tên một bộ phim âm nhạc Bollywood được sản xuất năm 2010."

"Anna Hazare là một nhà hoạt động xã hội người Ấn Độ. Ngày 5 tháng 4 năm 2011, Hazare bắt đầu tuyệt thực để gây áp lực nhằm ép chính phủ Ấn

Độ phải có động thái mạnh mẽ trong việc chống tham nhũng, dẫn đến cuộc biểu tình ủng hộ ông trên toàn quốc. Việc tuyệt thực kết thúc vào ngày 09/4/2011 với hai trong số những yêu sách quan trọng nhất của phong trào được chính phủ Ấn Độ đáp ứng."

"Nam diễn viên, nhà sản xuất và đạo diễn phim Ấn Độ."

"Bộ phim của Ấn Độ sản xuất năm 1995."

"Một món ăn được làm từ gạo, gia vị và thịt cừu."

"Tác giả chú thích: Đạo giáo là chính giáo sản sinh ở Trung Quốc, có các giáo điều và lễ nghi rất nghiêm khắc, khi chính thức lập đàn làm phép bày trận, bắt buộc pháp sư phải mặc đạo bào. Ví dụ như trong trận Xích Bích thời Tam Quốc, Gia Cát Khổng Minh lập đàn mượn gió Đông cũng phải mặc đạo bào, không phải để trừ tức Chu Du hay làm màu mè, mà chỉ là nghiêm khắc chấp hành lễ nghi lập đàn. Hôm nay Lục Hữu là chủ trận, vì vậy y cũng không ngoại lệ phải mặc đạo bào màu vàng."

"Bùa chú trời rồng."

"Nguyên thần tách ra khỏi cơ thể."

"Tiềm năng bẩm sinh, đã có sẵn từ trong phôi thai."

"Nguyên thần này là một vị tôn thần để thờ phụng, không phải nguyên thần của người tu luyện vẫn được nhắc tới ở trên."

"Mùi vị ấy vô cùng vô tận."

"Hay còn gọi là Chiếu Đại Quyền Hiện (Tōshō Dai-Gongen, 東照大権現), tước hiệu thần thánh được phong cho Tokugawa Ieyasu sau khi ông qua đời."

"Tokugawa Ieyasu (1543-1616) là một nhân vật nổi tiếng trong lịch sử Nhật Bản. Ông là người sáng lập và cũng là vị Shōgun (Tướng quân) đầu tiên của Mạc Phủ Tokugawa, nắm quyền từ sau trận Sekigahara năm 1600 cho đến Minh Trị Duy Tân năm 1868."

"Văn Thiên Tường (1236-1282) tự Tống Thụy, hiệu Văn Sơn, tên Vân Tôn. Thiên Tường là tên bạn đặt cho lúc ông 20 tuổi đến Giang Tây thi cống sĩ. Ông sống vào thời nhà Tống bị Mông Cổ xâm lấn. Năm 1271, Hốt Tất Liệt cử binh đánh Nam Tống. Hai thành Tương Dương và Phàn Thành bị vây chặt, thủ đô Lâm An bị uy hiếp. Ông mộ binh được vạn người, kéo về bảo

vệ Lâm An. Khi quân Mông Cổ đến đánh Lâm An, quan quân triều đình bỏ chạy, ông đảm nhận chức sứ giả đến trại quân Nguyên đàm phán. Không ngờ ông bị bắt, nhưng sau trốn được chạy về Nam mộ binh đánh tiếp cùng với Trương Thế Kiệt, Lục Tú Phu. Sau cùng lực lượng không đối chọi nổi, ông bị bắt đem về Đại Đô (Bắc Kinh). Hốt Tất Liệt đã chiêu hàng nhưng ông quyết không đầu hàng, cuối cùng bị xử trảm tại đây năm 47 tuổi."

"Tác giả chú thích: Kể cả ngày nay, đạo sĩ trên toàn thế giới cũng đều phải đăng ký tại phủ Thiên Sư ở núi Long Hồ thì mới được thừa nhận là đạo sĩ chân chính, nói theo ngôn ngữ hiện đại, thì phủ Thiên Sư này là nơi duy nhất được chỉ định phát giấy chứng nhận đạo sĩ trên toàn cầu."

"Đây là một khái niệm trong mệnh lý học, dụng thần là mấu chốt của bát tự, là một hoặc hai loại trong Ngũ hành có thể gây nên các tác động đến bát tự, khiến cho Ngũ hành của bát tự được cân bằng."

"Bốn trong tám nỗi khổ theo quan niệm Phật giáo. Lỡ lượt là khổ vì không được toại nguyện, khổ vì yêu mà phải chia lìa điều mình yêu, khổ vì phải tiếp xúc với những thứ mình oán ghét, khổ vì sự hội tụ và xung đột của ngũ uẩn."

"Jack nói “đủ” (够), tiếng Trung đọc là “câu”, nghe gần giống như “go” trong tiếng Anh."

"Một khắc tương đương với mười lăm phút."

"Một kiểu chữ Hán, hơi giống chữ Lệ."

"回"

"Tức là lưng hướng Tuất (Tây Bắc), mặt hướng Thìn (Đông Nam)."

"Khách Gia, hay Hakka, còn gọi là người Hẹ, là một tộc người Hán được cho là gốc gác ở khu vực các tỉnh Hà Nam và Sơn Tây, miền Bắc Trung Quốc cách đây 2700 năm."

"Tam Nguyên Cửu Vận là một chu kỳ thời gian dài 180 năm. Mỗi một chu kỳ này được chia ra làm ba giai đoạn, mỗi giai đoạn dài 60 năm gọi là Nguyên. Tam Nguyên gồm có Thượng Nguyên, Trung Nguyên và Hạ Nguyên. Mỗi Nguyên lại được chia thành ba Vận, mỗi Vận dài 20 năm. Vận 1, 2, 3 thuộc về Thượng Nguyên. Vận 4, 5, 6 thuộc về Trung Nguyên. Vận 7, 8, 9 thuộc về Hạ Nguyên. Gọi chung là Cửu Vận."

"Một vị thần trong truyền thuyết, dân gian cho rằng thần Thái Tuế ở dưới đất, chuyển động tương ứng với sao Thái Tuế (sao Mộc) trên trời, khi đào đất động thổ, phải tránh phương vị Thái Tuế, bằng không sẽ chuốc họa."

"Một chức quan thời Thanh, hàm tòng lục phẩm, thấp hơn tri châu, nhưng cao hơn châu phán."

"Trong quan niệm của Đạo gia, tiểu chu thiên và đại chu thiên là đường đi chuẩn tắc của khí qua các huyết vị trong cơ thể."

"Một dạng kiến trúc tương tự như ban công của Trung Quốc."

"Một loại binh khí thời xưa, lưỡi dài và hẹp."

"Một dạng vũ khí cổ, như quả chùy có gắn dây."

"Trăm hay không bằng tay quen. Ở đây để nguyên âm Hán Việt của câu thành ngữ cổ để diễn tả sự khó hiểu của nó đối với người nước ngoài là Jack."

"Cụm từ này có nghĩa là quyết đoán, gặp thời cơ liền lập tức đưa ra quyết định ngay; nhưng giải thích theo nghĩa đen của từng từ, thì là gặp thời liền gãy. Trong trường hợp này, độc giả có thể coi đây như một dạng “đuổi hình bắt chữ” vậy."

"Lục Kiêu Kiêu phát âm sai."

"Trong biên chế của Hồng môn, các anh em thu thập và truyền tin tức gọi là nhị ngữ. (Chú thích của tác giả)"

"Tác giả chú: phong thủy cục trên núi Kê Đê là câu chuyện trong tập một; sơn đường là cách gọi các nhánh quân đội độc lập trong Hồng môn, đường chủ là lãnh đạo tối cao của sơn đường, Bạch chỉ phiên (quạt giấy trắng) là mật hiệu của quân sư."

"Một loại bát vẽ hoa văn gà trống đặc biệt của vùng Quảng Đông, Phúc Kiến."

"Chỉ dòng sông nằm gọn trong lãnh thổ."

"Đây là một khái niệm trong phong thủy, muốn tìm ra long mạch, thì phải xác định được tinh thể, chân long phát mạch, lạc mạch, kết huyết... đều có tinh tú hiển lộ ra."

"Tác giả sử dụng hiện tượng đồng âm, chữ “khai đường” (mở minh đường trong phong thủy) và “khai đường” (mổ bụng) đọc giống nhau nhưng là hai

chữ khác nhau."

"Tác giả chú thích: Thượng Đế hội chịu ảnh hưởng của Hồng môn, cũng sử dụng rất nhiều ám ngữ nội bộ của Hồng môn, vân trung tuyệt là đao, phi là động từ, nghĩa cả câu là dùng đao chém đầu."

"Bát Môn, tức là tám cửa. Tám cửa gồm có Hữu môn, Sinh môn, Thương môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Tử môn, Kinh môn và Khai môn. Tám cửa này là từ tám phương vị của Bát quái mà ra."

"Tác giả chú thích: theo biên chế của quân Thái Bình, hai mươi lăm người là một lượng, quan quân đứng đầu lượng gọi là Tư mã."

"Từ tập này, An Long Nhi đã trở thành một chàng trai 17 tuổi, nên cách xưng hô sẽ thay đổi theo cho phù hợp."

"Nhà lớn kiểu Tây Quan, hay còn gọi là nhà kiểu cổ, là loại nhà dân truyền thống mang đậm nét đặc sắc của vùng Lĩnh Nam, được xây dựng nhiều ở vùng Tây Quan, Quảng Châu, Trung Quốc."

"Cách cách: là lối xưng hô đối với các cô gái chưa chồng trong tiếng Mãn, dịch thẳng sang tiếng Hán là “cô nương”, sau khi triều Thanh thành lập, cách cách liền trở thành một phần trong phong hiệu chính thức của các phụ nữ quý tộc người Mãn, kết cấu và cách dùng tương đương với “phu nhân”. Đối với người Mãn, bất luận thân phận cao quý sang hèn, chỉ cần là con gái chưa lấy chồng, đều có thể gọi là cách cách, nhưng khi sử dụng làm phong hiệu và khi người Hán sử dụng, thì đa phần đều chỉ các phụ nữ trẻ có thân phận tôn quý. Trong văn hóa hiện đại, do chịu ảnh hưởng của các tác phẩm điện ảnh và truyền hình, ý nghĩa của từ này lại tương đương với “công chúa”, có khác biệt tương đối xa với cách dùng trong lịch sử."

"Nguyên văn: “不斯文” (bất tư văn), nghĩa là vô văn hóa. Ở đây Sái Nguyệt chơi chữ để mắng Cố Tư Văn."

"Một loại cháo đặc sản của Quảng Đông, gồm có cháo, cá, tôm, thịt băm, đậu phộng, quẩy và hành lá."

"Tác giả chú: trong hệ thống ám ngữ của Hồng môn, ngôi nhà khách tức là chỉ việc ngồi đại lao, nhưng từ rất lâu cách nói này đã trở thành tục ngữ thông dụng ở Quảng Châu."

"Lời giải nghĩa quẻ bói."

"Tiền thân của ngân hàng Phương Đông (Oriental Bank Corporation)."

"Chỉ chung các vị tổng đốc, tuần phủ thời Minh, Thanh."

"Tổ chức vũ trang cấp địa phương của giai cấp địa chủ dùng để trấn áp khởi nghĩa nông dân thời xưa."

"洪: chữ “hồng” này nghĩa là nước lớn, lũ lụt, hồng thủy."

"Mười đực một trong."

"Hai câu này của Lý Thanh Chiêu, nữ tác gia nổi tiếng đời Tống, được xếp vào hàng những nữ thi nhân bậc nhất Trung Hoa."

"Một dạng tổ chức vũ trang địa phương thời xưa ở Trung Quốc."

"Bản tên kiểu châu chấu."

"Chỉ nơi đồng bằng có sông suối."

"Tác giả chú thích: Thái Bình thiên quốc gọi trinh nữ là nguyên nữ, khi tuyển vương nương cũng chỉ nguyên nữ mới có thể dự tuyển."

"Đội trưởng đội 10 người."

"Một loại kịch địa phương lưu hành ở Hà Bắc, Hồ Nam, An Huy... phát triển từ điệu múa Hoa Cổ mà thành."

"Mười đối tượng mà thầy phong thủy không được dùng thuật phong thủy để an táng cho."

"Nguyên văn: hữu thủy tả đảo (右水左倒), có nghĩa là nước chảy từ bên phải sang bên trái, theo nguyên lý nước chảy từ nơi cao xuống nơi thấp, thì có nghĩa bên phải cao bên trái thấp."

"Tác giả chú thích: “Hải đế” là ám hiệu trong Hồng môn, chỉ điều luật và danh sách Hồng môn."

"Cá hổ kình hay cá voi sát thủ là loài cá voi lớn nhất và cũng là loài động vật có vú ăn thịt hung dữ nhất đại dương, còn có một số tên gọi ít phổ biến hơn như cá đen hay sói biển."

"Kính lục phân là dụng cụ hàng hải cơ bản được sử dụng để đo góc kẹp giữa thiên thể và đường chân trời, góc kẹp đo được cùng với thời điểm đo cho ta vị trí tàu tại thời điểm quan trắc. Do tỷ lệ góc của nó nhỏ hơn 60° (1/6 của 360°) nên gọi là kính lục phân."

"Tác giả chú thích: Sâm phiếu là giấy phép triều đình cấp cho những người chuyên đào sâm."

"Giai đoạn cuối thời Thanh đầu thời Dân Quốc, hàng loạt dân chúng ở vùng Trung Nguyên và Giang Bắc, vì các nguyên nhân như thiên tai, loạn lạc, phải vượt qua Sơn Hải quan, vượt Bột Hải, lang bạt đến vùng Đông Bắc khai hoang kiếm sống và định cư, gọi là “lang bạt Quan Đông”."

"Quan viên nhà Thanh đội mũ lông công, nhưng lại phân ra theo cấp bậc, đội mũ lan linh trường là quan võ hàm lục phẩm."

"Theo chiết tự, chữ 官 nghĩa là quan lại, có hai chữ 口 (miệng) bên trong, ý nói người làm quan có thể ăn nói dối trắng thay đen."

"Một trong tám cửa sông chính đổ ra biển thuộc hệ thống sông Châu Giang, nằm ở Đông Quán, tỉnh Quảng Đông. Nước sông Châu Giang từ Hồ Môn đổ ra biển Linh Định."

"Tác giả chú thích: Ngân hàng Oriental Anh quốc là ngân hàng ngoại quốc đầu tiên vào Trung Quốc, trong những năm từ 1845-1850 lần lượt xây dựng các chi nhánh tại Quảng Châu, Hương Cảng, Thượng Hải, năm 1850 lần đầu tiên phát hành tiền giấy tại Hương Cảng"

"Tác giả chú thích: Theo tiếng lóng trên giang hồ, người bị trúng kế đăm lừa bị gọi là “ông thọ”."

"Tác giả chú thích: “Lão điểm” là ám ngữ Hồng môn, ý chỉ lừa gạt."

"Tứ thần đắc vị, thủy nhiều minh đường: Tứ thần gồm Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, trong bố cục một ngôi nhà, thì Thanh Long là hướng bên trái, Bạch Hổ là hướng bên phải, Chu Tước là phía trước mặt và Huyền Vũ là phía sau lưng. Đồng thời Huyền Vũ cũng tượng trưng cho phương Bắc, Chu Tước phương Nam, Thanh Long phương Đông và Bạch Hổ phương Tây. Nếu hướng và vị trí của tứ thần trùng nhau, thì gọi là tứ thần đắc vị. Như vậy một ngôi nhà được gọi là “tứ thần đắc vị, thủy nhiều minh đường” phải quay mặt về hướng Nam, quay lưng về hướng Bắc, trước mặt có sông suối chảy qua."

"Tác giả chú thích: Thành vải là khí giới thường dùng khi tác chiến thời cổ đại, dùng tre gỗ dựng thành bốn bức tường, bên ngoài quây một lớp vải dày vẽ hoa văn như gạch xây thành, nhìn từ xa trông như tường thành thật vậy, có tác dụng mê hoặc kẻ địch ở xa, khi cận chiến cũng có thể chắn tên, đặt phục binh hoặc dùng làm trướng trung quân."

"Một loại dụng cụ dùng để hút thuốc phiện."

"Theo lý thuyết phong thủy, mộ phần phải đặt dựa lưng vào núi, ngọn núi ấy được gọi là kháo sơn."

"Loan phượng hòa chung tiếng hót."

"Tên gọi khác của Giang Tây."

"Tác giả chú thích: Lang tiễn là loại binh khí lớn, dùng tre dài chế thành, dài hơn một trượng, phía trước còn để nguyên mười mấy chạc tre xòe ra, trên chạc tre cắm đầy mũi thương nhỏ, có thể kẹp kẻ địch vào giữa rồi dùng thương dài đâm chết, cũng có thể biến thành ô bảo vệ bên sườn cho toàn đội."

"Xem chú thích ở tập 3."

"Tổ sư Thiên tông Phật giáo khi tiếp nhận đệ tử đến xin học, thường không dùng lời lẽ hỏi han mà sẽ đánh vào đầu một gậy hoặc quát lớn một tiếng, để khảo nghiệm căn cơ của đệ tử, kẻ nào thông minh và có tuệ căn, có khi chỉ một gậy hoặc một tiếng quát mà ngộ được, gọi là “bổng hát đốn ngộ”."

"Ở đây tác giả chơi chữ, dùng từ “破瓜” (dưa vỡ), vừa có ý chỉ thiếu nữ đến tuổi mười sáu, vừa chỉ việc thiếu nữ lần đầu “phá thân”, có quan hệ tình dục. Nên Lục Kiêu Kiêu mới nói “đập vỡ dưa của cậu”, để trêu Cổ Tư Văn."

"Lưỡi dao giấu trong tay áo."

"Thuật ngữ trong mệnh lý bát tự, nếu trong mệnh có Dịch Mã, chứng tỏ người này phải di chuyển nhiều."

"Hồng Quốc Du mặc quan phục nhưng không phải là quan viên. Vốn đời nhà Thanh, nhà nào có chút tiền bạc, khi người thân qua đời, nam sẽ cho mặc quan phục giống quan viên, nữ sẽ cho đội mũ phượng khăn quàng giống phi tần, sau đó mới nhập thổ yên nghỉ. Điều này giống như chúng ta ngày nay thấy các vị tổ tiên đa phần đều mặc vest hoặc bộ đồ Tôn Trung Sơn ở nhà tang lễ."

"“Bát tự” là “tám chữ”, đó là: Can, chi của năm sinh Can, chi của tháng sinh Can, chi của ngày sinh Can, chi của giờ sinh."

"Loạn An Sử (chữ Hán: 安史之亂: An Sử chi loạn) là cuộc biến loạn xảy ra giữa thời nhà Đường trong lịch sử Trung Quốc, kéo dài từ năm 755 đến

năm 763, do họ An và họ Sử cầm đầu. Cả họ An và họ Sử đều xưng là Yên Đế trong thời gian nổi dậy."

"Tường hoặc bình phong đặt trước cổng lớn trong kiến trúc nhà có sân vườn ở Trung Quốc. Theo quan niệm phong thủy, có tác dụng ngăn luồng khí xấu vào nhà, cản luồng khí tốt thoát ra."

"La bàn phong thủy."

"Tam nguyên cửu vận là cách người xưa chia các khoảng thời gian lớn, trong đó cứ 20 năm chia làm một vận, ba lần 20 năm hình thành một nguyên."

"Một phương pháp ngoại trị của Trung y, dùng giấy bông cuốn sợi ngải cứu thành một que tròn dài, sau khi đốt đặt vào dụng cụ giác (ôn cứu khí), lăn qua kinh lạc, hoặc quanh chỗ bị đau, giúp ôn thông kinh lạc, ôn bổ nguyên khí, điều hòa khí huyết..."

"Tam công: ba chức quan đứng đầu triều đình phong kiến, gồm Thái sư, Thái phó, Thái bảo."

"洪."

"共."

"甘."

"Nằm ở Trung Nam tỉnh Quảng Đông, đầu phía Bắc vùng châu thổ Chu Giang."

"Mỗi khắc bằng mười lăm phút."

"Loại binh khí tiêu biểu của Thiếu Lâm."

"Cấp thứ mười sáu trong mười tám bậc cửu phẩm phân cấp quan lại xã hội phong kiến."

"Say trắng mò vàng."

"Yêu tôi, yêu luôn cả chú chó của tôi. Ý chỉ khi đã yêu một người, chúng ta thường yêu luôn những gì thuộc về họ."

"Những người học cao hiểu rộng thì phong thái tự khắc sẽ đĩnh đạc, thảnh hoa."

"Sốc văn hóa: một thuật ngữ được sử dụng để chỉ sự lo lắng và những cảm xúc như ngạc nhiên, mất phương hướng, bối rối... mà một người cảm thấy

khi phải hoạt động trong một nền văn hóa hay môi trường xã hội hoàn toàn khác."

"Aristotle là một nhà triết học và bác học thời Hy Lạp cổ đại, học trò của Platon và thầy dạy của Alexandros Đại Đế."

"Luận Ngữ là một tác phẩm do Khổng Tử và những đệ tử của mình biên soạn, được viết từ đời Tiên Hán tới Hậu Hán, là một chủ đề học vấn chủ yếu trong kỳ thi Khoa bảng của triều đình Trung Hoa."

"Ngày anh bước ra đi."

"Trang mạng xã hội phổ biến nhất Trung Quốc."

"Con mắt London (London Eye) là một vòng quay quan sát khổng lồ cao 135 mét nằm bên bờ sông Thames, London, Anh."

"Chỉ những người đàn ông có xu hướng thích bao bọc, nâng niu hoặc thậm chí là yêu đương với những cô gái nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều (thậm chí là mới 13-14 tuổi)."

"Chỉ những cô gái có xu hướng thích yêu đương, qua lại với những người đàn ông lớn tuổi hơn mình rất nhiều."

"Hãng giày dép giá rẻ của Trung Quốc."

"Tuân Tử (313 TCN – 238 TCN) là một nhà nho, nhà tư tưởng của Trung Hoa vào cuối thời Chiến Quốc."

"FA là từ viết tắt của “Forever Alone”: độc thân mãi mãi."

"Một diễn giả nổi tiếng của Trung Quốc."

"Một người dẫn chương trình, diễn viên nổi tiếng của Trung Quốc."

"Henry David Thoreau (12/7/1817-6/5/1862) là nhà văn, nhà thơ, nhà tự nhiên học, nhà sử học, nhà triết học, nhà địa hình học mẫu mực người Mỹ. Ông là một trong những người đi tiên phong theo thuyết Tiên nghiệm và là một nhà hoạt động tích cực tham gia phong trào kháng thuế, bãi nô."

"Một doanh nghiệp sản xuất bánh ngọt rất nổi tiếng tại Trung Quốc."

"Che Guevara (1928-1967) là một nhà cách mạng Mác-xít nổi tiếng người Argentina, người tạo ra học thuyết quân đội, nhà lãnh đạo quân du kích và phong trào cách mạng Cuba."

"Ý chỉ những học sinh chỉ học khá một vài môn nào đó."

"Nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết Harry Potter."

"Tên gọi khác của loài gián."

"Diễn tích trong Tam quốc diễn nghĩa, ý chỉ thiệt hại khôn lường, tổn thất vô cùng."

"(1) Shota: Từ ngữ có xuất xứ từ Nhật Bản, chỉ những bé trai có ngoại hình đẹp, dễ thương."

"(1) Ý nói Giai Hòa lại mê man chìm vào giấc ngủ."

"(1) Trạch nữ: những cô gái không thích chốn đông người, chỉ thích ạch nữ: những cô gái không thích chốn đông người, chỉ thích ngồi ở nhà lên mạng, lướt web, chơi game và các trò tiêu khiển, thường không có công việc ổn định, hoặc nếu có thì tính chất công việc cũng không yêu cầu phải ra ngoài nhiều."

"(2) Weibo: trang mạng xã hội phổ biến của Trung Quốc."

"(3) Casual: Trang phục đơn giản, năng động, nhưng không xuề xòa."

"(1) Câu trên trích trong bài Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha, (bản dịch của Nguyễn Chí Viễn - Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, NXB Văn hóa Thông tin, 1996), nguyên văn chữ Hán là: Vũ phiến luân cân, đàm tiểu gian, cường lỗ hô phi yên diệt."

"(2) Những câu tiếp theo trong bài ững câu tiếp theo trong bài Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ của Tô Đông Pha, (bản dịch của Nguyễn Chí Viễn - Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, NXB Văn hóa Thông tin, 1996), nguyên văn chữ Hán là: Cố quốc thần du, đa tình ứng tiểu ngã, táo sinh hoa phát. Nhân sinh như mộng, nhất tôn hoàn lỗi giang nguyệt."

"(1) Jiahe là phiên âm tên Giai Hòa trong tiếng Trung."

"(1) Khoa Hồi sức tích cực - chống độc."

"(1) Giai Hòa (佳禾/jiā hé) có âm đọc giống từ “gia hòa (家和/jiā hé)” trong cụm từ “gia hòa vạn sự hưng” (gia đình hòa thuận thì vạn sự thành)."

"(1) Nghệ danh của Chung Hân Đồng, một ca sĩ, diễn viên, người mẫu; tên thật của cô là Chung Gia Lệ, sinh ngày 21/01/1981 tại Hồng Kông."

"(2) Một loại mì của hãng Nissin."

"(1) Nguyên văn ti ếng Hán là 秒杀 (miểu sát), nghĩa là giết trong chớp mắt. Thuật ngữ này vốn bắt nguồn từ game online, là một phương thức

chiến đấu vô cùng lợi hại, tiêu diệt đối thủ chỉ trong một thời gian rất ngắn."

"(2) Tên tiếng Anh là: Beijing No.4 High School."

"(3) Một câu ngạn ngữ của Trung Quốc, vốn là khi xưa, dòng chảy Hoàng Hà không cố định, một nơi vốn nằm phía đông dòng sông thì năm sau, Hoàng Hà đổi dòng, nơi ấy lại trở thành nằm ở phía tây dòng sông. Về sau câu nói này được dùng để ví với sự thịnh suy, biến hóa khôn lường của người của vật, nhưng cũng có lúc sự biến đổi ấy lại tiêu cực, không thể dự liệu được."

"(4) Câu này xuất hiện từ điển tích: Triều Tống có một ông quan châu (châu: đơn vị hành chính ngày xưa) tên là Điền Đăng, rất kị việc người khác gọi tên của mình. Vì “Đăng” (登) trong “Điền Đăng” đồng âm với “đăng” (火) nghĩa là “đèn”, cho nên không cho dân dùng từ đăng (đèn), mà phải dùng từ “hỏa” để thay thế. Nếu người nào vô ý mạo phạm, Điền Đăng sẽ vô cùng tức giận. Tới tết Nguyên Tiêu ngày 15/1, theo lệ có lễ thả đèn hoa đăng. Lúc quan phủ dán cáo thị, vì phải kị từ “đăng” (đèn) nên viết lên cáo thị rằng “Châu ta y lệnh phóng hỏa ba ngày”. Không ít người ở nơi khác khi đọc được cáo thị này đều kinh ngạc, sau khi hỏi rõ nguyên do thì có câu trào phúng: “Chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho bách tính thả đèn”. Từ đó, câu “quan châu phóng hỏa” ám chỉ người trên thì có thể làm xằng làm bậy, còn người dưới thì luôn phải chịu áp bức."

"(1) Khi phơi kính lúp dưới ánh nắng mặt trời, nó sẽ đóng vai trò như một thấu kính hội tụ, tập trung năng lượng của tia sáng và có thể đốt cháy những thứ ở điểm hội tụ."

"(1) Tiếng Bắc Kinh chuẩn phải uốn lưỡi rất nhiều."

"(1) Một diễn đàn có sức ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc."

"(2) Ý nói về sự khác biệt về tư duy, hành vi giữa hai thế hệ, chỉ cách năm tuổi là đã thấy sự khác biệt rõ ràng rồi chứ chưa nói đến là cách nhau mười tuổi."

"(1) Giai Hòa gọi đùa Tiêu Dư là Tiểu Tiểu."

"(2) Đường dây nóng phục vụ khách hàng của nhà mạng."

"(1) Văn Khúc là ngôi sao năm giữ công danh và văn vận của thế nhân."

"(1) Chữ “ngải” trong tên Ngải Giai, Ngải Hòa có cách phát âm giống từ “yêu”."

"(1) Nguyên văn là “tính phúc” (性福), có âm đọc giống “hạnh phúc” (幸福), đây là cách chơi chữ, ám chỉ hạnh phúc trong chuyện chăn gối."

"(2) Kiêu Kiêu ám chỉ chồng mình hay ghen."

"Show diễn, em trai Thanh Duy là Trần Phương, cũng là ca sĩ."

"*(Hi hi, là say máy bay í mà!)"

Table of Contents

Như tiếng dương cầm

Cung đường lá bay

1. Chuông Gió
2. Những ngày thật khác
1. Phong
2. Linh
3. Cung đường lá bay

Naki xù xì

1. Huy
2. Naki
3. Huy
4. Naki
5. Huy
6. Naki

Linh hồn lưu lạc

Lát cắt 1: Câu chuyện về cô gái hoa lưu ly

1. Myo
- Lát cắt 2: Câu chuyện của chàng trai có đôi mắt màu xanh
2. Nick
3. Trở về
4. Một tháng sau. New Zealand, 2.17 am.

Câu chuyện về Tiểu Nha Đam

1. Tiểu Nha Đam
2. Nha Đam ngập nước
2. Liên kết có gai
3. Đoạn kết ở nơi có đầy nha đam

Hơn cả một câu chuyện tình yêu

1. My. Chuyển đi hai ngày một đêm

2. Phiên Vân và cô gái vĩ cầm
3. My. Cuộc gọi trên cầu sông Hàn
4. Chiếc ôm trên cầu sông Hàn

Những ngày của Gió

1. Pha lê vỡ
2. Cướp
3. Lính cứu hỏa và Hoàng tử:
4. Sự ra đi của Hoàng tử
5. Những chuỗi tháng ngày tiếp theo...

Em có đợi mùa đông

1. 1%
2. Chế ngự
3. Lạc mất mùa đông
4. Giải thoát
5. Tìm lại

Bầu trời lộn ngược

1. Đẳng
2. Mưa
3. Mây và hoa tím
4. Bay
5. Mưa và mây

Nếu tôi là cha mẹ